

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 85

Dimarts, 30 de juny de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 59, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei
del Codi de família

Projecte de llei
sobre relacions de convivència diferents del matrimoni

Preguntes

Interpellació
al Consell Executiu sobre la política mediambiental

Interpellació
al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals

Interpellació
al Consell Executiu sobre la política ambiental i de sostenibilitat

Interpellació
al Consell Executiu sobre l'explicació de la seva obra de govern

Interpellació
al Consell Executiu sobre el programa Instrument financer d'orientació pesquera

Interpellació
al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats
nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans

Interpellació
al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica a Catalunya

Interpellació
al Consell Executiu sobre la política de joventut

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

1. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei del Codi de família (Tram. 200-00028/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:08)

<i>Presentació del Projecte:</i> consellera de Justícia.	5887
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro, qui tot seguit anuncia la retirada de l'esmena a la totalitat.	5890
— Esmenes del G. Socialista	
<i>Torn a favor:</i> Sra. De Madre Ortega, qui tot seguit anuncia la retirada de l'esmena a la totalitat.	5892
— Esmenes del G. Mixt	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart, qui tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 69.	5894
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	5896
— Esmenes del G. P. Popular	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Nadal i Aymerich, qui n'anuncia tot seguit la retirada.	5898
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Camps i Rovira (CiU).	5900
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.</i>	5901
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) li respon.</i>	5902
<i>El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	5902
<i>Torn en contra conjunt (continuació):</i> Sra. Vendrell i Gener (CiU).	5902
<i>Votació de les esmenes tècniques i transaccionals (12:09):</i> aprovades per unanimitat.	5904
<i>Votació de les esmenes dels grups Socialista, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Esquerra Republicana de Catalunya i Mixt (12:11:06):</i> rebutjades per 50 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.	5904
<i>Votació del text del Dictamen (articles, títols i subtítols) (12:11:52):</i> aprovat per unanimitat.	5904
<i>Votació del text del Dictamen (exposició de motius) (12:12):</i> aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.	5904
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	5904

2. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei sobre relacions de convivència diferents del matrimoni (Tram. 200-00042/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (12:13)

<i>Presentació del Projecte:</i> consellera de Justícia.	5905
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	5907
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	5909
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	5911
<i>El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per fer un aclariment.</i>	5912
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	5912
— Esmenes del G. P. Popular	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	5914
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	5916
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Guitart i Domènech.	5916
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.</i>	5918
<i>Torn en contra i posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Vendrell i Gener i Sr. Camps i Rovira.	5919
<i>El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per al·lusions.</i>	5921
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) li respon.</i>	5921
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.</i>	5922
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) li respon.</i>	5922
<i>Votació de les esmenes del G. P. Popular (14:11):</i> rebutjades per 12 vots a favor, 100 en contra i cap abstenció.	5922

Votació de les esmenes tècniques (14:12:02): aprovades per 100 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

5922

Votació del text del Dictamen (14:12:52): aprovat per 100 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

5922

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Alteració de l'ordre del dia

El president anuncia que el punt tercer serà substanciat l'endemà en acabar les interpellacions.

5922

3. Preguntes (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (16:34)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política lingüística en les indústries culturals, audiovisuals i tecnològiques (Tram. 317-00533/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

5923

Resposta: president de la Generalitat.

5923

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

5923

Segona resposta: president de la Generalitat.

5923

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació financera de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Tram. 317-00536/05)

Formulació: Sr. Carbonell i Abelló (S).

5924

Resposta: president de la Generalitat.

5924

Repregunta: Sr. Carbonell i Abelló (S).

5924

Segona resposta: president de la Generalitat.

5924

Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet de garantir la presència del català al món del cinema (Tram. 317-00541/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M).

5925

Resposta: president de la Generalitat.

5926

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

5926

Segona resposta: president de la Generalitat.

5926

S'esdevé un diàleg entre el Sr. Dalmau i Ribalta (S) i el president.

5926

Pregunta al president de la Generalitat sobre la mala gestió i les irregularitats detectades en diversos organismes de la Generalitat de Catalunya (Tram. 317-00542/05)

Formulació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

5927

Resposta: president de la Generalitat.

5927

Repregunta: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

5927

Segona resposta: president de la Generalitat.

5928

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'acord entre administracions per a la tercera pista de l'aeroport del Prat (Tram. 317-00546/05)

Formulació: Sr. Camps i Rovira (CiU).

5928

Resposta: president de la Generalitat.

5928

Pregunta al president de la Generalitat sobre les instruccions donades respecte al doblatge al català de les pel·lícules exhibides a Catalunya (Tram. 317-00550/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

5929

Resposta: president de la Generalitat.

5929

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

5929

Segona resposta: president de la Generalitat.

5930

Pregunta al Consell Executiu sobre el deute del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb les cooperatives incloses dins del Pla de reestructuració de cooperatives (Tram. 310-00441/05)

Formulació: Sr. Fabregat i Vidal (P).

5930

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

5931

Repregunta: Sr. Fabregat i Vidal (P).

5931

Segona resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

5931

—	Pregunta al Consell Executiu sobre la disminució del nombre de batxillers per raons demogràfiques (Tram. 310-00444/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	5932
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	5932
	<i>Repregunta:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	5932
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	5933
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament en català en el conjunt d'ensenyaments professionals no reglats i ensenyaments en règim especial (Tram. 310-00384/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	5933
	<i>Resposta:</i> conseller de Treball.	5933
	<i>Rèplica:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	5934
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el futur dels teatres Romea i Poliorama, de Barcelona (Tram. 310-00394/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	5934
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	5934
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	5935
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	5935
—	Alteració de l'ordre del dia	
	<i>El president proposa que el punt desè sigui substanciat després del cinquè i el novè després del catorzè. S'aprova per assentiment.</i>	5935
—	4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (Tram. 301-00080/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (17:38)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	5935
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	5937
	<i>Rèplica:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	5938
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Medi Ambient.	5939
—	5. Interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals (Tram. 300-00306/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (18:10)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Tura i Camafreita (S).	5940
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	5942
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Rèplica:</i> Sra. Tura i Camafreita (S).	5943
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Medi Ambient.	5944
—	6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental i de sostenibilitat (Tram. 301-00081/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (18:40)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	5944
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	5946
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Rèplica:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	5947
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Medi Ambient.	5948
—	7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'explicació de la seva obra de Govern (Tram. 301-00082/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (19:14)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	5949
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	5950
	<i>Rèplica:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	5951
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	5952
—	8. Interpellació al Consell Executiu sobre el programa Instrument financer d'orientació pesquera (Tram. 300-00388/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (19:34)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Roig i Grau (CiU).	5952
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	5953

Rèplica: Sr. Roig i Grau (CiU). 5955

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 5955

El president es reincorpora al seu lloc.

— **9. Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans** (Tram. 300-00391/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (20:01)

Formulació: Sr. Bonet i Palau (P). 5956

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 5957

Rèplica: Sr. Bonet i Palau (P). 5959

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 5959

— **10. Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica a Catalunya** (Tram. 300-00196/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (20:33)

Formulació: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 5960

Resposta: conseller de Cultura. 5962

Rèplica: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 5963

Contrarèplica: conseller de Cultura. 5964

— **11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut** (Tram. 300-00324/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (21:01)

Formulació: Sr. Lora i Lillo (M). 5965

Resposta: conseller de Cultura. 5966

Rèplica: Sr. Lora i Lillo (M). 5967

Contrarèplica: conseller de Cultura. 5968

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 59.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament i de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei del Codi de família. Tram. 200-00028/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Projecte de Llei sobre relacions de convivència diferents del matrimoni. Tram. 200-00042/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Projecte de Llei de modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència. Tram. 200-00046/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

4. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política mediambiental. Tram. 301-00080/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política ambiental i de sostenibilitat. Tram. 301-00081/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'explicació de la seva obra de govern. Tram. 301-00082/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el programa Instrument financer d'orientació pesquera. Tram. 300-00388/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans. Tram. 300-00391/05. Sr. Isidre Bonet i Palau, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat. Tram. 300-00295/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals. Tram. 300-00306/05. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica a Catalunya. Tram. 300-00196/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut. Tram. 300-00324/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. Tram. 300-00335/05. Sr. Àngel Colom i Colom, del Grup Mixt. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural. Tram. 300-00204/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional. Tram. 302-00192/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional. Tram. 302-00193/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional. Tram. 302-00196/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de formació ocupacional a Catalunya. Tram. 302-00200/05. Sr. Ignasi Oleart i Comellas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català. Tram. 302-00194/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials. Tram. 302-00195/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat. Tram. 302-00197/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral de Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya. Tram. 302-00198/05. Sr. Josep Maria Francàs i Porti, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries. Tram. 302-00199/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

24. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, i que serà distribuïda immediatament. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Projecte de llei del Codi de família

El primer punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei del Codi de família. Procedirem, per tant, al debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de Codi de família. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, em plau presentar tot seguit el Projecte de llei de Codi de família, una llei important, molt important, des del punt de vista de l'acció de govern, pel seu contingut i per la seva incidència social, i fonamental pel que fa al desenvolupament del nostre dret civil.

Certament, el dret de família, en la mesura que regula un conjunt de situacions que afecten les persones en la seva intimitat familiar, és el nucli del dret civil i té implicacions ètiques i socials innegables. I cal afirmar en aquest context que la iniciativa parlamentària que ens ocupa culmina el procés de reforma, desenvolupament i actualització del nostre dret de família, en ús de les competències que ens reconeixen la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Ha estat una tasca complexa que ha exigut un esforç legislatiu considerable, dut a terme segons la tècnica de les lleis especials.

Cal tenir present que en el procés de desenvolupament i actualització del nostre dret pretenem arribar a l'elaboració de tres codis que recullin i aglutinin els tres nuclis més importants i bàsics del dret civil català: el Codi de successions per causa de mort, que va ser aprovat per la Llei 40/1991, de 30 de desembre; el Codi de família, que espero que avui sigui aprovat, i el Codi de dret patrimonial, que podria veure la llum vers el 2001.

Abans d'entrar pròpiament en la presentació d'aquest Projecte, vull expressar el meu agraïment personal als meus antecessors en el càrrec. A tots ells els dec l'impuls del gran canvi legislatiu que ha sofert la Compilació de 1960. Des de la reinstauració del Departament de Justícia —el mes de maig de 1980— fins avui han passat divuit anys, i els que han exercit el càrrec de conseller de Justícia han treballat per defensar fins als seus límits les competències constitucionals i estatutàries de modificació, reforma i desenvolupament del nostre dret civil, començant pel meu pare, Ignasi de Gispert, primer conseller de Justícia, i continuant pels tres antecessors meus, Agustí Bassols, Joaquim Xicoy i Antoni Isac, als quals agraeixo la seva presència avui aquí. Tots tres han pres part en el Projecte que avui presento, ja que les lleis sobre família van ser elaborades

i presentades durant els anys 1991 a 1996, sent consellers de Justícia Bassols, Isac i jo mateixa, i sent president del Parlament de Catalunya el senyor Joaquim Xicoy. Han estat ells qui, amb el seu exemple i el seu treball, han fet possible aquest gran Codi. Tots hem passat i hem viscut els neguits que comporta elaborar un projecte d'aquesta transcendència i importància, projecte que finalment ha aconseguit un consens extraordinari entre els grups parlamentaris; per això els demano que tot el mèrit d'aquest Projecte de llei s'atribueixi també als meus antecessors, als quals vull ser la primera a reconèixer-los-ho molt personalment.

Així mateix, vull remarcar la tasca legislativa d'aquest Parlament en matèria de dret civil català, i el fet que el mateix dia que va aprovar el Codi de successions, el 30 de desembre de 1991, va aprovar per unanimitat la Proposició no de llei sobre la defensa de la competència del Parlament de Catalunya en matèria de dret civil. Aquest acord, juntament amb el Manifest en defensa del dret civil de Catalunya, signat per tots els òrgans representatius dels estaments jurídics de Catalunya, va constituir un veritable clam, que va coadjuvar de manera important en el fet que el Govern central desistís del recurs d'inconstitucionalitat que havia interposat contra la Llei de filiacions, la primera llei especial de les vuit que s'elaborarien per formar part del Codi de família.

Senyores i senyors diputats, el Projecte de llei que tinc l'honor de presentar recull el dret de família propi vigent fins ara a Catalunya, format per la Compilació del dret civil de Catalunya de l'any 1960 i les lleis especials aprovades per aquest Parlament en el període comprès entre l'abril de 1991 i el juliol de 1996, introdueix algunes innovacions i ho engloba en un sol text, degudament harmonitzat. La codificació unifica; contribueix a l'estabilitat del dret, sense que res, òbviament, no s'oposi a la seva revisió quan calgui; garanteix la cohesió entre les normes d'un mateix àmbit, i, sobretot, en facilita el coneixement i l'aplicació en els àmbits jurídics i judicials, perquè el dret és per a la vida, i no pas la vida per al dret, i un dret que no és viscut esdevé pura arqueologia.

La Compilació, a causa del moment històric en què es va promulgar, només dedicava noranta-un articles al dret de família, que regulaven les filiacions, l'adopció, el règim econòmic matrimonial i els heretaments, situats ara, més adequadament, en seu del dret de successions. La migradesa d'aquesta regulació no responia a la riquesa del dret que regia a Catalunya, sinó a les circumstàncies especials en què es va promulgar: etapa no democràtica, doctrina unificadora, intent de supressió de tots els elements diferenciadors. Observant en el seu conjunt l'ordenament jurídic català, la família es configurava, fonamentalment, sobre la base d'un model conservador, especialment pel que fa al patrimoni. Es tractava d'una concepció sobretot agrària, poc desenvolupada, un model que gosaria qualificar d'estàtic, que ja aleshores resultava desfasat.

En el decurs d'aquest segle, i especialment en les últimes dècades, es produeixen un conjunt d'esdeveniments que comporten una evolució significativa en la configuració de la regulació jurídica de la família. Així,

d'una banda, es produeix una transformació pel que fa a la població: d'una societat agrària i rural es passa a una societat industrialitzada i eminentment urbana; avui, per exemple, la meitat de la població de Catalunya viu a la conurbació de Barcelona.

En segon lloc, s'origina el pas de la família patriarcal i extensa cap a la família nuclear, formada bàsicament pels pares i els fills. I, finalment, la incorporació de la dona al món laboral, i, per tant, l'emancipació femenina en el si de les famílies comporta una alteració dels diferents rols de la parella, que deixen, doncs, de ser estàtics. Tots aquests elements —transformació de la població, canvi del model de família i del paper de la dona— provoquen una reestructuració jurídica afavorida en el temps per la publicació de la Constitució espanyola i per la restauració de la Generalitat de Catalunya. En aquest context calia, en primer lloc, reformar la Compilació per tal d'adaptar-la a la Constitució, la qual cosa es va fer mitjançant la Llei 13/1984, de 20 de maig. Però també calia, immediatament després, desenvolupar el dret de família i adequar-lo a la realitat social catalana de les darreries del segle XX, la qual cosa s'ha dut a terme mitjançant la promulgació de lleis especials en matèria de filiacions, mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, tutela i institucions tutelars, relacions patrimonials entre cònjuges, aliments entre parents, autotuteles i potestat del pare i de la mare. Aquestes lleis s'han recollit en el Projecte de llei del Codi de família, que és un text legal, modern i complet, en el sentit que regula totes les institucions pròpies dels drets de família, dels codis del nostre entorn cultural, excepte d'aquelles que la Constitució reserva expressament a l'Estat, és a dir, les formes del matrimoni.

Senyores i senyors diputats, amb aquest Codi de família es pretén posar a disposició dels ciutadans catalans i dels operadors jurídics una legislació autònoma, moderna, unitària, sistemàtica i completa en matèria de dret de família que reguli, en tota la seva universalitat com a institució, no només les crisis matrimonials, sinó també les situacions de normalitat en el matrimoni, tant les relacions horitzontals com les verticals, i que reguli totes les institucions que incideixen, condicionen o preparen un model determinat de família com a element o llavor essencial del desenvolupament social.

La nova regulació és naturalment respectuosa amb la Constitució, que a l'article 39 disposa que els poders públics assegurin la protecció social, econòmica i jurídica de la família, la protecció integral dels fills, iguals davant la llei, i de les mares al marge del seu estat civil. Així mateix, l'article 32 reconeix el dret de l'home i la dona a contraure matrimoni amb plena igualtat jurídica; precisament la unió convivencial de caràcter estable majoritària en el nostre país és la formada pels cònjuges i els seus fills. El dret català ha considerat sempre la família com la primera cèl·lula social i una institució bàsica i central en el si de la nostra societat. És el primer lloc de socialització, un àmbit de solidaritat i d'influència vital que és imprescindible per afavorir l'estabilitat i la cohesió de tota la societat. Des del Govern de la Generalitat i les forces que li donen suport sempre s'ha considerat la família com una comunitat

natural preexistent a l'Estat, d'obligada protecció pel fet que és una eina fonamental per al progrés social i, sobretot, per al desenvolupament humà de tots els seus membres.

Ningú no pot dubtar que la percepció que no ens podem permetre malbaratar del potencial social del fet familiar ens porta, òbviament, a defensar polítiques sectorials sensibles a les famílies, però també a propugnar una regulació civil que en permeti la formació i el desenvolupament, que sigui alhora respectuosa amb la tradició jurídica del país i receptiva a les demandes socials consolidades. Per aquest motiu els principis rectors del Projecte de llei del Codi de família són la protecció de la família, el *favor filii* i l'autonomia de la voluntat com a reconeixement de la personalitat individual i de la llibertat civil. Aquests principis es concreten en diferents institucions a les quals faré esment tot seguit.

El títol primer regula els efectes del matrimoni. En aquest sentit, preveu la comunitat de vida que origina el matrimoni, la igualtat dels cònjuges, la determinació del domicili, la contribució a les despeses familiars, les garanties del seu compliment i l'habitatge familiar, entre altres aspectes que fins ara no es trobaven en el nostre dret propi o que hi eren de manera dispersa. Cal remarcar que s'ha aclarit l'obligació de contribuir a les càrregues de la família de tots aquells que viuen en un mateix sostre, i que s'intenta desjudicialitzar els desacords entre els cònjuges preveient la intervenció facultativa de determinats familiars. Es manté la necessitat del consentiment del cònjuge no titular o, si de cas hi manca, del jutge per a la disposició de l'habitatge conjugal com a mesura de protecció a la família. També es conserva sense alteracions significatives la normativa vigent en matèria de contractació entre cònjuges, drets viduals, donacions per raó del matrimoni fora dels capítols matrimonials i la regulació d'aquests.

El títol segon que regula els règims econòmics matrimonials respecte als principis bàsics del sistema fins ara vigent, i, per tant, manté la màxima llibertat i independència dels cònjuges i els correctius necessaris en el règim legal per evitar les possibles desigualtats que es poden produir quan s'extingeix, si bé s'hi introdueixen algunes novetats significatives. El cònjuges, en virtut del principi d'autonomia de la voluntat, poden pactar en capítols matrimonials el règim econòmic que considerin convenient. Com a règim legal supletori, s'aplicarà el de separació de béns, amb la compensació econòmica per raó del treball desinteressat, introduïda en el nostre ordenament jurídic per la Llei 8/1993, a fi que el cònjuge que ha treballat desinteressadament per a la casa o per a l'altre pugui obtenir una compensació econòmica en les situacions de crisi del matrimoni, i, per tant, com a mesura de protecció de la part econòmicament més dèbil. Amb relació a aquest correctiu, s'hi introdueixen dues novetats significatives: la primera, la compatibilitat amb altres drets de caràcter econòmic que puguin correspondre al cònjuge que en surt beneficiat, i, la segona, la necessitat que se sol·liciti en el primer procediment en què es demani la separació, el divorci o la nul·litat del matrimoni. I, en els casos de

nullitat canònica o dispensa pontifícia, en el tràmit d'execució davant la jurisdicció civil.

D'altra banda, cal remarcar com a innovació la possibilitat que per raons d'economia processal es demani en els procediments matrimonials o en els tràmits esmentats la divisió dels béns que pertanyen als cònjuges en proindivís. Com a règims econòmics convencionals, i, per tant, alternatius al règim de separació de béns, el Projecte que ens ocupa recull les regulacions de l'associació a compres i millores, del Camp de Tarragona; el pacte de convinença o mitja guanyeria, de la Vall d'Aran, i l'agermanament o pacte de mig per mig, del dret de Tortosa. D'aquesta manera, es respecten els règims econòmics en el dret local que tenen el seu origen en costums que apareixen fa uns cinc segles amb la finalitat de fer participar els dos consorts de les adquisicions fetes durant el matrimoni i que encara estan en vigor en algunes comarques de Catalunya.

Com a règim convencional, es manté, d'acord amb la Llei 8/1993, el de participació en els guanys i s'introdueix el règim de comunitat de béns. Atès el seu grau de vigència i utilització, s'eliminen la regulació del dot, de la tenuta, de l'esponsalici o escreix, del *tantumdem*, de l'aixovar, del cabalatge i el pacte d'igualtat de béns i guanys, si bé se'n preveu un tractament residual.

El títol tercer regula els efectes personals i econòmics de la nullitat del matrimoni, del divorci i de la separació judicial. De fet, el Parlament ja ha legislat sobre aquesta matèria de manera parcial, i, en concret, sobre indemnització compensatòria en el règim de separació de béns i exercici de la potestat del pare i de la mare, en el cas de vida separada. En conseqüència, el que es pretén és completar la legislació sobre els efectes personals i econòmics que derivin dels procediments de crisi matrimonial. Els efectes que són objecte de regulació es refereixen a la forma d'exercici de la potestat, a la guarda i custòdia, al règim de visites, als aliments, a l'atribució de l'ús de l'habitatge familiar, a la contribució a les despeses familiars i a la pensió compensatòria. Aquests efectes es determinaran per als cònjuges de comú acord en el corresponent conveni regulador, que haurà d'ésser aprovat judicialment, i en els casos en què no hi hagi acord, l'autoritat judicial resoldrà directament. Com a novetat s'hi introdueix la institució de la mediació. Així, si, ateses les circumstàncies del cas, l'autoritat judicial considera que hi ha efectes sobre els quals encara es pot arribar a un acord, pot remetre les parts a una persona o entitat mediatra, amb la finalitat que intentin resoldre les diferències i que presentin una proposta de conveni regulador. En aquesta línia, el Govern de la Generalitat presentarà al Parlament en un termini breu de temps un projecte de llei regulador de la mediació familiar.

El títol quart regula la determinació de la filiació per naturalesa, seguint els principis rectors de la Llei 7/1991, de 27 d'abril, de filiacions, i estableix els efectes de la filiació tant per naturalesa com l'adoptiva. En conseqüència, es mantenen els principis de lliure investigació de la paternitat i la maternitat, amb tota classe de proves, principi rector ben conegut i reconegut històricament en el dret català des de l'edat mitjana; el principi del *favor filii*, sense discriminació entre el fill

nascut dins el matrimoni o el nascut fora del matrimoni, i també regula la filiació derivada de les tècniques modernes de la procreació assistida. Tanmateix, cal esmentar com a novetat que s'ha igualat el període previst per a la impugnació de la paternitat matrimonial o no matrimonial, que s'ha fixat en dos anys comptadors des del descobriment de les proves en què es fonamenti la impugnació, o de les altres circumstàncies que ja preveia la Llei de filiacions i que s'han incorporat al Projecte de llei del Codi de família.

El títol cinquè regula la constitució de la filiació adoptiva i els efectes específics pel que fa als cognoms de l'adoptat o adoptada i entre la persona adoptada i els familiars ascendents i collaterals del pare i de la mare adoptius. L'adopció es regula sobre la base de la Llei 37/1991, de 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, i, en conseqüència, se segueixen els mateixos principis reguladors que fins ara i que són el de protecció i benefici del menor i el d'equiparació absoluta entre els fills per naturalesa i els adoptius, amb les úniques excepcions esmentades abans. Així mateix, pel que fa a la constitució de l'adopció, es manté que sigui en virtut de resolució judicial motivada i, si hi ha hagut acolliment preadoptiu o bé simple, en determinats casos caldrà la proposta prèvia de l'òrgan administratiu competent.

El títol sisè regula la potestat del pare i de la mare sobre la base de la Llei 12/1996, de 29 de juliol, que preveia uns principis generals que es mantenen, entre els quals cal remarcar que la potestat s'exerceix en el marc de l'interès de la família i en benefici del fill. Es regulen les relacions personals dels fills amb els pares i es fixen criteris pel que fa a la intervenció judicial, les persones legitimades per a instal·lar-la i el contingut de les disposicions que s'han d'adoptar. També es manté el plantejament favorable a la presència del fill o de la filla en les preses de decisions, especialment a partir dels dotze anys i se'n facilita l'autonomia patrimonial, ja que, més enllà de l'emancipació formal, hom reconeix que el fill o la filla, a partir dels setze anys, pot administrar els béns adquirits amb la seva activitat i pot contribuir a les despeses familiars. Així mateix, s'estableix la possibilitat de substituir la intervenció judicial per l'acord entre els dos parents més pròxims del fill, per tal de resoldre els desacords ocasionals que es produeixin entre el pare i la mare en l'exercici de la potestat.

El títol setè regula la tutela, la curatela i l'autotutela, seguint la pauta normativa de la Llei 39/1991, de 30 de desembre, i la Llei 11/1996, de 29 de juliol. L'autotutela està permetent que qualsevol persona amb plena capacitat d'obrar pugui designar el seu organisme tutelar en previsió d'una futura declaració d'incapacitat. Actualment és una qüestió important, atès l'allargament de l'esperança de vida. Fins al 31 de maig de 1998, en un any i mig des de l'aprovació de la Llei, hi han hagut a Catalunya quatre-centes quaranta inscripcions de designacions, exclusions i revocacions relatives a autotutelles al Registre de Tutelles i Autotutelles, del Departament de Justícia.

El sistema de tutela familiar, basat en la prevalença de la voluntat dels pares en la designació de tutor, com a

concreció del principi més ampli de llibertat civil, es reforça amb la creació facultativa del consell de tutela, que es pot establir en els casos de tutela deferida preventivament per la mateixa persona que s'ha de tutelar o pel pare i la mare d'aquesta persona. El consell de tutela substitueix, en alguns casos, la intervenció judicial en el control de l'actuació del tutor i pot concedir l'autorització per a determinats actes. Es canvia la denominació del Registre de Tutels i Autotutels pel de Registre de Nomenaments Tutelars no Testamentaris, que s'ajusta més a la seva funció, i es preveu la preceptiva comunicació al jutjat on es va constituir la tutela dels esdeveniments més importants del funcionament del consell de tutela.

Finalment, el títol vuitè regula l'obligació de prestació d'aliments entre parents, d'acord amb la Llei 10/1996, de 29 de juliol. En conseqüència, estableix una regulació que conjuga els principis de llibertat civil i de solidaritat familiar. Cal remarcar el dret de les entitats públiques o privades, o de qualsevol altra persona que presti aliments, a repetir dins d'uns límits temporals l'import de les pensions satisfetes contra la persona que tingui l'obligació de prestar els aliments, i a subrogar-se en els drets que l'alimentat pugui tenir contra aquesta. Es tracta, amb aquesta fórmula, de compaginar la protecció de les persones necessitades d'aliments amb l'efectivitat del principi de solidaritat familiar, en el cas que les persones obligades a assistir els seus parents no ho facin voluntàriament.

En el tràmit parlamentari de la Comissió s'han introduït esmenes al Projecte del Govern que el milloren tècnicament i que el Govern assumeix. Em congratulo amb els ponents per la seva col·laboració, que ha permès assolir un alt nivell de consens. Vull agrair molt personalment als senyors i a les senyores Xavier Guitart, Dolors Nadal, Joan Ridaó, Roc Fuentes, Benet Tugues, Jaume Camps i Araceli Vendrell la seva qualitat humana i el seu tarannà negociador, que s'han palesat en la gran feina feta durant la tramitació parlamentària, atès que han quedat poques esmenes per defensar en el Ple. Entenc que el Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana tindrà la votació favorable que jo els demano, per tal de dotar el nostre país d'una regulació de les institucions familiars que, tot i respectant els principis tradicionals encarnats en la personalitat col·lectiva del poble català, estigui d'acord amb les necessitats i la realitat de la societat catalana d'avui.

En definitiva, considero que l'aprovació del segon gran codi de dret civil català, el Codi de família, que és una norma pionera a l'Estat espanyol i pretén ser una eina útil per als inicis del segle XXI, enriqueix de manera notable el nostre patrimoni jurídic col·lectiu i culmina l'objectiu de dotar les famílies catalanes d'una legislació civil amb la qual podran desenvolupar-se adientment i que contribuirà al bon funcionament de la nostra societat. Si més no, aquest ha estat l'objectiu de totes aquelles persones que, des del primer esborrany, hem contribuït a fer realitat el text que avui els presento.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyora consellera de Justícia.

Per la Comissió, es presentarà el Dictamen? (*Pausa.*) Si no és així, comencem el debat. Té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup, en el moment de la presentació del Projecte de Codi de família, va presentar una esmena a la totalitat que demanava la devolució del Projecte per desacords essencials, desacords molt importants amb el mateix. Nosaltres entenem que la funció codificadora, a la qual abans ha fet referència la senyora consellera..., no solament ha de servir per al que és obvi i específic, que és la refosa en un text de tot un seguit de lleis que tenen un element comú, que fan referència, en aquest cas, a la família, sinó que ha de servir per a quelcom més. Ha de servir per a allò que assenyalava clarament l'article 9 de l'Estatut de Catalunya, és a dir, conservar, modificar i desenvolupar el nostre dret.

Per tant, per nosaltres s'havia d'aprofitar, s'ha d'aprofitar el moment d'aquesta codificació, el moment de legislar, establir un codi de família, per a què? Essencialment, per a tres aspectes que nosaltres considerem essencials. Perquè el Codi de família reculli totes les realitats familiars que es donen a casa nostra. Hem de partir de la consideració que la mateixa Constitució fa una distinció molt clara entre el matrimoni i la família matrimonial, i la protecció a la família; per tant, comprenent totes les altres formes de relació familiar; per tant, les unions estables de parella, siguin heterossexuals o siguin homosexuals. En conseqüència, el Codi de família per nosaltres havia de recollir aquestes realitats que existeixen a casa nostra, que han de ser protegides, que han de ser reconegudes, que han de ser respectades i, per tant, que no pot haver-hi cap element discriminatori en les nostres lleis. Això és obvi que no es recollia; únicament es recollia, d'una manera vergonyant en una disposició addicional, el fet de l'existència de les parelles de fet, de les unions estables heterossexuals, d'una forma absolutament insuficient –hi insisteixo– i vergonyant, però en cap cas es recollien, en absolut, les parelles de fet homosexuals. Aquest, per tant, era un primer element important pel qual nosaltres expressàvem el nostre rebuig, i demanàvem la devolució del Projecte.

N'hi havia un altre, que també és important, i més tractant-se com es tracta del Parlament de Catalunya, que és que nosaltres no fèiem ús de totes les nostres possibilitats d'autogovern de legislar, d'establir mecanismes –com als que feia referència la senyora consellera– per regular les conseqüències de la nullitat, de la separació i del divorci matrimonial. Nosaltres tenim facultats per regular-les completament i teníem una regulació molt insuficient, i que sortosament, com després explicaré, això ha estat recollit en un títol nou, a partir d'una proposta del nostre Grup i del Grup Socialista.

Hi havia un altre aspecte que també ens semblava molt important i que pensem que no es recollia adequadament en el nou Codi de família, que és l'adequació de moltes de les seves institucions a les noves realitats. És a dir, la millora tècnica de les lleis que teníem ja vigents. Això no és, en absolut, una qüestió petita, una qüestió menor; s'han introduït en el Codi molts d'aquests nous elements, naturalment fruit del treball de tots els grups parlamentaris durant un any, i avui ens trobem amb la següent situació: jo crec que a partir de la presentació del Projecte de Codi va haver-hi, per part del nostre Grup, per part dels altres grups i per part, sobretot, de moltes associacions, i d'una consciència, jo crec, molt estesa a casa nostra que això calia modificar-ho radicalment i substancialment, va haver-hi —com dic— aquest allau de crítiques al Codi, que van provocar, des del nostre punt de vista, que es modifiqués substancialment.

Vull recordar que es van presentar dues esmenes de devolució a la totalitat, la nostra i la del Grup Socialista. Vull recordar que es van presentar 1.335 esmenes al Codi de família —jo crec que és una allau d'esmenes que té poc parió en l'activitat legislativa d'aquest Parlament, almenys en els últims temps, i sempre que no fem referència, com és obvi, als Pressupostos de la Generalitat, que aquests sí, per pròpia definició, tenen moltes esmenes—, i això jo crec que va provocar que el Govern reconsiderés les seves posicions i presentés un projecte de llei, no ja de parelles, sinó que en aquell moment es tractava de recollir les altres formes convivencials diferents del matrimoni, i aquí englobava les parelles de fet homosexuals, heterosexuals, però, també, l'acolliment de persones grans i formes convivencials diverses. Nosaltres enteníem, i entenem, que aquesta és una manera d'abordar aquestes qüestions que no respon a la realitat constitucional, que no respon a les exigències socials, que no respon al manteniment del principi d'igualtat de tots els ciutadans i les ciutadanes davant de la llei, però no hi ha dubte que aquest era ja un pas molt significatiu. Jo només vull recordar que no fa massa temps, quan hem debatut en aquest Parlament, i després —és evident que m'hi referiré amb més detall quan parlem de la llei d'unions estables de parella— quan hem debatut la necessitat de regular les parelles de fet, la posició que havia tingut, que ha tingut el Grup de la majoria i el Govern i la que tenim avui... Per tant, jo crec que aquest és un element molt important que cal tenir present. Hi ha hagut un canvi; hi ha hagut un canvi molt important que hem de valorar molt positivament.

Però l'hem de valorar molt positivament assenyalant, també, aquells aspectes que nosaltres considerem negatius, que nosaltres considerem que s'havien d'haver resolt, que es podien haver resolt, i un de molt important és la inclusió, en el Codi, de les parelles de fet, de les unions estables de parella, homosexuals i heterosexuals. Per què? Perquè constitueixen realitats familiars, perquè el Tribunal Constitucional ha assenyalat, claríssimament, que poden gaudir de la mateixa protecció, reconeixement i consideració que les unions, que les famílies d'origen matrimonial. Aquesta és una constant del Tribunal Constitucional, assenyalant que això es pot

regular d'aquesta manera. I no solament el Tribunal Constitucional, i vull citar només l'Acta 222 del 94, d'11 de juliol del 94 —podria citar moltes altres sentències—, que diu que evidentment no s'exclou que el legislador pugui establir un sistema d'equiparació per als convivents homosexuals que puguin arribar a beneficiar-se de tots els drets i beneficis del matrimoni, tal com propugna el Parlament Europeu. Doncs, bé, si això és així, és que es reconeix la realitat familiar d'aquestes parelles i, per tant, hauria d'estar en el Codi de família.

És evident que tot acord, tota negociació comporta que no es pugui, a vegades, assolir tot el que un desitja. Nosaltres pensem que això, en aquest cas, és negatiu; però, malgrat aquest aspecte negatiu, pensem que és un pas molt important. M'hi referiré —hi insisteixo— en una posterior intervenció quan faci referència a la llei de parelles. En qualsevol cas, i en relació estrictament amb el contingut del Codi de família, nosaltres pensem que s'han donat passos molt importants en la línia que nosaltres assenyalàvem. Primerament, en l'exercici del nostre autogovern. Per tant, en establir el títol que regula les conseqüències de la nullitat, la separació i el divorci matrimonial, fem ús d'aquestes competències, i això es recull en el Codi. He de dir que, prova que s'ha avançat substancialment en aquesta regulació en tots aquests àmbits —i no em vull referir a aquelles qüestions que han estat introduïdes per iniciatives d'uns grups o dels altres, jo crec que ha sigut substancialment fruit del treball de tots plegats durant aquest any, que això s'ha aconseguit—, però en qualsevol cas, sí que he d'assenyalar clarament que per nosaltres —per nosaltres— encara resulta inacceptable que no s'incloguin en el Codi de família d'una vegada per totes les relacions estables de parella.

Per això nosaltres, que retirem l'esmena a la totalitat, retirem l'esmena a la totalitat perquè votarem, en el seu moment, favorablement la Llei de parelles perquè, com he dit, pensem que aquest és un pas important, que aquest és un pas que s'ha donat gràcies, com deia, al treball i a la pressió de molts sectors socials, d'aquesta consciència social. Jo crec que això és un triomf dels sectors progressistes de la nostra societat, dels sectors progressistes del Parlament, que no únicament estan en les forces que expressament havíem impulsat aquestes normes, sinó que jo crec que, sortosament, els sectors progressistes s'estenen molt més enllà, i crec que aquest és un triomf dels sectors progressistes. Però, dit això, ja vull assenyalant, també, que nosaltres continuarem lluitant, continuarem impulsant, continuarem demanant que s'incloguin en el Codi de família totes les realitats familiars, perquè és una exigència del dret a la llibertat, del dret a la igualtat i d'aquella obligació que imposa també la Constitució que els poders públics han de possibilitar, han de potenciar, han de fomentar, han d'aconseguir que la igualtat sigui possible per a les ciutadanes i els ciutadans, i han de vetar qualsevol camí que pugui comportar una discriminació.

Com deia, nosaltres, ara que retirem l'esmena a la totalitat, demanem la votació de les esmenes que nosaltres hem mantingut i que fan referència a la inclusió de les unions estables de parella en el Codi de família. He de dir que nosaltres votarem les nostres esmenes i les

dels altres grups que fan referència també a aquest aspecte, que van en el mateix sentit. He de dir, per tant, que nosaltres no votarem favorablement l'exposició de motius de la Llei, perquè pensem que l'exposició de motius és l'element on s'expressa, on es qualifica, on s'assenyalen amb claredat els motius i, per tant, les exclusions que nosaltres considerem inacceptables en el Codi de família.

Però he de dir també que nosaltres votarem favorablement el Codi de família, perquè el que hi ha en el Codi de família..., sens dubte millorable, sens dubte, en un futur, amb possibilitats d'inclusió d'alguns aspectes, alguns d'ells tècnics, que, segurament –segurament–, per error de tots plegats, potser ara no haurem tractat prou bé, però, en qualsevol cas, el que hi ha en el Codi de família, avui a nosaltres ens dóna satisfacció. El que no ens dóna satisfacció és el que manca en el Codi de família. Per tant, l'articulat del Codi de família, nosaltres el votarem favorablement. Com deia, no així l'exposició de motius, i nosaltres pensem que encara som a temps d'esmenar aquest greu defecte votant, com deia, les esmenes del nostre Grup i les esmenes dels altres grups: les esmenes del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana i del Grup Mixt, que van en la mateixa direcció i que ja anuncio des d'aquí que nosaltres votarem favorablement.

Jo no vull acabar la meua intervenció sense agrair molt especialment i molt sincerament tots aquells grups, col·lectius, associacions, persones particulars que han treballat amb nosaltres, que ens han impulsat, que ens han donat els seus consells, que ens han donat el seu suport, que ens han donat el seu ajut. Jo he de fer especial referència als col·lectius de jutges i jutgesses, d'advocats i advocades, també de fiscals, també d'associacions de tot ordre, però d'una manera molt especial les associacions de gais i de lesbianes, amb referència, sobretot, a la Coordinadora Gai-Lesbiana, el Casal Lambda, que han sigut un gran suport i un gran incentiu per al nostre treball.

He de dir també que, per part meua, és forçós estendre el meu reconeixement als membres de la ponència; jo he de dir molt sincerament que per mi ha estat una sort poder treballar amb el senyor Tugues, amb el senyor Ridao, amb la senyora Nadal, amb el senyor Guitart, la senyora De Madre, el senyor Camps, i permetin-me una especial referència, per moltes raons, a la senyora Vendrell. He de dir, també, que crec que és de justícia que, expressant com he expressat quina és la nostra posició en relació amb el Codi de família, que fem extensiu aquest reconeixement al gran esforç que ha fet la senyora consellera de Justícia, als serveis del Departament i al lletrat del nostre Parlament, el senyor Carles de Alfonso, i als serveis de la cambra. A tots ells, moltes gràcies.

Gràcies a vostès, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, pel Grup Socialista, la diputada senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto en nom del Grup Socialista a defensar l'esmena a la totalitat que el nostre Grup manté en relació amb el Codi de família.

És veritat, com diu la senyora consellera, com ha dit, que aquest Codi és una eina importantíssima i molt innovadora, i que avui molts ulls de la resta de l'Estat espanyol, així com algunes emissores de determinada filosofia, estan, alguns d'ells, absolutament a favor, però altres, altres, molt contrariats pel que anem a aprovar avui en aquest Ple. Haig de dir també, amb paraules d'un il·lustre presenciadador d'aquest debat, que aquest Codi és un tren importantíssim, però tren al qual falta un vagó. Hem de dir també que el criteri de presentar el Codi de família comporta un canvi radical respecte a la postura –pretesament tècnica– promoguda des de fa set anys pel Govern. On abans era imprescindible que la matèria es regulés a través de lleis especials, ara cal fer un únic cos legal, sense que el Govern hagi motivat el perquè de tot plegat. Aquesta estranya –i positiva, sens dubte, i celebrada– conversió, conversió que no ha estat explicada, no deixa de comportar el reconeixement implícit que calia haver reconegut la iniciativa d'altres grups parlamentaris que, al seu moment, varen presentar iniciatives per ampliar l'objecte de les diferents lleis sectorials que el Govern presentava a la cambra.

Haig de dir, també, senyories, que si no fos per les incorporacions, per les esmenes promogudes –feia referència, el senyor Roc Fuentes, al voltant de les mil quatre-cents esmenes que s'havien presentat–, si no hagués sigut per aquestes incorporacions de les esmenes promogudes pels grups que no donem suport al Govern, el Projecte hauria semblat més una refosa de les diferents lleis sectorials de la família aprovades fins ara en aquest Parlament. S'ha de reconèixer la feina feta, la tasca feta per molta gent, pels grups, pels professionals, pels diputats, pel Govern, al llarg de més d'un any de treball –aquest projecte es va iniciar el maig del 1997, i és ara, a finals de juny, primers de juliol, que aprovarem aquest importantíssim Codi de família. S'han acceptat i s'hi han incorporat al voltant del 90% de les esmenes presentades, i això s'ha de dir, i aquest reconeixement s'ha d'explicitar. Però, en canvi, també nosaltres hem de deixar ben clar que el Grup Socialista manté una profunda discrepància –a pesar del consens, a pesar de l'alt grau d'assentiment que hem aconseguit– en relació amb el concepte de família. És aquest vagó al qual feia referència, en paraules d'un presenciadador, com he dit abans, d'aquest debat.

Senyories, els temps han canviat, la societat ha canviat. En aquest Codi només la família matrimonial –sigui canònica o civil– és l'única que es reconeix dins d'un tractament jurídic global i unitari. El concepte de família, per tant, margina, discrimina, deixa fora un sector, minoritari però important i nombrós, de la nostra societat. Aquest Codi no reconeix –i, per tant, no incorpora dins del concepte de família– les unions estables de parelles formades per homosexuals o heterosexuals, persones, famílies que han basat i basen la seva convivència, també, en l'amor i el compromís, i que han cre-

at models de família diferents al tradicional. Aquesta ha estat una reivindicació dels col·lectius de gais i lesbianes, però també dels heterosexuals que no volen, dins de la seva pròpia llibertat, contraure matrimoni. I també d'aquells i aquelles que, contra la seva voluntat, malgrat que volguessin contraure'l, per manca de cobertura legal, no ho poden fer.

Senyores i senyors diputats, no podem confondre família i matrimoni. Existeixen en la nostra societat –a la nostra, i tots coneixem exemples, alguns probablement de molt propers– famílies no matrimonials d'igual o de diferent sexe, amb descendència o sense. Per tant, aquest Codi i vostès neguen aquesta realitat social. Certament, el matrimoni és el nucli de la majoria de famílies del nostre país, però existeixen multitud de famílies que no estan basades en el matrimoni, que estan basades en un vincle afectiu, d'una vida de compartir emocions i solidaritat, d'amor, basades en la voluntarietat i en la llibertat. A quina edat pensen vostès que els nostres fills –els més petits, els de poca edat– podran entendre que alguns dels seus amics, amb qui comparteixen jocs, estudis, espais vitals, ara no tenen família, que tenen «unitats de convivència»? Com ens saludarem per Nadal, alguns de nosaltres, en alguna ocasió festiva o no festiva, com ens adreçarem als nostres amics: «records a la teva unitat de convivència»? Ja no podem dir allò: «records a la teva família», direm: «records a la teva unitat de convivència». O no podem utilitzar allò: «com va la família?»; haurem de dir: «com va la teva unitat de convivència?», per no faltar a la legislació vigent. Per tant, senyories, aquesta és la discrepància més profunda, molt profunda i molt seriosa, que de manera passional, anímicament, epidèrmicament, ideològicament, el Grup Socialista no comparteix amb la majoria de la cambra.

Però hi ha altres aspectes del Codi de família molt importants, alguns d'ells, com he dit abans, incorporats al llarg de tot aquest any de feina feta. El Projecte no abordava molts problemes nous sobrevinguts a la societat catalana, que s'hi han incorporat per raó de les esmenes presentades pels grups parlamentaris que no donem suport al Govern. Ha sigut molt important abordar –després de disset anys d'experiència del Codi civil–, sens perjudici del que el mateix Codi civil pugui establir, dins d'un tractament jurídic unitari i propi, dins del dret català, els efectes de les crisis matrimonials. Tanmateix, s'ha abordat una regulació pròpia i més acurada del règim jurídic de l'internament, tot un títol, senyories, que ha sigut una aportació del Grup Socialista i d'altres grups, perquè en el projecte de gènesi havia estat un oblit del Govern.

Com a qüestió també molt important a assenyalar, s'ha transaccionat una esmena que anul·la l'intent d'incorporar al Codi figures secretistes i caduques, al nostre parer, com era el consell de família, convertit ara en un consell de tutela, que, a més, és facultatiu i no obligatori, malgrat que ens hauria agradat més l'acció del jutge, que ho hauria fet més transparent.

Val a dir també que el Projecte ha incorporat millores tècniques, abordades de forma defectuosa en les lleis especials anteriors o regulades de manera contradictòria, com ara els supòsits d'autorització judicial per al

pare o la mare perquè disposin respecte al patrimoni dels fills menors d'edat; supòsits d'autorització judicial en favor del tutor respecte al patrimoni del tutelat; perfeccionament de la rendició de comptes de tutela... Tanmateix, s'ha de reconèixer que el Projecte incorporà alguna novetat de gran relleu pràctic –i això és un gran progrés, i s'ha d'assenyalar també– respecte al règim jurídic anterior, com ara la possibilitat d'exercir l'acció de divisa de cosa comuna a la vegada que s'iniciïn els processos de separació, nullitat o divorci, habilitant la dita divisió a través de l'execució de la corresponent sentència que acabi el procediment principal.

També es determina la previsió d'un futur projecte de llei regulador de la mediació familiar per tal d'ajudar a abordar solucions als problemes derivats de les crisis matrimonials en la línia del dret comparat. No hem pogut aconseguir un consens més alt per solucionar diferents problemes ja existents quant a les figures d'autoprotecció per a ajut o assistència a persones que, sense trobar-se immerses en processos d'incapacitació, la busquen en aspectes de la seva vida patrimonial. Aquestes esmenes no les considerem perdudes, les considerem aparcades per a una ocasió millor que, ben segur, també vindrà.

El nostre Grup ha sacrificat algunes esmenes en benefici del conjunt del Codi, del conjunt de la Llei, que torno a significar que és, sens dubte, un gran pas endavant. Tampoc s'ha trobat el consens necessari per tal de crear un fons de compensació per enriqueiment injust o desigual, que no és el mateix que les prestacions per aliments. No volem misericòrdia, volem justícia, volíem i volem pagament compensatori per a aquells membres de la parella que durant ics anys han renunciat a exercir laboralment i professionalment, possibilitant que l'altre ho fes –per cert, s'ha d'assenyalar que aquest membre de la família que majoritàriament renuncia és sempre la dona. És aquí on considerem que no té sentit la pensió per aliments i, en canvi, fóra necessària la compensació per enriqueiment injust o desigual. Malgrat que no s'hagi arribat a un total acord en aquesta matèria, el cert és que la filosofia ha quedat impregnada dins del conjunt de l'articulat.

Per últim, vull jo també afegir-me a aquests agraïments que s'han fet per part de la senyora consellera i per part del senyor Roc Fuentes, i li vull agrair molt especialment a ella, a la senyora Núria de Gispert, la seva actitud sempre receptiva i oberta a la incorporació i a l'aprovació d'aquestes esmenes i la incorporació dels grups parlamentaris per tal d'arribar a aquest consens, i aquest Codi ha de ser un model, com he dit abans, innovador, i que ens ha de fer sentir certament orgullosos de la nostra legislació –malgrat aquests problemes que he assenyalat–; també al senyor Joan Ridao, al senyor Benet Tugues, a la senyora Dolors Montserrat, al senyor Roc Fuentes... –en certa manera, és la meua parella de fet, en aquest Parlament, en aquesta matèria. I deixi'm dir-li, senyora consellera, que vostè ha estat excel·lentment assistida per la senyora Araceli Vendrell i el senyor Jaume Camps; el meu company, també, Xavier Guitart, no el podia deixar d'anomenar.

És per tot això, senyor president, malgrat les diferències molt profundes en relació amb el concepte de fa-

mília, i amb la confiança que en el segon punt d'aquest ordre del dia d'avui, en gran manera, haurem donat un pas endavant, també –no el que voldríem, però un pas endavant–, que li demano que no sigui sotmesa a votació aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el plenari d'avui serà, sense cap mena de dubte, una fita important en la història de la present legislatura, donat que s'hi aprovaran dues lleis íntimament relacionades entre si, molt importants i amb una transcendència social indubtable. Lleis que fan que els ciutadans catalans es puguin mirar aquest Parlament com una institució capaç de transformar la realitat social, capaç, per tant, de decidir en les seves vides.

El Codi de família i la Llei d'unions estables de parella, amb una discussió i una tramitació paral·lela, signifiquen, així mateix, que aquest Parlament, per tant, el nostre país, serà un referent a tenir en compte per d'altres països que pretenguin adequar i modernitzar el seu dret de família a les noves realitats socials.

Malgrat que, com he dit, la discussió i la tramitació de les dues lleis s'ha fet d'una manera paral·lela i que la discussió d'una ha condicionat el desenvolupament de l'altra, procedimentalment pertoca ara referir-nos al Codi de família i a la valoració que des del Partit per la Independència en fem. De fet, el Codi de família és una recopilació, una codificació de tota la legalitat anterior en matèria d'institucions familiars i, en definitiva, no presenta grans canvis respecte al que fins ara hi havia legislat sobre la matèria. Com ja ha explicat la consellera, la Llei s'escriptura en vuit títols que abasten aquelles qüestions derivades de la relació familiar sobre les quals tenim competències. Desgraciadament, en queden al marge aquells aspectes que l'article 149, apartat vuitè, de la Constitució reserva exclusivament a l'Estat, que, de fet, és tot: legislació civil, sens perjudici de la conservació, modificació i desenvolupament dels drets civils forals o especials per part de les comunitats autònomes, allà on n'hi hagi. En qualsevol cas, entre altres, les relacions jurídicocivils relatives a les formes del matrimoni.

Tot i això, Déu n'hi do del que al llarg dels anys aquest Parlament ha pogut anar legislant sobre la base d'una compilació inicial esquifida i clarament insuficient. Al llarg d'aquests divuit anys d'existència de les nostres institucions nacionals, aquest Parlament ha anat esgarrapant competències d'aquells espais en blanc fins a poder aprovar avui un codi de família on no podem regular encara tot a allò que concerneix les relacions familiars, però que és molt més del que hi havia l'any 1980. Un clar exemple del desenvolupament de competències el representa el títol tercer, sobre els efectes de la nul·litat del matrimoni, del divorci i de la separació judicial. Encara que la seva regulació sigui molt simi-

lar a la legislació espanyola, és bo que els professionals del dret hagin d'esmentar en els fonaments de dret de les seves demandes legislació catalana en lloc d'espanyola. I, de tota manera, certament, alguna diferència hi ha, com la relacionada a l'article 79, reminiscència de la voluntat pactista dels catalans que «apurem» fins al final la possibilitat d'acord amistós entre els cònjuges que decideixen la seva separació.

De tota manera, com he dit, el Codi suposa una recopilació de textos dispersos sense variacions substancials, i no sé si era el moment de canviar alguns principis, aparentment intangibles, sobre els quals s'ha fonamentat el nostre dret. Probablement ho era –si més no, plantejar-nos-ho–; però crec que, si no ara més endavant, caldrà revisar algunes qüestions. Parlo, per exemple, d'una cosa tan sagrada com el règim econòmic matrimonial de la separació de béns, règim que històricament ha tingut una importància determinant juntament amb el dret successor i a l'hora de configurar el país que tenim, sobretot en el món agrari, on la transmissió de la propietat de la terra es feia, es fa encara, generalment, de manera íntegra a favor de l'hereu, permetent que successives generacions poguessin viure i treballar en la terra de la casa, de la família. El paisatge agrari del propietari agrari català és substancialment diferent del d'altres zones de l'Estat espanyol i, evidentment, el dret hi ha tingut una incidència decisiva. Però els temps canvien i avui, quan la institució dels capítols matrimonials és quasi una peça de museu perquè les relacions familiars i de treball i de productivitat, no només al camp català, sinó en tots els àmbits, han canviat substancialment, crec que el sistema de separació de béns, que històricament suposava un reconeixement del paper de la dona i, per tant, des de posicions progressistes, una institució a conservar i defensar, en aquest moment, en una bona part de casos, actua més a la seva contra que al seu favor, sobretot quan es produeix un procés de separació o de divorci del matrimoni. Hi ha altres règims, per exemple, el règim de participació en els guanys, molt més justos quan es produeix la separació del matrimoni i que deixen els cònjuges en major igualtat pel que fa a les condicions econòmiques. És cert que aquestes desigualtats s'han volgut corregir amb la introducció, concretament a l'article 41, de compensacions econòmiques que atenuen els efectes injustos de l'aplicació del règim de la separació de béns. Per tant, és evident que tots plegats ens adonem dels problemes que causa aquest règim, no mentre funciona el matrimoni, sinó quan aquest es dissol; però sembla que ens faci por canviar aquells tòtems del dret civil català que ens han diferenciat històricament del dret espanyol. Jo crec que el dret ha d'estar fonamentalment al servei dels ciutadans i, en tant que faci aquest servei, l'hem de conservar, però no hem de tenir cap escrúpol, cap fals escrúpol per millorar-lo o modificar-lo si així serveix millor als interessos dels nostres ciutadans.

Justament, en aquest Codi desapareixen tot un seguit d'institucions molt nostrades, molt volgudes, però absolutament ineficaces que l'evolució de les relacions socials havia fet inservibles. Per exemple, el dot, la tenuta, l'esponsalici, el *tantumdem*, el cabalatge, l'aixovar, etcètera. I probablement d'aquí a uns quants anys

la regulació dels capítols matrimonials s'haurà de modificar substancialment, i d'altres, i no ens cal plorar per això, perquè un dret encarcerat no beneficia ningú. I en aquesta mateixa línia, un dia o altre ens haurem de plantejar tots plegats que, tot i la llibertat dels contrants de pactar el règim matrimonial que vulguin, de manera supletòria, en absència de pacte, que deu ser el 99% o més dels casos, hi ha altres règims més justos per als components de la parella que el règim de separació de béns. Nosaltres havíem presentat un seguit d'esmenes en aquesta línia, i en tot cas hi insistirem en altres ocasions, perquè, excepte les que fan referència a les parelles de fet, hem vist acceptades o transaccionades moltes esmenes, i les que no, les hem retirades, excepte una, que aprofito ara per retirar-la, senyor president, que és l'esmena número 69 –òbviament, la 69 no es podia mantenir en un codi de família com aquest–, bàsicament, també per aconseguir un consens que en aquests àmbits, en aquestes grans lleis, creiem molt necessari. Perquè, d'altra banda, en molts temes estàvem parlant de qüestions més tècniques que polítiques o ideològiques.

Per tant, sobre el text que ara se'ns posa a consideració hi mantenim puntuals discrepàncies, però l'acceptem en la seva globalitat. Acceptem la seva globalitat sobre el text que hi ha, però lamentem el que no hi ha i que hi hauria pogut haver. Nosaltres pensàvem que era el moment, ja que es feia una recopilació de textos legals que afectaven la família, que es podia aprofitar l'ocasió per fer-hi algunes noves aportacions. Era el moment d'incorporar dins del Codi de família la regulació de les parelles de fet amb independència de la seva orientació sexual, i per tant votarem a favor de tots els articles de la Llei excepte aquells que per omissió discriminen les parelles de fet.

Jo crec que la Conselleria va estar a punt de fer aquesta incorporació; de fet, sembla que en algun avantprojecte de la Llei les parelles de fet hi venien regulades dins de l'articulat; posteriorment, en el Projecte, ens les vam trobar en una disposició addicional, i ara l'addicional s'ha convertit en una altra llei que també ha tingut una història curta però atzarosa i que, en tot cas, la comentarem en el posicionament que farem en el punt següent de l'ordre del dia. De fet, és significativa l'exposició que es feia en el preàmbul del Projecte de llei –el que es va presentar a aquest Parlament, no el que ara es posa a votació–, quan es justificava la regulació de les parelles de fet en una disposició addicional. Es deia: «La disposició addicional primera regula per primera vegada, i en allò que està relacionat amb el dret de família, la unió de fet estable heterosexual» –les homosexuals quedaven proscriutes, fins i tot, de l'addicional–, i continuava: «S'ha optat per regular aquesta unió en una disposició addicional principalment per la consideració que és una regulació que pot veure's subjecta a modificacions en un període de temps relativament curt, ja que fins i tot el Departament de Justícia ha creat una comissió que ho estudia al mateix temps que estudia la situació i la incidència social i jurídica de les parelles formades per persones del mateix sexe i d'altres situacions conviviales.» No es pot negar la clarividència de la Conselleria quan anunciava modificacions en un termini breu de temps, perquè realment així ha estat.

Tan breu que tanta rapidesa, probablement, tanta dil·lència ha sorprès la mateixa empresa. I avui ho aprovarem tot en el mateix Ple. La pregunta és: no ho hauríem pogut aprovar en el mateix punt de l'ordre del dia? És a dir, en la mateixa llei, en el mateix Codi de família?

No sé si aquest és el millor moment per fer consideracions filosòfiques i sociològiques sobre què és o què s'ha d'entendre avui per família, el que em sembla evident és que aquest és un concepte mutable que ha anat canviant al llarg de la història. De fet, en el *Diccionari Etimològic* de Coromines la paraula «família», en els seus inicis, venia definida com «el conjunt d'esclaus i criats d'una persona». Òbviament, no és d'això del que estem parlant. Sense anar al temps dels romans, no estem pensant el mateix, parlant de família, quan ho fem en el món occidental en general o quan ho fem en determinats territoris africans o asiàtics, posem per cas. I dins del nostre món occidental en trobaríem també de tots colors. Per tant, no hi ha una definició estàndard, universal, del concepte família, però en el nostre àmbit geogràfic, majoritàriament, la família és considerada com la cèl·lula base de la societat, on els seus membres es beneficien del suport afectiu, financer, material indispensable, alhora que representa el primer nucli de solidaritat, especialment a favor dels vells, dels malalts o els discapacitats. A més, la família compleix en primera instància i decisiva la funció de conservació i transmissió dels valors culturals.

Si una família és això, no hem de considerar família també, si ens sabem desprendre d'atavismes ideològics, la relació estable d'una parella independentment de la seva orientació sexual, que no ha complert perquè no pot o perquè no vol els formalismes requerits per al seu reconeixement legal? No és també la parella estable amb o sense fills, però sense papers, per dir-ho gràficament, un primer nucli de solidaritat? No es beneficien els seus integrants del suport afectiu, material, financer per cobrir les seves necessitats? Si el concepte família és un concepte mutable, qui decideix què és o què no és una família? De fet el 68% de la població catalana considera que les parelles de fet constitueixen una família, segons revela una enquesta encarregada pel Departament de Benestar Social sobre la situació actual de la unitat familiar, que es va presentar als mitjans de comunicació el mes passat. Si socialment, doncs, aquest tema està acceptat, la Conselleria de Justícia hauria pogut fer perfectament el pas consegüent: regular –ja que aquesta era la voluntat– dins del Codi de família, ara justament que el fèiem nou i flamant, les relacions de les parelles de fet, les conseqüències de la seva dissolució i tot allò que entrava dins l'àmbit de les nostres competències.

Ho hauria pogut fer però no ho ha fet, no ho ha fet per inèrcies que podem entendre però que s'haurien pogut superar sense cap trasbals social i donant al món un exemple de tolerància, de respecte i també d'adaptació del dret a les noves realitats socials. Ho regula, ho regulem, certament, però en una altra llei fora de la que agrupa el conjunt de les relacions familiars. Per això hem mantingut fins avui i mantenim ara encara tot un conjunt d'esmenes que pretenen la inclusió de la regu-

lació de les parelles de fet dins de l'articulat del Codi i la seva equiparació a les parelles matrimonials. I per això ens abstindrem en la votació si les esmenes no són acceptades en aquells articles on, des del nostre punt de vista, es manté la discriminació.

De tota manera, no volem ser injustos: s'ha donat un pas endavant molt important. En parlarem després, però les parelles de fet heterosexuals o homosexuals tindran una regulació, ni que sigui fora del Codi de família, força acceptable, i per tant, reconeixem el mèrit de la Conselleria, del Govern en general, per haver resolt una situació d'injustícia. I volem valorar també molt positivament la tasca integradora i de consens que han fet els ponents del Grup de Convergència i Unió, la senyora Araceli Vendrell i el senyor Jaume Camps. Jo crec que els ponents de tots els grups, i ara no els citaré un a un perquè ja ho han fet altres ponents i al final semblaria, doncs, que ens estem tirant floretes els uns als altres, però jo crec que tots els ponents de tots els grups hem collaborat en aquesta Llei amb esperit constructiu i voluntat de consens. Però gestionar més de mil tres-cents cinquanta esmenes era tota una papereta que jo crec que han sabut afrontar amb una voluntat d'acord, que jo vull agrair molt especialment. També crec que és d'agrar els bons oficis del lletrat senyor Carles de Alfonso, que ens ha facilitat molt la feina. Per tant, a partir d'avui els catalans tindrem un nou codi, un bon codi, que caldrà anar adaptant progressivament a les noves necessitats i a les noves realitats socials.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, sovint les diputades i diputats d'aquesta cambra ens queixem de la poca transcendència social que tenen les lleis que aprova un Parlament com aquest, que es correspon a un país que no té la plena sobirania, o bé perquè, tot sovint, aquestes lleis afecten un col·lectiu, un segment molt determinat i molt reduït de la població. Per això, en primera instància i en iniciar aquesta meua intervenció, volia dir que aquest debat d'avui, l'aprovació d'aquest Codi de família, constitueix, per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, un fet relativament insòlit, revestit també de certa solemnitat –que, per cert, no es concilia amb la presència, més aviat migrada, de membres del Govern en aquesta cambra.

Un fet de certa transcendència perquè, des d'un punt de vista nacional, des de la perspectiva de país, constitueix una fita molt important –ja s'ha dit– pel que fa a l'exercici de les competències en matèria de dret civil, que ens distingeix d'altres comunitats de l'Estat, i perquè, sobretot des d'una perspectiva social, intenta posar el dret català al dia de les noves realitats socials vigents a

Catalunya, en l'horitzó del segle XXI, encara que en aquest intent –és cert, i intentaré argumentar-ho– no s'aconsegueixi d'una manera total i absoluta.

I dic això perquè, que aquest objectiu d'aconseguir l'adequació de la legislació catalana a la realitat social s'assoliria a mitges, el nostre Grup ja va començar –si em permeten la pretensió, la gosadia–, ho va començar a besllumar, d'una o altra manera, fa gairebé un any, quan el Projecte va tenir entrada a la cambra, perquè, com s'ha dit, mil tres-cents cinquanta-tres esmenes –de les quals tres-cents gairebé pertanyen al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana–, mil tres-cents cinquanta-tres esmenes per a dos-cents cinquanta articles, aproximadament, de la Llei, evidenciaven no només, com és normal, algunes deficiències tècniques o alguns inconvenients dogmàtics i teòrics, sinó que evidenciaven d'una manera molt important el seu allunyament de les expectatives creades al voltant de l'existència, com he dit, a Catalunya de nous fenòmens conviencials que conformen una realitat socialment acceptada i estesa, fenòmens conviencials diferents de la família tradicional, de la família matrimonial, i que presenten sovint també formes d'orientació sexual diverses. mil tres-cents cinquanta-tres esmenes que, com deia, feien presagiar, si no variava el Govern i si no variava substancialment també la seva actitud, una llarga i penosa tramitació i un final, fins i tot, incert.

Ara bé, ni la possibilitat d'un pacte de mínims com el que avui farà possible l'aprovació d'aquest Codi de família, i després, en el segon punt de l'ordre del dia, la Llei d'unions estables de parella, ni els canvis operats en el Projecte inicial –que, com s'ha dit, despatxaven amb una disposició addicional, com aquell qui diu, tota la qüestió de les parelles de fet i, fins i tot, n'excloïa les parelles d'homosexuals–, ni una cosa ni l'altra no treuen –i ho volem remarcar– que, com que la idea de regular el dret de família està molt vinculada al debat conceptual, un debat conceptual i no tant jurídic, sobre el que és o no és família, és a dir, entre els que entenen la família com una conseqüència natural del matrimoni i els que entenen, per contra, els progressistes, sostenim que hi ha un concepte molt més ampli, és per això que hem de reconèixer que, malgrat el consens jurídic que plana sobre aquest debat i sobre l'aprovació del Codi de família, el que és evident és que el consens polític i el consens social sobre el subjecte principal del Codi de família no han estat possibles, tot i que clarament la nostra societat ja ha parlat –ja ha parlat fora d'aquí, fora d'aquest Parlament– i dilucidat, fins i tot, el terreny del consens social a favor, clarament, de la varietat de formes d'organització de la convivència.

I no ho diem només nosaltres, ni ho diuen els col·lectius que avui ens acompanyen a la part més alta d'aquest hemicicle, ni ho diuen tan sols la resta de grups, diguem, d'esquerres i d'oposició en aquest Parlament, sinó que ho ha intentat en altres ocasions aquest Parlament, amb diverses iniciatives legislatives que pretenien aquesta mateixa regulació; ho han intentat alguns ajuntaments que han adoptat algun tipus de regulació en matèria de registres municipals, amb un valor testimonial; ho diu a les clares l'encàrrec del mateix Govern, d'un estudi o una comissió d'experts sobre aquesta

qüestió; ho diu una lectura objectiva i desinteressada d'aquelles enquestes a què fa poc alludia un altre diputat, que revelen que almenys el 68% dels catalans es mostren a favor del reconeixement de les parelles de fet, però de les parelles de fet com una unitat autèntica de família.

Per tant, qualsevol regulació, entenem, d'un codi de família que, partint d'un clixé o d'un patró moral i ideològic regressiu, no servís per adaptar totalment la legislació catalana a la realitat i negués la consideració de família als fenòmens convivencials diferents de la família tradicional, no podia comptar –i no compta, de fet– amb el nostre suport, almenys amb el nostre suport entusiàstic. I no només això, sinó que fins i tot ens atrevim a pronosticar –i, en tot cas, el *Diari de Sessions* en un futur ens desmentirà– que aquesta regulació, superada ja fins i tot per la mateixa realitat, té una data de caducitat, com els iogurts; com els iogurts per molts conservants, és a dir, per moltes lleis, unions estables de parella, al marge, que hi vulguem afegir o que hi vulguem aprovar.

I per què és així, senyories? En primer lloc, perquè l'orientació que pren aquest Codi de família, tot i l'avenç que suposa l'aprovació –hi insisteixo i ho reconec– de la Llei de parelles, alimenta i perpetua la situació de marginació que han vingut patint les composicions familiars tradicionalment discriminades –mares solteres, parelles no casades, parelles homosexuals–, i que en els darrers anys, gràcies sobretot a les conquestes socials de la dona, institucions com el divorci, gràcies també a l'emancipació de gais i lesbianes, s'han fet visibles com una part de la diversitat de valors i formes en què s'organitza la vida social, fins i tot la diversitat en què s'organitzen l'afectivitat i la sexualitat.

En segon terme, perquè la regulació que avui se'n proposa no serveix per aparcar definitivament les reserves i els obstacles històrics contra alguns prejudicis socials. Nulla pedagogia fa aquest Codi de família, perquè no suposa cap contribució per posar fi a l'hostilitat d'una part –sortosament, cada dia menys nombrosa, això sí– de la nostra societat cap a algunes pràctiques convivencials concretes. Estem davant d'una societat, per exemple, que ha generat tot sovint imatges falses, imatges distorsionades i fins i tot humiliants dels homosexuals, per exemple, i això ha privat bona part d'aquest col·lectiu del dret al seu autoreconeixement, a la seva pròpia autoestima, i això és una mostra de pobresa humana, fins i tot encara més aclaparadora que la pobresa material.

En tercer lloc, el Codi de família no només descansa, com s'ha dit reiteradament avui en aquesta sala, sobre un concepte de família allunyat de la realitat social, sinó que, en identificar de manera unívoca la família només com la família d'origen matrimonial, per molt rellevant i per molt majoritària que sigui a la nostra cultura aquesta forma de viure en comú, no respecta clarament el text de la Constitució, que no imposa, com s'ha dit també, cap concepció jurídica concreta, cap concepció esgotadorament prefixada i temporalment determinada de família, perquè, com és lògic en un estat social, en un estat democràtic i de dret com el nostre, els elements essencials de la família són aquells

que la fan identificable en cada moment històric davant de la consciència social. I, fins i tot, no només és atemptatori, en bona part, contra el mateix text constitucional, sinó que ho és també contra la doctrina emanada pel mateix Tribunal Constitucional, perquè resulta del tot evident que no només hi ha una regulació distinta d'una i altra institució, del matrimoni i de la família –article 32, article 39, de la Constitució–, sinó que també, pel mateix sentit protector amb què la Constitució considera sempre la família, és una protecció aquesta, evidentment, que respon a imperatius vinculats al caràcter social de l'Estat.

Al mateix temps, deixin-me dir, senyories, que fins i tot en establir i en consagrar aquesta identificació automàtica entre família i matrimoni s'està donant un pas cap a una tímida, si vostès volen, confessionalització del nostre ordenament jurídic. Fins i tot jo m'atreveixo a dir i a defensar on convingui que la vigent Compilació de dret civil de Catalunya encara és més respectuosa –en aquesta qüestió concreta, evidentment– que el mateix Codi de família. I amb això crec que el Govern de Convergència i Unió ens desvela clarament que la seva intenció d'identificar unívocament la família amb el matrimoni respon a una interpretació, si vostès volen, sensible, fins i tot permeable, de la concepció de família que han vingut sostenint reiteradament els bisbes catalans, o des de la mateixa Conferència Episcopal Espanyola, i de les seves campanyes, perquè de «campanyes» es poden titllar els successius documents o fulls dominicals que, setmana rere setmana, han volgut interferir en aquest debat i, fins i tot, han intentat impedir, d'una o altra manera, l'aprovació d'aquest Codi de família, però fins i tot de la Llei de parelles de fet.

Per contra, entenem que corresponia al legislador català, corresponia a tots plegats, però especialment amb un plus de responsabilitat al mateix Govern, identificar i remetre's al concepte de família vigent a la nostra societat, per tal d'assegurar la protecció social, econòmica i jurídica de totes les classes de família, i, evidentment, això requeria, hauria requerit un esforç de pluralisme, un esforç que, evidentment, ja he dit que no ha reeixit, per fer possible el dret a la felicitat de tots els membres de la societat, sense estigmatitzar ni assenyalar categories diferents de ciutadanes i ciutadans.

Mirin, no és que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana consideri globalment que aquest Codi de família és inacceptable; ja hem dit que suposa un pas endavant. Es tracta d'una iniciativa encomiable però que, evidentment, es queda encara molt lluny en la seva voluntat d'atendre un subjecte que afecta, d'una o altra forma, el conjunt de la població. Ningú no discuteix a hores d'ara la necessitat de protegir avui dia la família com un nucli o com el nucli bàsic sobre el qual es construeix o s'erigeix la nostra societat; el que discutim és que es protegeixi i s'empari únicament, exclusivament, un model de família. I, per tant, negar el dret, per exemple, a les parelles d'homosexuals, a les parelles heterosexuales, a ser família és negar-los un dret democràtic, és a dir, el dret de participar en la nostra societat de manera igualitària.

I el Govern, i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que li dona suport, poden proposar, evidentment

—faltaria més!—, aquelles lleis que considerin en tot moment més convenients per al bon funcionament de la nostra societat. Però si la Llei, en lloc d'integrar, resulta en part excloent; si la Llei, en lloc d'ajudar, fins i tot d'una manera velada, reprimeix aquelles voluntats i comportaments que són lícits, que no són gens antisocials, no només s'equivoca —i té dret a equivocar-se, perfectament, com tothom—, sinó que disminueix ostensiblement el paper i l'acció mateixa d'aquest Parlament, d'aquesta cambra, com a institució representativa que vol ser, a més a més, de tothom.

Per tant, sentir-nos satisfets, per exemple, del progrés material, de l'opulència en què viu la nostra societat, no és una garantia de participació. Sí que ho és, en canvi, sentir-se, entenem nosaltres, part integrant en una societat justa i igualitària. I és per això que vull acabar dient que no hem de tenir por per ser agosarats si, sent agosarats, som justos, i és precisament per aquesta raó que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tot i votar favorablement l'articulat del Codi de família —en allò que, evidentment, no es refereix al contingut de les parelles de fet—, mantenim la trentena llarga d'esmenes relatives a la inclusió de les parelles de fet en el Codi de família i, evidentment, també per aquesta mateixa filosofia que orienta i inspira la nostra intervenció, tampoc podem votar favorablement l'exposició de motius.

Tanmateix, dit això, és evident que..., vull fer un agraïment, en acabar aquesta meua intervenció, no només als professionals i els operadors jurídics que han col·laborat de manera molt intensa amb el Grup Parlamentari, sinó també al conjunt de membres de la ponència: el senyor Camps, la senyora Vendrell, el senyor Guitart, senyor Fuentes, senyora Nadal, senyor Tugues —em sembla que no em deixo ningú...—, senyora De Madre —perdó—, i també, especialment, al lletrat Carles de Alfonso, però molt especialment també —i ho faré també i hi insistiré en el segon punt de l'ordre del dia— ho vull fer extensiu al Grup de gais i lesbianes d'Esquerra Republicana, i també, per la seva dedicació i les seves aportacions, a la Coordinadora Gai-Lesbiana, al Casal Lambda i al FAGC.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de fer la defensa de les nostres esmenes i abans de fer el posicionament del meu Grup respecte al Projecte de Llei de Codi de família, voldria aprofitar aquest debat, amb la presència de l'honorable consellera de Justícia, per felicitar-la en nom del meu Grup Parlamentari, i naturalment amb el meu nom propi, per la concessió recent de la Creu de Sant Ramon de Penyaforat. Moltes felicitats, consellera.

Entrant ja en la valoració que fa el Grup Popular del Codi de família, el primer que vull assenyalar és que el

nostre Grup en fa una valoració global ben positiva, ja que és cert que els canvis que s'han produït en l'estructuració familiar arreu, i a casa nostra també, han fet que s'hagi passat de la família troncal, que és aquella que varen poder contemplar els compiladors dels anys seixanta, a la família nuclear actual, la qual cosa feia necessària no només aquesta codificació, sinó també l'actualització del nostre dret de família.

Fetes les felicitacions i feta aquesta valoració global del Codi de família positiva, és el moment, malauradament, honorable consellera, de les crítiques, que podem englobar en quatre blocs fonamentals: en primer lloc, les presses amb què s'ha realitzat la tramitació d'aquest Projecte de Llei; en segon lloc, la intoxicació que s'ha produït del nostre dret de família per la reproducció literal de dret comú, és a dir, del Codi civil espanyol; en tercer lloc, la introducció de normes exclusivament processals que considerem que no s'haurien d'haver integrat en una matèria com és el Codi de família.

Presses i intoxicació. El primer que sobta en la tramitació del Codi són les presses amb què s'ha portat a terme i que no sabem a què responen. Això, quan estem parlant d'una de les parts més importants del nostre dret civil, que m'atreviria a dir que, conjuntament amb el Codi de successions, constitueix allò que és el moll de l'os del nostre dret; quan estem parlant d'un projecte de llei de més de tres-cents articles, al qual s'han presentat gairebé mil quatre-cents esmenes —per cert, sis-cents del Grup Popular—, i respecte a això voldria agrair a la Conselleria que gairebé en un 90% totes aquestes esmenes hagin estat incorporades al Codi. Aquestes presses absolutament injustificades han fet que el Codi de família no tingui la qualitat que el nostre dret es mereix. I posaré un exemple que realment considero que, si haguéssim tingut una major serenitat en la tramitació de la Llei, hauríem pogut evitar. Si agafem l'article segon del Codi, veiem que ningú no sap d'on ha sortit la limitació que el domicili familiar es determini davant tercers. Per què aquesta limitació? Què vol dir que domicili familiar és aquell on els cònjuges conviuen habitualment o bé un d'ells amb la major part de la família? Com es computa aquesta major part: quantitativament, hi haurà algun element qualitatiu? I per rematar l'article es tanca fixant que l'autoritat judicial decidirà en interès de la família als efectes legals. Que potser se'ns està dient a *sensu contrario* que els jutges poden decidir d'una altra manera que no sigui als efectes legals?

Intoxicació del nostre dret civil. Sembla, honorable consellera, que des de la Conselleria de Justícia s'hagi tingut com a eix fonamental que el Codi quedés ben gruixut, que tingués força articles, i per fer-ho no s'ha dubtat a intoxicar un dels senyals d'identitat més importants de Catalunya: el nostre dret civil. Amb aquesta vocació de primar l'aparença, vostès no han dubtat a reproduir literalment institucions de dret comú que no tenen res a veure amb la nostra tradició jurídica. En posaré alguns exemples. Títol primer: regulació del matrimoni. El 95% del text del Codi de família és idèntic al Codi civil; s'introdueix per primera vegada en un cos legislatiu català la refosa, amb variants, dels articles 66 i següents del Codi civil espanyol. I això ens porta

a unes situacions que podríem qualificar, com a mínim, de «frapants». Quan l'article 58 del Codi civil diu que el jutge, després de llegits els articles 66, 67 i 68 del Codi als contraents, preguntarà –com saben– respecte a la prestació del consentiment, quins articles llegirà el jutge a Catalunya: els del Codi civil, els del Codi de família? Li ho he de dir cordialment, senyora consellera, estem corrent dos riscos amb aquesta regulació: o bé el de fer el ridícul perquè no serviran per a res o bé el risc que ens comencin a caure qüestions d'inconstitucionalitat.

Títol segon: règims econòmics matrimonials. Pel que fa al règim de participació en els guanys, el 98% de la seva regulació és idèntica a la del Codi civil, però és que a més a més és un règim que no té res a veure amb la nostra tradició jurídica, és un règim de comunitat germànica i és, a més a més, un règim que el més afortunat dels mortals ha vist constituir-se'n un cada deu anys.

Títol vuitè: aliments entre parents. El 95% del Codi de família de Catalunya és idèntic a la regulació del Codi civil, però és que a més a més s'entra a regular matèria d'obligacions i per fer-ho l'únic que es fa és copiar literalment el 1.158 del Codi civil espanyol. I això no li diu només el Grup Popular, això no li diu només aquesta diputada. El catedràtic de dret civil de la Universitat Pompeu Fabra senyor Joan Egea Fernández va manifestar aquesta mateixa preocupació en un article publicat en una de les revistes científiques més prestigioses d'aquest país; els estic parlant de la *Revista Jurídica de Catalunya*; els ho llegeixo literalment: «Sorprèn que aquests darrers passos cap al Codi pel camí de les lleis especials no hagin suposat una consolidació ni tan sols a curt termini d'alguna de les matèries recentment legislades.» I continua dient: «Hom té la sensació que s'ha produït una certa precipitació en l'accelerada tramitació d'aquestes lleis civils, que no s'explica per cap motiu justificat, especialment si es té en compte que les normes són hereves directes de la regulació que de la mateixa matèria en fa el Codi civil espanyol, per la qual cosa no hagués suposat cap daltabaix el fet que el procés de reflexió i estudis s'hagués allargat una mica més fins a assolir la proposta final.»

Tercer bloc de crítiques: matèria processal dins del Codi. Vull recordar una definició de dos destacadíssims processalistes, el professor Miguel Fenech i el professor Jordi Carreras Llansana: «dret processal és aquella branca del dret públic» –hi insisteixo: públic– «que té per objecte l'activitat jurisdiccional de l'estat» –hi insisteixo: de l'estat– «en un país i període històric determinat.» Tot i això, el Codi entra a regular tràmits processals que no tenen cap base substantiva o de fons que ho justifiqui; li'n posaré alguns exemples. En l'article segon es recull el recurs judicial en cas de desacords sobre la fixació del domicili familiar; a l'article 41 es regula l'acumulació de les accions de divisió de béns comuns. Honorable consellera, vostè ho sap, l'*actio communi dividendo* i l'acció de mediació judicial per als supòsits de discrepància en la fixació del domicili conjugal no constitueixen especialitat pròpia del dret de Catalunya. I m'ha sorprès que s'hagi defensat amb tant d'entusiasme la introducció d'aquest nou títol tercer,

perquè el Grup Popular hi discrepa absolutament; s'hi han incorporat regulacions que afecten la nullitat del matrimoni, del divorci i de la separació judicial, matèria exclusivament processal.

Quart bloc de crítiques. Amb aquesta voluntat d'engreixar el Codi, quan el títol cinquè tracta de l'adopció, hem comprovat que en un 90% les seves disposicions són disposicions exclusivament administratives, és a dir, són disposicions que no tenen una entitat suficient com per estar regulades en un codi d'una categoria com el Codi de família i que haurien d'haver estat clarament regulades a través de reglament.

Després d'aquestes crítiques voldria fer una reflexió. Paradoxalment, des de la Conselleria no es dubta –permeti'm l'expressió– a fotocopiar el Codi civil espanyol i, aleshores, es busquen els fets diferencials en altres qüestions. Quan es regulen els procediments de tècniques de reproducció assistida en relació amb la determinació de la filiació, la regulació de qüestions com la reproducció assistida, proves mèdiques per a la determinació de la paternitat, els supòsits admissibles legalment de fecundació assistida amb gàmetes del marit *post mortem*, l'atribució de maternitat a la dona gestant i no a la donant de l'òvul fecundat, etcètera, aquestes són qüestions que per la seva novetat no formen part del nostre dret foral, no formen part de la nostra tradició jurídica. I al respecte hem de dir que, si no resulta admissible de cap manera la reproducció legislativa per part d'una comunitat autònoma, menys ho és la normació d'una matèria que afecta l'estatut de la personalitat de manera divergent. Què justifica un tractament diferent de la fecundació assistida *post mortem* a Catalunya? Quin és el nostre fet diferencial respecte a això? Què justifica que a Catalunya no s'admeti la prestació de consentiment en testament? Per què es difereix el termini sis mesos enfront de nou? Per què es limita l'aplicació de la tècnica a una sola vegada enfront de la limitació de termini i no de nombre de vegades?

Bé, honorable consellera, fetes aquestes reflexions, aquestes crítiques, el fet que s'hagi produït l'acceptació d'un gran nombre de les sis-centes esmenes del Grup Popular, el fet que la Conselleria de Justícia hagi manifestat aquesta voluntat de consens que ha estat reiteradament manifestada pels companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, fan que el nostre Grup Parlamentari anunciï la retirada de les esmenes que teníem reservades per a aquest Ple i, per tant, anunciem el vot favorable al Projecte de llei.

No vull acabar per això sense fer esment a alguna de les modificacions que el Grup Popular ha fet al Codi. No m'hi estendré, però sí que voldria en aquests darrers minuts palesar expressament que els nostres plantejaments han permès tenir dins el Codi de família una regulació nova i pròpia del consell de família. Considerem que això és important perquè ni totes les tuteles ofereixen les mateixes característiques ni representen les mateixes dificultats: no és el mateix la tutela d'un incapacitat exercida pel seu cònjuge que la tutela d'un menor exercida per un parent; tampoc no és el mateix la tutela d'un menor incapacitat que ha heretat una gran fortuna que la d'aquell que ha rebut uns béns escassos o potser cap. Per això la solució que s'apuntava ja per

5900

part de Díez-Picazo i que a Catalunya ha treballat magníficament un illustre jurista, el senyor Joaquín de la Cuesta, és de donar caràcter facultatiu a la constitució i organització d'aquestes institucions tutelars superiors amb les quals aprofundim en l'esperit de llibertat civil, del qual el nostre dret civil és hereu directe del dret romà. I dic que és una institució nova, la que ha plantejat el Grup Popular dins d'aquest Codi de família, perquè el consell de família, anomenat ara consell de tutela, no és ni molt menys una reinstauració, sinó un òrgan diferent del que fins a l'any 83 recollia el Codi civil, ja que s'ha garantit el sistema tutelar familiar i s'ha millorat la seva organització i eficàcia i ha suposat passar de la unitat institucional de tutela a la tutela orgànica però entesa com a òrgan familiar, senzill, flexible i operatiu.

Vull acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, fent palès que les aportacions fetes pel Grup Popular a aquest Codi, aportacions que, com coneix l'honorable consellera, s'han fet amb tota la il·lusió, han tingut dos eixos fonamentals: primer, que mantenir la nostra tradició no vol dir en cap cas mantenir la immobilitat del nostre dret, i ens ha inspirat un altre ideal, l'ideal que ja va formular Justinià a la seves *Instituta* i que volem mantenir en el nostre dret civil, que és el principi de llibertat civil, que considerem que ha de seguir informant tot el nostre dret.

No vull acabar sense, naturalment, fer-li un retret a la senyora consellera: aquesta limitació en el temps, aquest temps curt que hem tingut per tramitar el Projecte ha limitat el temps de la tasca que he pogut compartir amb els ponents d'aquest Projecte, amb el senyor Xavier Guitart, amb la senyora Manuela De Madre, amb el senyor Roc Fuentes, amb el senyor Ridao, amb el senyor Tugues i, naturalment, amb el senyor Camps i la senyora Vendrell. I dic que li he de fer el retret perquè li asseguro que el temps que he estat treballant amb ells ha servit per enriquir enormement aquesta diputada. Vull agrair també a l'honorable consellera i al seu equip les facilitats que ens han donat per tirar endavant aquest Projecte i, naturalment, agrair també la sòlida base jurídica, científica, que té el lletrat senyor Carles de Alfonso i que ens ha permès tirar endavant aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, m'han indicat que dividirien el seu temps. Jo obriré al diputat senyor Jaume Camps, que és el primer que intervinirà en nom del Grup de Convergència i Unió, el temps, i el pararé quan ell acabi per donar temps a la diputada senyora Vendrell.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Temps mort per beure una mica d'aigua. (Pausa.) Moltes gràcies.

Per no fer-ho al final i per fer-ho molt més curt, atesos totes les diputades i diputats que m'han precedit, començaré pel capítol d'agraïments i hauré evidentment

de reiterar totes les paraules que s'han dit. I jo, per economia processal i per no carregar el *Diari de Sessions*, reitero tots els agraïments, tots i cadascun dels agraïments perquè els comparteixo totalment. Jo volia fer una menció específica, potser, que és l'únic agraïment que no s'ha fet, i és tot el treball d'un equip... —s'ha fet, però no potser específicament—, a tot el treball de juristes de reconegut prestigi, mestres nostres, honorables consellers que han precedit l'honorable consellera en el càrrec, i que són pares i mares d'aquest Codi de família. A tots ells jo els he de donar les gràcies i els he de demanar excuses, excuses perquè aquesta no és una cambra jurídica, malgrat que la professió d'alguns dels ponents sigui la de les lleis; aquesta és una cambra política.

Benvolguts mestres, honorable consellera, senyores i senyors diputats, senyor president, quan després d'una legislació àrdua, llarga, amb diverses legislatures, que ha anat desgranant tot el que és l'entorn de la família matrimonial canònica o civil, des que neix, des que infanta fins que es dissol, quan s'ha anat fent d'una forma pausada, tranquil·la, reflexiva, en diverses legislatures, tot el gran tema de les filiacions —això és, matrimonials i extramatrimonials, les filiacions per naturalesa—, quan s'ha fet tota la regulació de l'adopció, de la protecció dels menors desemparats, de la tutela, de les institucions tutelars, de tots els efectes del matrimoni, dels aliments entre parents, de la potestat del pare i de la mare, del règim econòmic i patrimonial entre cònjuges, quan s'ha deixat només fora del Codi, fora d'aquestes lleis sectorials quelcom, l'únic topall competencial que teníem, és a dir, les formes del matrimoni, quan tot aquest dret de família s'ha compilat en una forma pionera en tot l'Estat, és que a darrere hi han hagut uns grans juristes i un gran treball d'equip de la Conselleria, que ha preparat aquesta tasca. I després han vingut les aportacions de tots els grups, totes elles molt valuoses. De tots els grups de la cambra. Mirin, quan es presenten mil quatre-cents esmenes, i en aquest Ple, pel que han dit tots els ponents, el Codi de família es votarà per unanimitat, des dels ponents de la majoria, des de la ponent senyora Araceli Vendrell o des de mi mateix, des dels ponents de Convergència i Unió, nosaltres, que som el Grup Parlamentari que dóna directament suport al Govern, no podem obrir la boca. Només podem obrir la boca per dir agraïments. I naturalment, que tindríem coses a dir, i podríem discrepar, podríem discrepar perquè s'ha fet una sèrie d'afirmacions que no responen exactament a la realitat.

És clar, l'article 32 de la Constitució, en el seu paràgraf primer i en el seu paràgraf segon, no se l'ha inventat Convergència i Unió. Aquest no és un tema de progressistes o carques. Jo, després d'aquest Codi de família, després del segon punt de l'ordre del dia, no em sentiré més «progre», ni més carca, ni més avançat, em sentiré més just, segurament, més solidari, en regular situacions de marginació, situacions de discriminació, però no em faran confondre el llegir amb l'escriure, no em faran dir que el que diu l'article 32 de la Constitució no diu que l'home i la dona tenen el dret a contraure matrimoni en plena igualtat jurídica, i no em faran dir que l'article 32 de la Constitució no diu que la llei regularà les formes del matrimoni, l'edat, la capacitat per

contreure'l, els drets i els deures dels cònjuges, així mateix com les causes de separació, dissolució i els seus efectes. De què? De la família? No, del matrimoni. Perquè, senyores i senyors diputats, no confonguem família i matrimoni. Perdonin la grolleria, no confonguem el cul amb les témpores. La Constitució, ens agradi o no ens agradi, i a mi m'agrada, dóna una especial protecció al matrimoni civil o canònic. I la força dels drets i deures del matrimoni neixen *ope legis*, per força de la llei.

Ara bé, totes les formes familiars queden circumscrites a la família, al matrimoni civil o al matrimoni canònic? No. Evidentment, no. Però no em confongui família amb matrimoni. Hi han altres formes familiars, hi han altres tipus de convivència; m'és igual si són dotze mil, si són cent vint mil i si són trenta mil que necessiten una regulació, i el capteniment del legislador ha de ser regular aquestes situacions, aquests fets socials, amb independència, fins i tot, del capteniment favorable o desfavorable que en pugui tenir, sobre aquesta situació. Però reafirmem: el que regula l'article 32, el que regula l'article 39 és el matrimoni, i aquestes altres formes convivencials no són un matrimoni, d'acord amb la Constitució, d'acord amb l'article 8 de l'Estatut. No són un matrimoni. I perdonin: no ho són arreu d'Europa, excepte, des del mes de febrer del 98, a Holanda. No ho són a França, no ho són a Anglaterra, no ho són a Itàlia, no ho són a tots els països nòrdics. A cap legislació europea –a cap legislació europea– la regulació de formes convivencials diferents del matrimoni està en el Codi de família o en la llei de família. Repto tots els intervinents que han dit –i és una posició ben legítima– que la regulació de les parelles de fet heterosexuals o homosexuals o altres formes de convivència que el catedràtic –no voldria que...–, el catedràtic de dret civil de Girona en diu «asexuals», les formes de convivència d'acolliment, en cap, en cap, en cap legislació europea estan a la llei de família. Evidentment, tampoc hi són al Codi civil.

Jo voldria amb això haver contestat a les observacions que feia el senyor Roc Fuentes o les que feia la senyora Manuela De Madre... Senyora Manuela De Madre, desitgi bon Nadal com vulgui; sobretot, no preguntin com tenen organitzada la seva convivència o el seu amor aquella gent a què vostè desitja bon Nadal, perquè fins i tot això podria interpretar-se com de mala educació. Vostè digui «bon Nadal» i no preguntin com tenen la família. Perquè l'important és dir «bon Nadal» i dir-ho amb amor, amb independència de com estiguin casats, solters, com vulguin. Li asseguro, li asseguro que pot dir-ho, pot dir-ho tranquil·lament, i pot dir-ho amb la simpatia que vostè ho fa. I jo també ho diré, i no els preguntaré si estan casats, si són parella de fet, ni voldré discriminar-los si són monoparentals, siguin el que vulguin, entre altres coses, perquè ningú l'obliga a fer-ho. Precisament per això legislem, senyora Manuela De Madre. Perquè a diferència del matrimoni, que els drets i deures ja surten de la Constitució, els altres no. I per això els hem de regular, i els hem de regular amb una llei específica, com ho ha fet tot Europa, els que ho han fet. Els que ho han fet, que no ho ha fet Anglaterra, no ho ha fet França, no ho ha fet Itàlia... (*Veus de fons.*) No, no és culpa seva, no és culpa seva. Però això em va

bé per dir-li que... (*veus de fons*), dit això, senyor Benet Tugues..., que no, pensi que els drets del matrimoni ja surten al dret romà, eh? La llibertat de contraure matrimoni, el que diu l'article 32 de la Constitució, surt del *ius connubii*. Ja ho van inventar els romans, com tantes altres coses en el dret.

Jo no voldria acabar sense referir-me a les petites acusacions que ens ha fet la senyora Dolors Nadal, gran col·laboradora de la ponència, i que li agraeixo molt específicament i molt especialment: les presses. És una refosa de set lleis que hem fet durant dues legislatures. A vostè li sembla que una refosa de lleis fetes, el mínim, en dues legislatures i que hem aprovat després d'un any de ponència, de reunions intenses, llargues, de les quals poso per testimonis tots els ponents, els juristes que des de la Conselleria ha pogut col·laborar en tota la ponència... Presses? Potser sí.

Intoxiquem el dret català amb el Codi civil? Miri, si a desenvolupar el dret civil català, vostè en diu intoxicarlo, sí, l'intoxiquem. Perquè nosaltres no volem quedar-nos amb els noranta-un articles que dedicava a la família la Compilació de l'any 83. Feta amb una pulcritud tècnica, però en unes circumstàncies molt i molt específiques des del punt de vista polític, etcètera, que no permetien altre desenvolupament. Pensi també que en desenvolupar és lògic que els drets de família s'assemblin. Ha vist, vostè, la comparació de com explica la família i el matrimoni el Codi civil francès, l'italià o l'anglès? S'assemblen moltíssim. És lògic que si nosaltres legissem en el context socioeconòmic i cultural, els codis, pel que fa al dret de família, a l'obligació mútua de prestar-se ajuda, etcètera, etcètera, s'assemblin.

Normes processals? En absolut. El Tribunal Constitucional ens ho diu ben clar. Totes les normes processals que nosaltres utilitzem per desenvolupar el nostre dret civil són perfectament legítimes. Podrem legislar processalment, sempre i quan això sigui la vehiculació, el carril de suport del dret que estem desenvolupant.

I, finalment –finalment–, els vull agrair, i vull deixar temps perquè pugui complementar-me la meua coponent, a la qual em sembla que li he pres més d'un minut del que li tocava.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Em demana la paraula la diputada senyora Nadal. Per què me la demana?

La Sra. Nadal i Aymerich

Per unes petites contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut per contradiccions.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies. Amb tota cordialitat, senyor Camps, quan jo he parlat de presses en la tramitació m'estava referint a les presses que han tingut en aquesta tramitació, no en la de les altres lleis. Perquè recordi's vostè

5902

que, només per adaptar, només per adaptar la Compilació a la Constitució vàrem estar dos anys. Els treballs de la ponència d'aquest Projecte han estat de quatre mesos.

Pel que fa a les normes processals, nosaltres podem legislar normes processals, però sempre que tinguem especialitat substantiva que ens ho permeti.

No recordo alguna altra observació que vostè m'ha fet, però em sembla que amb aquest parell de precisions n'hi ha prou.

El president

Moltes gràcies...

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, perdó, la reproducció del Codi civil, el que s'assemblen. Però no és que s'assemblin, és que estan copiats; és que, en percentatges que arriben al 95%, són articles reproduïts del Codi civil. Ja he dit que nosaltres estàvem a favor del desenvolupament del nostre dret...

El president

Això no és una rèplica, senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Però no a copiar el Codi civil.

El president

Senyor Camps, per què em demana...? Per contradicció o per fer...?

El Sr. Camps i Rovira

No, per no fer cap rèplica. Simplement, per felicitar-me un cop més que coincidiré amb la senyora Dolors Nadal en la votació, com els altres grups de la cambra.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Això..., no sé per què hi ha hagut aquesta intervenció... (*Rialles.*) Senyor Roc, per què em demana la paraula?

(*Pausa.*)

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor Joan. (*Rialles.*) Li demano la paraula perquè el senyor Camps m'ha adjudicat una expressió, almenys jo ho he entès, que no he utilitzat.

El president

Mig minut, per la contradicció.

El Sr. Fuentes i Navarro

Per tant, això no és una contradicció en sentit estricte. En cap moment el meu Grup ni jo mateix he identificat les unions estables de parella amb el matrimoni. Sí amb

la família, cosa que vostè també ha fet; ha dit: «són altres relacions familiars»; si són altres relacions familiars, per què no les colloquem en el Codi de família, que és el que nosaltres demanem?

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies. Té la paraula ara la diputada senyora Araceli Vendrell.

La Sra. Vendrell i Gener

Gràcies, senyor president. En la mesura que els meus companys de ponència i, en tot cas, el meu coponent ja m'ho permetin, en el poc i breu temps que ens queda, en tot cas, felicitar i mantenir la nostra «coponencialitat» tot al llarg d'aquest procés, perquè totes les paraules que ha expressat el senyor Camps corresponen, evidentment, a l'esperit que jo mateixa volia expressar.

Quan el Grup majoritari, quan el Grup de Convergència i Unió, que dóna recolzament al Govern, té la possibilitat de la seva intervenció, doncs, realment, al final, té un cert inconvenient. Un cert inconvenient en el sentit que, originalitats, pràcticament, no en podem dir. Però jo, bàsicament, entenc que avui estem molt satisfets, perquè en tot cas, aquí el que ja ens queda per ressaltar són ja més les coincidències que no pas les discrepàncies. Per tant, en aquest breu temps d'espai que tinc, voldria ressaltar algunes qüestions que potser no s'han tocat o que potser no s'han tocat prou.

En primer lloc, destacar que el posicionament del nostre Grup Parlamentari durant tota aquesta llarga tramitació i, en aquest cas, jo torno a ressaltar l'adjectiu de llarga, però en tot cas, no destacaria l'adjectiu de penosa, senyor Ridaó, no ressaltaria l'adjectiu de penosa, però, en tot cas, el que sí que podem dir és que ha estat feixuga, però, en tot cas, molt satisfactòria, molt satisfactòria pel que vostè mateix deia, pel que significava avui en dia poder estar aquí treballant, desenvolupant una de les nostres senyals d'identitat més importants, però alhora, també, per la satisfacció, pel resultat final que hem tingut.

Jo voldria assenyalar dues qüestions. Una és que nosaltres entenem que sí que hi ha hagut una adequació del dret civil a la realitat actual, i, sobretot, jo crec que també hem de parlar de compromisos, compromisos adquirits per aquest Grup Parlamentari que dóna recolzament al Govern al llarg de tota la legislatura passada, d'aquesta, cada vegada que a la cambra, a través de diferents proposicions, lleis, projectes de lleis, es tractaven temes relacionats amb la família. I tot això amb un objectiu que ha estat per nosaltres bàsic, un objectiu que ha estat buscar el consens; aquests dos coponents ho hem intentat, com a premissa bàsica, assegurar-lo en el que sempre hem passat, en totes les normes de dret civil català, i aquest era l'objectiu que nosaltres teníem com a base abans de començar a estudiar i mirar les mil tres-cents i escaig d'esmenes a les quals aquí ja s'ha fet referència. Buscar aquest màxim con-

sens que avui fa que aquest Codi de família, pioner a Europa –i ho vull tornar a repetir: pioner a Europa– esdevingui una realitat.

D'altra banda, també, quan dic «compliment de compromisos» vull referir-me a compromisos anteriors, compromisos que la senyora Dolors Nadal, quan vam estar discutint el Projecte de Llei de tutela..., que la senyora Rosa Barenys..., en aquest cas també vam mantenir amb ella un compromís específic d'introduir en aquest Codi de família totes aquelles esmenes que feien referència a tuteles d'incapacitat, i que crec que avui dia podem dir que ho hem complert d'una manera estricta, afavorint el que nosaltres enteníem que era just.

D'altra banda, també vull dir que el Codi de família no és només la discussió –que també, i que és important– de la inclusió o no de les parelles de fet. Nosaltres valorem el Codi de família perquè és una regulació dels aspectes més elementals i més essencials de la vida de les persones; és des del naixement, la vida, la discapacitat, la mort, les disposicions després de la mort, i entenem que això, en si mateix, ja és un element constitutiu i, alhora, molt valuós.

D'altra banda, també volia assenyalar, ni que sigui molt, molt breument, dues o tres qüestions que al llarg d'aquest procediment de ponència hem estat tramitant, i que compartim filosofia amb els diferents grups parlamentaris, i que han estat recollides. Jo volia fer esment molt breu al tema de la mediació: la mediació s'ha inclòs com una novetat en els casos en què, a manca de conveni regulador en nullitat, divorci o separació judicial, l'autoritat judicial considera que les parts poden arribar a algun acord sense haver d'anar a judici. Aquesta voluntat de desjudicialització és una voluntat molt important.

En la disposició final tercera del Codi es contempla que, en un termini de sis mesos, es presenti a la cambra, al Parlament, el Projecte de Llei de mediació familiar. Ens consta que el Departament de Justícia ja està treballant en aquest tema, i jo ho voldria, avui, destacar aquí. La mediació familiar com un element important que ja s'havia reproduït, i que ara no tinc temps d'explicar a bastament, en altres punts del Codi, però que era una filosofia que amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya hem compartit des d'un bon principi en aquesta tramitació.

Després, també voldria fer referència a les novetats introduïdes en la reforma de les institucions tutelars. Ja hem parlat en altres projectes de Llei, aquí, en aquest Parlament, des d'aquesta tribuna, que és un fet constatat i tots coneixem que cada dia el progressiu augment de les malalties mentals, com l'Alzheimer, etcètera, fa que hi hagi una necessitat de modificar i ampliar les mesures tutelars, no només específicament dedicades i adreçades als menors, sinó també a aquelles persones que poden sofrir o patir algun tipus de discapacitat i que prevegin en un futur la seva possible incapacitació, com és el que cas del que hem anomenat, mal anomenat, de l'«autotutela», que també ja hi ha fet esment la consellera en la seva explicació.

Jo voldria, en aquest aspecte, destacar com a novetats, molt breument, la possibilitat de nomenament de més d'un tutor, la desaparició de la figura del protutor, perquè s'ha observat que és una figura que pràcticament no s'està utilitzant, i, en aquest sentit, és quan ens referim que el Codi el que està fent és adequar-se a la realitat social, és observar el que es produeix, és regular en funció d'aquesta realitat.

I, després, volia també fer una menció al consell de tutela, recuperat a proposta del Grup Popular, i que, en tot cas, senyora Nadal, en aquest cas sí que vostè coincidirà amb mi que no és una fotocòpia, perquè, en tot cas, sí que és tornar a regular, d'acord amb la realitat actual, el que vostès havien introduït i que nosaltres també hem recuperat d'una institució que ja es tenia, i que en aquest Parlament s'havia discutit en la primera Generalitat. Però, com una novetat important, és que aquest consell de tutela és facultatiu, i nosaltres entenem que això és important, i que això també s'havia, avui, de concretar.

I, finalment, també volia fer referència a un tema molt concret, que és..., recollint esmenes d'Iniciativa per Catalunya, del Grup Socialista i del mateix Grup de Convergència i Unió, és un article molt concret, que és l'autorització judicial i la comunicació d'internament en els casos de malalties mentals. Jo vull ressaltar aquí, perquè és una preocupació social que hi havia dins d'un col·lectiu molt concret, se n'han anomenat molts, i el respecte nostre i l'agraïment també per tots, però un col·lectiu que aquí no s'ha anomenat, com és, per exemple, els familiars de malalts mentals que al llarg del treball d'aquest Codi de família ens havien fet arribar suggeriments i ens havien fet arribar una sèrie de preocupacions, que nosaltres crec que hem intentat recollir en la mesura del possible, i que, sens dubte, ajudaran a facilitar que hi hagi una actuació més coordinada entre el que és l'Administració de justícia i els serveis mèdics i jurídics.

I jo, finalment, ja, en el poc temps que em queda, ressaltar tres elements d'aquest Codi, que entenem que és un element de dinamització i modernització de la societat; crec que està demostrat a bastament. És una evident demostració, molt concreta, que un dels senyals d'identitat bàsics del nostre país, com és el dret, no només continua fermament arrelat, sinó que, a més, conté elements que el fan pioner a Europa. Jo crec que això, malgrat que ho haguem repetit molt, ho hem de tornar a dir. I, finalment, també entenc que consolida el matrimoni com un factor fonamental d'estabilitat social on es permet una ajuda mútua, una educació per als fills i també una atenció per a la gent gran. Això és una funció social inestimable que, en tot cas, crec que supera amb escreix els posicionaments i les valoracions, malentesos avui, d'esquerres o dretes, i, per tant, crec que avui, també, això ho havíem de dir.

I, finalment, com que ja tothom ha pogut fer esment dels agraïments, doncs, jo no vull ser menys, i també vull agrair a tots els coponents, en especial al senyor Jaume Camps, per la seva coordinació, però, sobretot, també, a la senyora Nadal, als senyors Guitart, Fuentes, Ridao, Tugues, senyora De Madre, al senyor Carles de Alfonso, i després vull fer una menció molt específica,

5904

i és a totes aquelles persones del Departament de Justícia que ens han ajudat, que sense elles, sense el seu treball, sense el seu assessorament i sense les seves idees, en molts casos, quan alguna vegada no sabíem per on tirar, realment ens hauria costat tirar endavant aquestes mil tres-centes esmenes i escaig que ens han permès arribar avui, aquí, sense cap. I jo vull fer un reconeixement especial a la senyora Virgili, a la senyora Urzaiz i a la senyora Ramon.

I, finalment, també, evidentment, un reconeixement a la consellera senyora Núria de Gispert, la confiança que va disposar en nosaltres i, fonamentalment, destacar que, en tot cas, ha sigut el seu tarannà negociador, reconegut per tothom, i no pas el bon fer d'aquests dos coponents del Grup de la majoria, el que ens ha permès avui aprovar aquest Codi de família, jo crec que amb el màxim consens.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, procedirem a les votacions. Abans, però, hi ha un conjunt d'esmenes tècniques per introduir en el Dictamen, que, signades per tots els grups, han sigut entregades a aquesta presidència. Jo m'excusaria de la seva lectura, donat el coneixement previ que tots els grups parlamentaris tenen del conjunt d'aquestes esmenes, llevat que algun grup em demani que si- guin llegides. *(Pausa.)* Si no és així, aquestes serien precisament, les esmenes tècniques, les primeres que posaríem a votació.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació. Votarem, en primer lloc, per tant, el conjunt d'esmenes tècniques per introduir-les en el text del Dictamen.

Iniciem la votació.

El conjunt de les esmenes tècniques ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en el Ple.

Votaríem a continuació, conjuntament –llevat que se'm demanés votació separada–, les esmenes dels grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Mixt. *(Remor de veus.)* Perdó? Ningú ha fet constar la retirada –ningú m'ha fet constar la retirada. *(Remor de veus.)* Perdó, senyor Camps, ningú. *(Persisteix la remor de veus.)* Han estat retirades les esmenes a la totalitat. Senyor Camps, les retirades són les esmenes a la totalitat, les úniques esmenes retirades són les esmenes a la totalitat, però les esmenes puntuals no han sigut retirades. I proposo, llevat que algun grup em demani votació separada, votar conjuntament –ho repeteixo– les esmenes del Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Mixt. Hi ha acord? *(Pausa.)*

Iniciem la votació, per tant, d'aquestes esmenes.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Les que sí que han sigut retirades són les esmenes del Grup Popular, per tant, no procedeix la votació.

A continuació, votaríem l'articulat, títols i subtítols, i amb una votació separada, l'exposició de motius, que és tal com ha sigut demanat.

Per tant, votarem ara l'articulat, títols i subtítols del Codi de família.

Iniciem la votació.

L'articulat, títols i subtítols del Codi de família han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Passarem a continuació a votació l'exposició de motius.

Iniciem la votació.

L'exposició de motius ha sigut aprovada per 62 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.

(El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)

Senyor Camps, un moment, em permet? *(Pausa.)* Torn d'explicació de vots? Algun grup vol explicar el vot? *(Pausa.)* Doncs, queda aprovat el Codi de família.

El senyor Jaume Camps em demana la paraula. Per quin motiu?

El Sr. Camps i Rovira

Sí, només per aclarir, senyor president, que he entès –i suposo que així ho han entès tots els ponents– que, en el moment de votar les esmenes tècniques, també estàvem votant les transaccionals que hem aprovat. Com que només he sentit la paraula «tècniques», jo voldria referir-me a «tècniques» i «transaccionals».

El president

Doncs, «tècniques i transaccionals». D'acord amb el text que vostès m'han enviat, en tot cas, m'excuso a mi mateix de no haver llegit també la paraula «transaccionals».

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Queda aprovat, per tant, el Codi de família.

Projecte de llei sobre relacions de convivència diferents del matrimoni

El segon punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei sobre relacions de convivència. D'acord amb l'article 101 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, la consellera de Justícia, l'honorable senyora Núria de Gispert, sense limitació de temps.

La consellera de Justícia

Molt honorable president del Parlament, senyors diputats i senyores diputades, em plau presentar tot seguit el Projecte de llei d'unions estables de parella. Però abans, com que és immediatament després d'haver estat aprovat el Codi de família, vull felicitar i felicitar-nos tots per haver aconseguit aquest consens entre tots els partits polítics i haver aconseguit l'aprovació quasi per unanimitat del segon gran Codi civil de Catalunya.

Aquesta llei que avui presentem és molt important, des del punt de vista de l'acció de Govern, pel seu contingut i també per la seva significació social, ja que és la primera normativa a l'Estat espanyol que regula de manera sistemàtica les unions estables de parella, tant heterosexuals com homosexuals, i ho fa amb la finalitat d'establir en un sol text legal els efectes d'aquestes unions convivencials en l'àmbit del dret civil català i la seva incidència en alguns aspectes relatius a la funció pública de l'Administració de la Generalitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En el si de la nostra societat, la unió convivencial de caràcter estable, majoritària, és la que està formada pels cònjuges i els seus fills; és a dir, és la unió matrimonial. Ara bé, al marge del matrimoni, regulat dins del Codi de família, també hi han altres unions convivencials de caràcter estable diferents, formades per parelles heterosexuals que, tot i que poden contraure matrimoni, s'abstenen de fer-ho. I, altres, integrades per persones del mateix sexe, que constitucionalment tenen barrat el pas a aquesta institució.

En aquests últims anys, s'ha apreciat un augment de les unions estables heterosexuals, així com també de les homosexuals. Aquest fet és paral·lel i coincident amb el creixent nivell d'acceptació que tenen en el si de la nostra societat aquestes unions convivencials. Actualment es detecta entre els catalans una opinió majoritària a favor de la seva regulació legal, i sense relació de parella hi han unions convivencials de caràcter estable amb l'objectiu d'ajudar-se mútuament, especialment entre o respecte de les persones grans. En aquest sentit, també es produeixen, d'uns anys ençà, situacions convivencials entre persones que comparteixen un mateix habitatge, sobretot en l'àmbit de la gent gran, unides per vincles de parentiu més o menys llunyà en la línia col·lateral o de simple amistat, i que posen en comú elements patrimonials i treball domèstic amb voluntat d'ajuda mútua i permanència.

Tenint en compte totes aquestes situacions i plantejada la qüestió de la conveniència o la necessitat de regular-les i de la determinació dels possibles efectes que se'ls podien atribuir, en el si del Departament de Justícia es va constituir, a proposta del Govern de la Generalitat, l'any 1996, una comissió de treball per a l'estudi de les situacions creades pels grups convivencials diferents del matrimoni i establir criteris sobre la procedència o no de la seva regulació. Aquesta Comissió, constituïda per juristes de reconegut prestigi en l'especialitat de dret civil, va comptar amb la col·laboració de l'Institut d'Estadística de Catalunya i del Centre d'Estudis De-

mogràfics i amb l'opinió de juristes de prestigi, així com de les entitats representatives dels col·lectius de gais i lesbianes.

Aprofito l'avinentsa per traslladar la meua salutació i felicitació personal al senyor Jordi Petit i la senyora Gemma Sánchez, representants de la Coordinadora Gai-Lesbiana, i als senyors Alfons Santos i Roger Revilla, del Casal Lambda. Aquest Projecte de llei és per a ells una fita important, ja que reconeix jurídicament la situació social dels col·lectius que representen, de la qual cosa em congratulo.

També vull agrair la feina feta per la Comissió de juristes, avui molt ben representada. La seva col·laboració, la seva ponderació i la seva saviesa jurídica han contribuït al fet que avui estigui presentant aquest Projecte de llei. La Comissió, després d'un any de treball, va elaborar un aprofundit estudi jurídic, en el qual va analitzar dades estadístiques i sociològiques i el dret comparat, la jurisprudència del Tribunal Constitucional, les resolucions del Parlament Europeu sobre la igualtat dels drets dels homosexuals i de les lesbianes, així com la doctrina que sobre la matèria han escrit juristes prestigiosos.

Sobre la base d'aquest estudi, i tenint en compte els debats que sobre aquestes matèries han tingut i tenen lloc en el Congrés dels Diputats, i especialment en aquest Parlament, es va considerar adient elaborar una normativa, separada del Codi de família, que establís en capítols diferents les distintes formes de convivència estudiades en el si de la Comissió. I així va ser elaborat i presentat al Parlament el Projecte de llei de convivències diferents del matrimoni, amb la finalitat de donar resposta a l'actual demanda social. Aquest és el criteri imperant en el dret comparat, ja que no hi ha cap país que inclogui les parelles heterosexuals, les parelles homosexuals i les unions de convivència de mútua ajuda en els respectius cossos legals en què es regula el dret de família, sinó que ho fan per mitjà de lleis especials; així ho han fet des de fa més de quinze anys els països nòrdics que ens han portat l'avançada en aquest tema.

Durant la tramitació parlamentària, i per tal d'arribar al consens en el Codi de família—consens que creia molt i molt important, atès que per nosaltres, pel Departament de Justícia, és la llei més important d'aquesta legislatura—, es va acordar replantejar aquest Projecte de llei en el sentit de mantenir-ne el contingut en dues disposicions diferents que recollissin, d'una banda, la regulació de les unions estables de parella—objecte de la presentació d'avui—, i d'una altra, les convivències d'ajuda mútua i l'acolliment de les persones grans. El Projecte de llei sobre aquestes últimes convivències ja va ser aprovat en la darrera reunió de Govern, i ja ha entrat en el Parlament per tal que sigui substanciat en el proper període de sessions.

Amb aquesta tècnica legislativa es pretén ser respectuós amb els ciutadans que són diferents en idees i en creences, sens perjudici de les exigències que derivin de les normes imperatives. La societat és plural, i també ho és la seva apreciació dels valors. En definitiva, hem aconseguit la tasca legislativa de modernització a la sàvia

declaració del I Congrés Jurídic Català, tingut l'any 1936, segons la qual són necessaris una prudent coordinació i equilibri entre dues tendències: el manteniment de l'esperit que ha informat el dret civil català en el transcurs de la seva gloriosa història, i la renovació feta d'acord amb les necessitats i conveniències actuals de tots els catalans. I en aquest sentit també és plenament vigent el que es deia en el discurs d'obertura del II Congrés Jurídic Català, l'any 1971: «És l'hora de crear el nostre dret, a l'ombra del vell arbre de les nostres institucions, mantenint, modificant i creant allò que els nous temps assenyalen.» I això és el que avui ha fet aquesta cambra, en primera instància, amb el Codi de família, i en segona instància, el que farem ara amb la Llei d'unions estables de parella, coneguda per tots com «la Llei de parelles».

Pel que fa al Projecte de llei sobre unions estables de parella que ara estic presentant, agrupa i regula aquestes formes convivencials amb una normativa diferent de la que regeix la unió matrimonial i, alhora, especifica per a cada una de les indicades situacions. Aquesta tècnica legislativa està d'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional segons la qual el matrimoni és una realitat social garantida per la Constitució, i el dret de l'home i la dona de contraure'l és un dret constitucional. El vincle matrimonial genera, *ope legis*, en la muller i el marit una pluralitat de drets i deures que no es produeix d'una manera jurídicament necessària entre l'home i la dona que mantenen una unitat de convivència estable no basada en el matrimoni. Aquestes consideracions són aplicables sense impediment a les parelles homosexuals que conviuen d'una manera estable, perquè, semblantment a la convivència fàctica entre una parella heterosexual, la unió entre persones del mateix sexe biològic no és una institució jurídicament regulada, ni tampoc hi ha un dret constitucional en relació amb el seu establiment; ben al contrari del matrimoni entre home i dona, que sí que és un dret constitucional.

Ara bé, encara que la Constitució no preveu directament les unions estables de parella, tampoc les prohibeix, ni impedeix que mitjançant una llei se'ls reconeguin efectes jurídics. Aquest Projecte de llei regula dues unions estables de parella que són diferents, fet que justifica un tractament legislatiu diferenciat, i, per tant, queden regulades en dos capítols independents. Així, mentre que les parelles heterosexuals que conviuen maritalment poden contraure matrimoni, les formades per persones del mateix sexe no poden fer-ho; d'altra banda, les primeres poden tenir descendència biològica, a diferència de les segones.

El capítol primer, relatiu a les unions estables heterosexuals, conté la normativa sobre les parelles formades per un home i una dona, majors d'edat i que no tenen impediments per contraure matrimoni, que visquin maritalment com a mínim durant un període ininterromput de dos anys, o que hagin atorgat escriptura pública en la qual manifestin la voluntat d'acollir-se a aquesta regulació. S'estableixen els requisits que els membres de les unions estables heterosexuals han de complir; com han d'acreditar la seva convivència; la forma de regular-la; l'adopció de menors; la tutela; el

dret d'aliments; els efectes que aquestes unions poden tenir en l'àmbit de la funció pública de l'Administració de la Generalitat; els supòsits de disposició de l'habitatge comú; l'extinció de la unió; la compensació econòmica a què té dret el membre de la parella que sigui perjudicat per aquest trencament; el dret a pensió periòdica; la reclamació dels drets de compensació econòmica i de pensió limitada en el temps, i finalment, els supòsits d'extinció de la unió per defunció d'un dels membres de la parella. Amb aquesta regulació es pretén respectar el dret de no casar-se; en cap cas no es vol regular una situació en contra de la voluntat d'aquelles persones que, tot i poder contraure matrimoni, han decidit lliurement no fer-ho, ni legislar com si aquestes parelles fossin un matrimoni de segona classe.

El capítol II regula la unió estable homosexual. Conté els preceptes aplicables a les unions formades per dues persones del mateix sexe que mantenen una unitat de convivència estable i manifestin la seva voluntat d'acollir-se a aquesta legislació: els requisits que han de complir els membres de la parella; com han d'acreditar aquella voluntat, i des de quan produeix efectes; la tutela; el dret d'aliments; els efectes que aquestes unions poden tenir en l'àmbit de la funció pública de l'Administració de la Generalitat; la disposició de l'habitatge comú; els efectes de l'extinció de la unió en vida de tots dos convivents; l'exercici dels drets que pot exercir el que, a causa de l'extinció de la unió, es considera perjudicat; l'extinció de la unió per defunció d'un dels membres de la parella, i els efectes en l'àmbit de la successió intestada. La regulació sobre unions estables homosexuals té present el fet que no poden casar-se ni tenir fills comuns i, alhora, respecta la llibertat de pacte que ha de regir les relacions civils i la intimitat de les persones.

Pel que fa al tractament fiscal de les unions estables de parella, la Generalitat té determinades competències normatives; per consegüent, en l'àmbit de l'impost de la renda de les persones físiques i de l'impost de successions i donacions, quant a les adquisicions per títol successori, aquest Projecte de llei remet la seva regulació a una llei específica.

Durant el tràmit parlamentari de la Comissió s'han introduït esmenes al Projecte de Govern que el milloren tècnicament i que el Govern assumeix. Em congratulo amb tots els diputats de la ponència i amb tots els qui hi han participat de l'alt nivell de consens assolit en una matèria tan complexa i controvertida com aquesta. Atès que han quedat poques esmenes per defensar en el Ple, entenc que el Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana tindrà la votació favorable que jo els demano.

Aquesta Llei reconeix jurídicament la situació i la realitat de les unions estables, tant heterosexuals com homosexuals, i els atribueix uns efectes inspirats en els principis d'equitat, justícia i responsabilitat, que entenc que han de ser tutelats, i ho fa mitjançant una regulació necessària, innovadora, prudent i meditada. Necessària perquè era necessari, d'acord amb el que estava plantejant la societat catalana, preparar una regulació com aquesta; innovadora, perquè serà la primera a tot l'Estat espanyol; prudent i meditada, perquè no hem volgut

estar al mateix sostre que altres països europeus que fa més de deu anys que ho han legislat. És una legislació que permet fer, que atribueix drets, que simplement autoritza i que, en general, no obliga a fer, si bé estableix deures correlatius, especialment per tal de pal·liar les situacions injustes que poden derivar del trencament d'aquest tipus de convivència, i protegir així la part més dèbil.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable consellera. Si algun diputat ha estat comissionat per la Comissió per presentar el Dictamen, és el moment de fer-ho. *(Pausa.)* No sent així, començarem el debat amb la discussió de les esmenes reservades per defensar davant del Ple. Pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues. *(Pausa. Veus de fons.)*

Sí, per a la presentació d'esmenes i posicionament; el que han acordat, sí. Però tècnicament és la presentació d'esmenes. Té la paraula el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el fet que en aquests moments puguem estar aquí posicionant-nos sobre la pertinença, sobre la necessitat o no d'aquesta Llei no sé si es fruit de la improvisació, de la casualitat, de la pressió de determinats grups socials que han fet una feina que cal agrair –i que, aprofitant que avui ens acompanyen en aquest acte, ho fem de manera molt sincera–, o de la capacitat d'adaptació urgent de la Conselleria a la situació creada en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra quan es va presentar el Projecte de Llei del Codi de família.

Ja hem dit abans, quan ens posicionàvem sobre el Codi, que aquesta Llei i l'anterior van íntimament entrelligades. De fet, aquesta, la Llei d'unions estables de parella, és una filla –naturalment, una filla no matrimonial– de l'anterior, i, potser més que una filla –ja podríem parlar de parella–, és parella de l'anterior. Parella una mica forçada. Recorda el naixement d'Eva, un cop arrencada, segons la mitologia judeocristiana, de la costella d'Adam. De la mateixa manera, aquí hem arrencat del Codi de família, no una costella, sinó una disposició addicional, i l'hem convertit en llei.

Ja hem dit abans, també, que nosaltres hauríem preferit que les disposicions d'aquesta Llei s'incloguessin dins del Codi de família, perquè família són, al capdavant, les relacions de parella estable que vénen definides en el text que ara discutim. En tot cas, no m'estendré més sobre aquesta qüestió i em limitaré a fer una valoració sobre la Llei, independentment considerada.

I la valoració és clarament positiva. Jo crec que avui aquest Parlament pot sentir-se orgullós d'aprovar una llei que afectarà un nombre considerable de catalanes i catalans, que era una necessitat social òbvia, reclamada insistentment, que representa un pas endavant coratjós i que serà un referent important per a altres territoris de l'Estat, també per a altres països, quan es plantejgin legislar sobre una qüestió que, per a alguns, pot

resultar incòmoda, però davant de la qual les institucions no poden fer la política de l'estruc, no poden mirar cap a una altra banda, davant de realitats socials que no agraden o que no es comparteixen. Els poders públics, les institucions, han de valorar, administrar i regular allò que de manera normal i sense estridències passa en el conjunt del teixit social. I en aquest teixit ampli, plural, divers, hi ha relacions de parella que han formalitzat aquesta relació mitjançant una cerimònia religiosa; d'altres que ho han fet mitjançant un procediment davant del Registre civil, i d'altres, perquè no volen o perquè no poden, senzillament s'han constituït en parella amb voluntat de ser-ho establement, sense cap tràmit burocràtic, ni civil ni religiós. Totes aquestes relacions tenen conseqüències i, donat que són una realitat social, cal que les institucions les regulin; que les regulin a partir del principi que la llei preserva de respectar al màxim la seva voluntat i la seva llibertat i, per tant, amb un marge amplíssim de discrecionalitat.

De tota manera, deixin-me dir, en relació amb la capacitat d'adaptació de la Conselleria i de l'atzarosa vida –curta, però atzarosa– que ha fet aquest Projecte de llei, que inicialment ens vam sentir decebuts quan, guillotinant aquella disposició addicional del Codi de família, es transformava en un projecte de llei, la Llei de relacions de convivència diferents del matrimoni, que pretenia regular en quatre capítols diferents les unions estables heterosexuales, les unions de parelles formades per persones del mateix sexe –la paraula «homosexual» semblava que feia basarda–, situacions convencionals d'ajuda mútua i l'acolliment de les persones grans. S'intentava, per tant, regular en un mateix text legal, un text legal que havia de ser específic i fill d'aquella disposició addicional dedicada exclusivament a les parelles de fet, les relacions efectives d'una parella amb voluntat estable, independentment de la seva orientació sexual, i al mateix temps la relació d'uns estudiants que comparteixen pis, posem per cas. Naturalment, alguns van pensar que la voluntat de la Conselleria era intentar fer passar d'amagatotis la regulació de les parelles de fet enmig d'un *totum revolutum*, amb situacions de relació ben diferents, intentant diluir allò que motivava la presentació de la Llei, com si hi hagués una certa vergonya, un cert pudor a afrontar de cara i sense complexos aquesta regulació legal.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Afortunadament, aquesta situació ha canviat, i avui ens trobem davant d'un Projecte de llei dedicat exclusivament a les relacions estables de parella, siguin homosexuals, siguin heterosexuales. I això no vol dir que no sigui necessària la regulació de les altres situacions de convivència, que són això, no més que simple convivència; que mereixeran una llei específica –ara ens l'ha anunciat la senyora consellera–, però és que ha de ser a banda –serà a banda– d'aquesta llei d'unions estables que tenen la característica de la vida marital, de l'afectivitat, de l'ajuda, del suport moral i material, de la solidaritat, de la mateixa manera i en el mateix grau que les derivades de les unions matrimonials.

La necessitat de la Llei, la necessitat de la regulació legal d'aquestes situacions, era evident a partir del mateix moment en què es va constatar l'existència d'a-

questes relacions. El dret no pot girar la cara a la realitat social i el legislador no pot donar l'esquena a situacions que li desplauen; que li desplauen a ell –i, naturalment, parlo en general–, però que són acceptades plenament pel conjunt de la societat. Aquestes relacions tenen conseqüències i, per tant, cal afrontar-les i regular-les, tant les unions estables de parelles heterosexuals com les de parelles homosexuals. Pel que fa a les primeres, hi ha uns determinats posicionaments doctrinals que consideren que parelles que poden formalitzar la seva unió mitjançant una cerimònia religiosa o per la via civil i renuncien a l'una i a l'altra, restant al marge de les prescripcions civils de manera voluntària, si ells mateixos fan aquesta opció, és perquè no volen sotmetre's a cap regulació i, per tant, el dret ha de deixar de banda aquestes regulacions que anirien en contra o interferirien la voluntat de les parelles. Aquest no és un argument balder, però caldria fer-hi alguna consideració.

La llibertat de les persones en el dret civil català és un principi fonamental que ha inspirat el conjunt del nostre dret, però ni és l'únic ni ha d'inspirar de manera exclusiva la totalitat de les relacions humanes. Si fos així, pràcticament no ens en caldria, de dret. I ens cal, perquè ni tot és lineal ni les relacions humanes es fan des de la igualtat dels contractants. I sempre hi ha situacions en les quals cal protegir la part més dèbil de la relació per evitar situacions injustes. Durant el debat de la Llei del Codi de família, parlava del règim econòmic de separació de béns, que al nostre entendre caldria plantejar-se o replantejar-se si és el que supletòriament ha de ser el d'aplicació, i deia que, de tota manera, l'article 41 del Codi de família ja preveu alguns elements amortidors dels efectes injustos que pot provocar la seva estricta aplicació quan es dissol el matrimoni. I allò que preveu l'article 41 ho haurien pogut pactar també, lliurement, els mateixos contraents, i haurien pogut pactar moltes altres coses. Doncs bé, en defecte de pacte, el dret corregeix la lliure voluntat dels ciutadans, quan aquesta produeix efectes esbiaixats, insolidaris, indesitjats o injustos. El mateix raonament podríem aplicar, en aquest cas, per justificar la regulació de les parelles de fet heterosexuals.

Certament, en la utilització de la seva llibertat, en principi, no se sotmeten a cap règim ni a cap llei. Molt bé, però ha de restar impassible el dret, les institucions, aquest poder legislatiu davant dels efectes injustos derivats d'una relació per més en llibertat que aquesta s'hagi fet? Nosaltres creiem que no. En qualsevol cas, cal regular el mínim indispensable com perquè aquests efectes nocius o no es produeixin o es produeixin a una escala mínima. I jo crec que el Projecte de llei respecta escrupolosament aquest principi d'intervenció mínima en les relacions de la parella estable heterosexual, cenyint-se a qüestions de funcionament en aspectes molt puntuals a la disposició de l'habitatge comú i als efectes de l'extinció de la unió, que és l'aspecte, com ha explicat la consellera, tractat d'una manera més concreta, perquè també és del que deriven majors conseqüències entre els membres de la parella i, eventualment, respecte als fills. Per tant, ens trobem davant d'una regulació de mínims que considerem absolutament necessària i, per tant, donarem suport a aquest

capítol primer de la Llei, on vénen regulades aquestes relacions convivencials.

També donarem suport al segon capítol, el dedicat a les unions estables de parella homosexual. Aquestes parelles estables, tot i que són considerades com una família per un percentatge majoritari i molt significatiu de catalans, no poden contraure matrimoni i, per tant, el seu no és un problema de si decideixen o no complimentar unes determinades exigències rituals o formals per tal de constituir-se en família, legalment acceptada amb els drets i deures que en deriven. Aquest pas el tenen barrat. Però per més barrat que el tinguin, existeixen avui en la nostra societat parelles de fet, relacions estables entre persones del mateix sexe, davant de les quals, continuant amb les consideracions que fèiem abans respecte a les parelles heterosexuals, podem fer veure que no existeixen, podem passar d'elles o, encara una cosa pitjor o, com a mínim, igualment reprovable: fer de l'omissió o de la passivitat legislativa una oposició activa en contra d'unes relacions que es volen combatre ideològicament. De fet, el Govern central ja ha saludat el naixement d'aquesta Llei anunciant reformes fiscals discriminatòries per a les parelles de fet.

Afortunadament la societat evoluciona i la tolerància, el respecte a la llibertat, també a la llibertat sexual de les persones, guanya terreny. De fet, guanya sobre posicions integristes, intransigents, filles d'una moralitat victoriana que, a poc a poc, va quedant enterrada. La societat evoluciona i, de la mateixa manera, els poders públics, les institucions han d'evolucionar al mateix ritme. I a poc a poc així va essent; no només pel que anem a fer aquest matí. Altres països, especialment els països nòrdics europeus, han fet camí en aquesta línia, i de manera molt significativa el Parlament europeu va aprovar una resolució sobre la igualtat dels drets dels homosexuals i de les lesbianes en la Comunitat Europea, en la qual, a banda de recomanar posar fi a la seva discriminació en determinats àmbits de la vida social o laboral, també recomana la possibilitat que persones homosexuals puguin contraure matrimoni o accedir a règims jurídics equivalents, garantint-los els plens drets i beneficis del matrimoni, permetent la inscripció de la convivència. Així mateix, es recomana que supprimeixi les restriccions als drets de les lesbianes i dels homosexuals a ser pares, a adoptar o criar fills.

Bé, això és el que diu el Parlament europeu, que, si més no, representa el conjunt de ciutadans de la Unió, i per tant, és convenient que els parlaments nacionals –i aquest és un Parlament nacional amb competència sobre la matèria– adequin la seva normativa a la nova realitat social i també a la nova realitat política expressada per aquesta Resolució europea. I jo crec que el Projecte de llei que ens presenta la Conselleria, després del tràmit de ponència, és molt acceptable. I aquest és un mèrit de tothom: del Govern i dels grups de l'oposició, que han fet tots un gran esforç, com ha passat també amb el Codi de família, per tal d'integrar, transaccionar les esmenes que s'havien presentat i poder arribar aquí amb un text molt consensuat, del qual han quedat despenjats aquells que fan d'aquesta Llei un motiu de posicionament i lluita ideològica, molt respectable, però entenem que allunyat de la realitat i ancorat en un

passat d'intolerància, incomprensió i, fins i tot, penalització. Perquè, al capdavant, deixar fora de la llei aquest tipus de relacions és penalitzar-les.

La regulació que el Projecte de llei fa, en el capítol II, de les relacions homosexuals és, per la raó que, malgrat ells, no poden constituir matrimoni i provocar tot el seguit de drets i deures que en deriven, més completa que la dedicada a les parelles heterossexuals. I ens sembla bé aquesta diferent regulació; amb una discrepància puntual: les parelles heterossexuals, segons preveu l'article 6, poden adoptar en forma conjunta. Aquesta possibilitat no la tenen les parelles homosexuals. I és cert que aquest és un tema complex que no es pot despatxar en els dos minuts que em queden. També és cert que aquest és un debat que, justament, comença, que caldrà anar madurant, i en el futur, de la mateixa manera que ara regulem legalment unes relacions la presència de les quals en una llei era inimaginable anys enre, algun dia haurem de considerar, amb el mateix respecte, amb la mateixa tolerància i amb el mateix rigor la possibilitat que parelles homosexuals puguin adoptar.

En qualsevol cas, és inqüestionable que aquesta Llei representa un pas endavant molt significatiu, del qual se n'han de sentir satisfets no només els catalans i catalanes més directament afectats, sinó també en general la nostra societat, que pot sentir-se orgullosa que l'esperit de tolerància, l'esperit de llibertat que presideix les relacions socials en el nostre país s'hagi vist traduït en un aspecte molt simbòlic i molt important en una llei que posa el nostre país en la primera línia del reconeixement legal de la igualtat de les persones. Ens en felicitem sincerament. I dit això, no sé si cal dir que votarem favorablement aquesta llei.

En tot cas, agrair una vegada més a tots els ponents que han treballat en aquesta línia, en aquesta Llei, i que entre tots crec que hem millorat notablement el text inicial. I agrair també una vegada més el treball del lletrat, els esforços de la Conselleria i dels seus representants parlamentaris per haver arribat, després d'una camí a vegades atzarós i sorprenent, allà on hem arribat: a fer una bona llei, i que les parelles de fet siguin també, finalment, parelles de dret.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, precisament moltes de les diputades i diputats aquí presents recordaran que el Tribunal Constitucional, l'octubre de l'any 94, va desestimar, malauradament, un recurs d'empara presentat per una senyora que havia viscut cinquanta-cinc anys i tenia dos fills amb el seu company, sense casar-se, i que a la mort d'aquest li havia estat denegada la pensió de viduïtat. Aquest fet lamentable que molts recordarem va suposar, segurament, el tret de sortida d'un debat social, un debat polític, jurí-

dic. Va suposar, també, la proliferació de tot tipus d'iniciatives legislatives, en aquesta i altres cambres; també, la proliferació de tot tipus de registres municipals. Però, especialment, el reconeixement en aquella resolució judicial per part del Tribunal Constitucional que, almenys, és possible equiparar els efectes dels matrimonis i de les parelles de fet, per bé que no puguin igualar-se aquestes situacions, constituïa el reconeixement més explícit que la convivència duradora i estable –això sí–, amb independència de l'orientació sexual, no podia restar al marge del nostre dret positiu.

El mateix any 1994 el Parlament europeu va adoptar una resolució, que ja ha estat citada, sobre la igualtat de drets, i recomanà als estats membres de la Unió que posessin fi a la discriminació per raó de l'orientació sexual. Un i altre fet, la resolució del Tribunal Constitucional, aquesta recomanació del Parlament europeu, està segurament en la base de tots els canvis jurídics posteriors, en el Codi penal, en la Llei d'arrendaments urbans, en la Llei d'asil, en la d'indemnització a les víctimes del delictes.

Però això partint de la base que no pot existir una plena identitat entre les famílies matrimonials i les que no ho són, evidentment. Una diferència que es basa en el fet que són opcions diferents que cal respectar tant en el pla social com en el pla jurídic..., és obvi, tot i reconèixer això, que el creixent arrelament social d'aquests nous fenòmens convivencials exigia, ens demandava un esforç per protegir-los més efectivament eliminant qualsevol discriminació de què poguessin ser objecte aquest tipus de parelles i, evidentment, també, els seus membres integrants.

I amb això no volem dir –no ho hem dit mai– que les parelles de fet, com a forma alternativa de vida que són, hagin de ser regulades com si d'un autèntic estat civil es tractés –salvant, evidentment, l'aspiració que mantenim que sigui permès el matrimoni gai o lesbiana en un futur, i tot arribarà–, sinó que hem defensat i defensem ara també des d'aquesta tribuna una regulació que en el marc del dret de família contemplés, d'una banda, de manera autònoma i completa, les situacions més desavantajoses derivades de les situacions de ruptura, allò que els jutges vénen a resoldre per analogia al matrimoni –i no precisament de manera adequada, tot sovint–; que es posés fi a una situació de fet sense reconeixement legal, per tant, que no reportava cap dret, i que, per ser precisament una situació de fet, tampoc no comportava cap tipus d'obligació; que s'abordés una regulació que es proposés d'avançar com a mínim fins allà on han arribat alguns països del nostre entorn cultural i geogràfic més pròxim... I aquí vull dir que en aquest punt no entenem, no entenc particularment aquell entestament que de vegades la mateixa consellera de Justícia, en alguna manifestació pública, ha fet i hi ha insistit: el fet de deixar clar que no faria res, no faria res ella, evidentment, ni el seu Govern, que no hagués fet ningú, perquè, com va dir en una entrevista al diari *El Mundo*, «no cal ser excessivament innovadors».

Primera conclusió d'aquesta afirmació que no és, precisament, ingènua. Jo crec que és una descripció perfecta d'allò que el senyor Camps, fa uns instants, deia en relació amb les diferències entre ser carques o ser

5910

progressistes. No hi ha, evidentment, cap definició que illustri més aquesta diferència que aquell qui no vol avançar més, que aquell qui no vol avançar perquè els altres no ho fan; precisament aquesta és la diferència i aquesta és la gran realitat, i hi ha dretes i encara hi ha esquerres.

En segon lloc, vostès han vingut sostenint, i fa pocs instants també ho feia el mateix senyor Jaume Camps –i dic: sostenint amb una certa demagògia–, que pocs països tenien una regulació específica. Evidentment, salvant el cas de Suècia i el cas d'Austràlia, el que és cert és que molts d'aquests països que vostès diuen que no han adoptat una regulació específica ho han fet, evidentment, amb una regulació dispersa, que atorga tot tipus de dret des del punt de vista social, des del punt de vista fiscal i, fins i tot, en l'àmbit del dret privat.

Tercera conclusió. Jo tenia entès –i segurament amb mi el conjunt de diputats i diputades d'aquesta cambra– que el model social..., jo no sé tant si del Govern, però almenys del mateix president de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol, era el model social holandès. Doncs, fa ben pocs dies, un Govern de centreesquerra –de centreesquerra de debò, no del senyor Rodríguez, sinó de centreesquerra autèntic– anunciava que aviat permetria el matrimoni entre parelles d'homosexuals. Per tant..., doncs bé, si Holanda estudia de permetre el matrimoni entre parelles d'homosexuals, si a la mateixa Holanda hi ha en aquests moments entre 25.000 o 30.000 nens holandesos que es crien en llars d'homosexuals, on és exactament el nostre model?, on és exactament el model al qual aspirem i al qual ens encaminem des de Catalunya? Precisament, esperar que els altres facin coses em recorda aquella màxima, em sembla que orteguiana, del «que inventen otros», no? –em sembla que era Ortega o, si no, era Unamuno. Precisament, això és precisament el que fa que estiguem on estiguem i durant tants segles hàgim anat fins a on hem anat.

Amb tot, és evident –i ho vull deixar molt clar– que la Llei que aprovarem d'aquí a uns minuts és una llei que, per bé que compti amb un ampli consens, no vol dir que no presenti algunes notables mancances. La fonamental ja l'hem dita quan discutíem el Codi de família: la seva no-inclusió, precisament, al Codi de família; la resta les aniré desgranant seguidament. Ara bé, aquest és un consens, per ser justos, obtingut a conseqüència del pragmatisme que hem exhibit els grups d'esquerra i d'oposició en aquest Parlament, que, per cert, contrasta, i molt, amb l'immobilisme que han evidenciat, precisament, els aliats polítics de Convergència i Unió. I per això precisament em saben greu algunes, també, afirmacions fetes per la mateixa consellera de Justícia fa ben pocs dies, quan deia que, quan l'esquerra ha vist que la seva posició inicial no la duria enlloc, ha buscat el consens. Que jo sàpiga, l'esquerra –o almenys jo parlo pel Grup d'Esquerra Republicana– no ha buscat el consens, no l'hem buscat; l'hem fet possible, l'hem propiciat quan se'ns ha ofert, i, evidentment, això, és una realitat que suposo que ningú no podrà desmentir. La prova evident és que, sense els nostres vots sumats als dels altres grups d'esquerra, aquesta Llei no podia prosperar, senzillament perquè hi ha un altre grup que

no estava disposat, de fet, a votar-hi –i no ho està– favorablement.

També es deia en aquella declaració, en aquella afirmació de l'honorable consellera: «Al principi» –les esquerres, se suposa–, «plantejaven que les parelles heterosexuales i homosexuals fossin tractades per igual i, a més a més, estiguessin dintre el Codi de família.» Doncs bé, al principi i al final, i ho venim mantenint, i avui ho hem estat defensant i explicant, i ho continuarem defensant, i treballant per això.

I, finalment, es deia: «La societat no vol barrejar això amb el Codi de família. A l'oposició li toca fer un paper més «progre», però allunyat de la realitat social.» Doncs bé, la realitat social s'expressa, almenys, en gairebé la meitat dels vots d'aquest hemicicle –s'ha vist abans, en una anterior votació–, i, per tant, la realitat social s'expressa també en aquesta cambra amb una expressió, si bé no majoritària, molt àmplia d'aquesta cambra i dels seus membres.

Per tant, aquest consens per un pacte de mínims ha estat possible per això, però també perquè el Govern ha variat, i molt, substancialment, alguns també dels seus plantejaments inicials. Perquè és evident que el Govern i el Departament de Justícia han fet, han hagut de fer marxa enrere en la seva diguem que insensata fórmula –semblant al Projecte de llei que en aquests moments el Partit Popular defensa i ha presentat a les Corts Generals, d'unions civils– d'equiparar les unions convivencials basades en l'estimació i el compromís a aquelles altres basades en un acord de convivència únicament per necessitat. I per desvirtuar aquest debat, fins i tot, sobre les parelles heterosexuales i les homosexuals, només calia afegir, a les tietes i els nebots –amb tot el meu respecte–, només hi faltava d'afegir, gairebé, les parelles de guàrdies civils. No es podia, com no es pot legislar igual el fet constituït per dues persones que s'estimen i desitgen de formar una família que una societat anònima mercantil. Em sembla que en aquest cas això constituïa un autèntic disbarat jurídic, social i, fins i tot, polític, que ha estat, sortosament, esmenat.

I resten encara, però, alguns aspectes dels quals, evidentment, no ens podem sentir, no ens sentim satisfets, i que, evidentment, tampoc no ens deixen indiferents.

El primer és l'absència d'un registre centralitzat i interconnectat. Qualsevol estudiant de dret sap que per donar seguretat i certesa al tràfic jurídic en cal la inscripció, perquè es pugui fer prova dels fets que s'inscriuen, i també donar fe d'aquestes situacions, emparant, evidentment, els tercers de bona fe, que actuen amb confiança. L'acreditació de la presumpció de la situació de convivència de fet no pot quedar al marge d'un registre. Mentre no ho faci el legislador estatal, és evident que ens quedava i ens queda encara la possibilitat d'adoptar un registre administratiu com el que fa pocs mesos, amb la Llei anomenada «d'autotutela», aquest mateix Parlament va adoptar i va legislar. I això, si més no, era l'opinió del mateix Departament de Justícia inicialment, quan va presentar aquest Projecte.

En cas contrari, podríem arribar a suposar que el nostre Govern –i, valga'm Déu!, i permetin-me la llicència, que segurament excedeix de molt la cortesia parlamen-

tària—, es podria arribar a interpretar que aquesta Llei, subliminàrment, incentiva fins i tot la poligàmia i la poliàndria. Mirin, deixin-me posar un cas..., un cas també en què segurament les persones que citaré tot seguit em dispensaran, però, si aprofitant, per exemple, que el diputat —per citar només algun ponent— senyor Jaume Camps, que és una persona i un ésser autènticament encisador (*remor de veus*), juntament amb mi va a un notari de Barcelona i constituïm parella de fet, l'endemà mateix fem el mateix en un notari de Rubí amb la senyora Araceli Vendrell, i a més a més, si ell hi estigués disposat, encara que en aquests moments no ho podria consentir, el senyor Curto —sempre que no volgués que se'ns apliquessin els antics costums de Tortosa, que obligaven a tallar el cap als homosexuals—, tots, constituïssim simultàniament diverses parelles de fet, evidentment, estariem consolidant situacions de fet de les quals deriven obligacions jurídiques, i, evidentment, això és una situació en la qual no podem estar d'acord, però, si es fa, almenys si es fa, i s'accepta, almenys, que s'estigui disposat a entonar públicament un rèquiem pel traspàs a una millor vida del principi de seguretat jurídica.

En segon lloc, hi ha una certa mala consciència del Govern, que crec que no s'acaba de creure ben bé la seva regulació i aquest mateix Projecte de Llei. I es nota, per exemple, també en el fet que els menors emancipats no puguin constituir una parella de fet. No hi ha més contradicció o no hi ha contradicció més flagrant que permetre aquesta possibilitat per constituir un matrimoni, però no per fer una parella de fet. I d'aquesta manera també, com en el cas del registre que acabo d'anomenar, també contravenim una resolució, aquella que citava del Parlament Europeu de l'any 94, que estableix que les edats de consentiment sexual han de ser iguals. Sembla —sembla—, almenys, com si el Govern considerés que una unió de parella no és una situació «recomanable», entre cometes, com si hagués, fins i tot, de regular a contracor..., i es veu fins i tot en el fet —que ja s'ha dit, s'ha reiterat— que..., quan s'atorga més drets, o almenys més drets successoris, a les parelles d'homosexuals que a les heterosexuales.

Hi ha un altre element, que és el tema de l'adopció dels homosexuals, que és una qüestió en la qual, certament, no hem estat belligerants des del primer dia, perquè és una qüestió que segurament hi haurem de treballar i continuar treballant de manera progressiva, però, evidentment, també en aquest particular no s'han atès les recomanacions del Parlament Europeu, concretament, la de 8 de febrer del 94, i, evidentment..., que parteix del principi o de la defensa de l'interès del menor; perquè no es pot predicar únicament la idoneïtat d'una persona per adoptar, si aquesta persona està casada, si és un matrimoni, sinó que aquesta idoneïtat i el seu..., la defensa de l'interès del menor es pot predicar perfectament per moltes altres persones, i en aquest cas no només és que ho entengui el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó que ja hem vist que ho farà Holanda, s'ha fet en molts estats de la Unió, dels Estats Units, i fins i tot un govern encara més pròxim d'una comunitat autònoma com la de Castella - la Manxa sembla que amb una futura llei acabarà també fent possible aquesta realitat.

I el regust que ens queda es fonamenta, per tant —ho repeteixo—, en la subsistència a partir d'ara, a Catalunya, a partir de demà mateix, de tres tipus de parelles, gairebé tres classes de parelles distintes, com si —utilitzant també l'expressió de la senyora De Madre abans— d'un tren es tractés; però aquell no és un tren unívoc, no és un tren igual per a tothom, sinó que és un tren que té tres compartiments, com si de tres classes diferents es tractés. Una primera classe en la qual viatgen els matrimonis, i viatgen també, si ho volen, amb els seus fills; els revisors són funcionaris de Déu o funcionaris de l'Estat, que controlen els accessos i, a més a més, disposen d'un autèntic registre de viatgers, el seu control és escrupolós, amb certa solemnitat, no absent d'un cert cerimonial; s'hi viatja confortablement, amb tots els serveis possibles. En una segona classe tenim els viatgers homosexuals; el revisor i l'estil ja són diferents, hi ha poc control, fins i tot hi ha multiplicat de circumstàncies i de parelles; tots els funcionaris de Déu aquí ja han desaparegut, aquí només hi trobarem seriosos fedataris públics que, de manera poc solemne, obren les portes al qui hi vulgui entrar; està prohibida, per cert, l'entrada als nens. I hi ha un tercer vagó, la tercera classe, per a les parelles heterosexuales; està tan brut i tan deixat, aquest vagó, que sembla com si l'autoritat ferroviària volgués que o bé paguessin un bitllet de primera classe, o bé que anessin a peu; «allà ells», deu pensar l'autoritat ferroviària, no?

Per tant, fer d'aquesta Llei que avui aprovarem un únic i un autèntic tren, igual per a tothom, hauria suposat un pas més decidit a l'hora de remoure els obstacles que encara existeixen en l'àmbit jurídic i en la consciència col·lectiva. Moltes vegades és aquesta consciència, senyores i senyors diputats, la que impedeix a molts dels nostres conciutadans i conciutadanes de viure la seva vida en plenitud. I és per això que ja dic des d'ara que hi continuarem treballant per fer-ho possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds... El senyor Curto em demana la paraula; per què me la demana?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, perquè segur que esta presidència ha estat atent que s'han fet unes referències al conjunt de la gent de Tortosa —entre les quals estic jo present, algun altre diputat també, avantpassats nostres— que m'han semblat, senzillament, de molt mal gust. És a dir, los pobles, al segle XII...

El president

Mig minut, senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Los pobles, als segles XII i XIII, tenen la seua història, les seues virtuts i els seus defectes. Però així, en un discurs del Ple del Parlament,

5912

posar com a exemple que els tortosins tallaven lo coll als homosexuals..., això hauria estat molt ben combinat si n'hagués vostè destacat alguna altra virtut, que alguna en devem tindre, però incorporar a tot lo que és un poble que tallàvem lo coll als homosexuals... Com ho saben, la història i vostè, que eren tortosins? No podia ser algú d'un altre poble que fes això a Tortosa i s'hagués inculpat els tortosins?

Ha procurat documentar-se vostè, en incorporar tota la gent de Tortosa en esta manifestació tan greu que vostè ha expressat? Tingui una mica més de cura, ja no en lo que és una referència a un diputat, però sí en lo que és la història colectiva d'un poble.

El president

Senyor Ridao, per què em demana la paraula?

El Sr. Ridao i Martín

Evidentment, per poder fer un aclariment al que acaba d'expressar el senyor Curto.

El president

Mig minut.

El Sr. Ridao i Martín

Jo he fet una referència històrica, acadèmica, que només servia per il·lustrar, si vostè vol, del greuge que històricament alguns costums i algunes lleis, en aquest cas circumscrit a l'àmbit territorial en què vostè resideix o del que és originari, el cas de Tortosa. En podia haver citat molts altres, no només aplicable a Catalunya, sinó a molts altres indrets. Amb aquesta citació senzillament volia il·lustrar aquest fet, i, per tant, jo li demano disculpes si vostè s'ha vist, en tot cas, molest per aquesta citació, de la mateixa manera que ho faig extensiu a la resta de ciutadans de Tortosa, si és que també se senten molestos per això que acabo d'expressar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies. Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, anem a debatre i, sens dubte, a aprovar, perquè hem aconseguit, en aquest projecte de llei un acord àmpliament majoritari, una llei que ha canviat fins i tot el seu nom. Serà: la Llei d'unions estables de parella, quan a l'hora d'entrar en el Parlament va ser: Llei de relacions de convivència diferents del matrimoni. Pel camí s'han quedat dos títols de la Llei, per tant la Llei, pràcticament, ha quedat reduïda al 50% i ha patit..., jo diria que ha gaudit de transformacions importants en el sentit de ser un pas molt important, encara que segurament només un pas, en la consecució de quelcom tan important com és el compliment, l'ade-

quació a la realitat social d'aquells principis constitucionals de què moltes vegades fem referència, però que ens costa tant després d'aplicar, de la llibertat, de la igualtat i de la no-discriminació.

Bé, a mi m'ha semblat que en els últims temps hi havia com una cursa, primera, per apuntar-se els mèrits d'aquesta Llei. Per altra part, s'ha dit, fins i tot des d'aquesta tribuna, que possiblement això era fruit de la casualitat. Aquest és un dels aspectes dels quals jo discreparé, evidentment, cordialment, del senyor Tugues. No crec, en absolut, que sigui fruit de la casualitat. Jo crec, tot al contrari, que és fruit del treball, és fruit d'una exigència social, d'una reivindicació clara, constant, permanent, dels collectius més directament afectats, més directament afectats, però no *únicament* afectats. Jo em nego a considerar que aquesta Llei afecti només determinades persones. Quan no es reconeixen plenament tots els drets, quan es produeixen actes de discriminació, no afecten únicament els discriminats, ens afecten a tots. Per tant, si no es compleix adequadament el principi constitucional que els poders públics barrin el pas a les actituds discriminatòries, nosaltres, com a diputats, com a parlamentaris, com a legisladors, com a persones obligades a establir els mecanismes perquè aquestes discriminacions no es produeixin, estem directament afectats, estem directíssimament afectats, i, per tant, quan es dona un pas d'aquestes característiques, encara que només sigui un pas, però sí molt important, nosaltres també hem d'expressar la nostra satisfacció i assenyalar, doncs, home, que és molt bo i molt saludable i molt desitjable que les posicions es modifiquin, i jo crec que per buscar el consens tots ens veiem obligats, a vegades, a transigir en determinades qüestions. Però la història social d'aquest país, i la història ja més concreta i petita, possiblement, del nostre Parlament és la que és, i cadascú ha tingut les posicions que ha tingut, i està molt bé que avui tots coincidim, però el que no podem fer és que, avui que tots coincidim en una llei de parelles, en una llei d'unions estables, que recull en bona part molts dels aspectes que el nostre Grup i altres grups –no agrada pas plantejar les coses exclusivament des del nostre Grup– vàrem defensar ja l'any 94, i ahir –ahir– un molt il·lustre diputat d'aquesta cambra, i no únicament de títol, sinó personalment, hi feia referència, el nostre Grup ja l'any 94 va defensar juntament, conjuntament amb una altra proposta del Grup Socialista, una llei de parelles de fet. Ho va fer en aquell moment la senyora Magda Oranich. L'any 96 jo mateix vaig defensar una llei, un projecte, naturalment, una proposició de llei de parelles, en el moment que també ho va fer el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, escolti'm, no perdem temps discutint quines eren les posicions dels uns i dels altres, només cal anar al *Diari de Sessions*. Jo els podria llegir, repassar algunes de les coses que es van dir en aquells debats, no diguem ja en relació amb les parelles homosexuals, pràcticament el seu reconeixement es considerava inconstitucional. Avui, sortosament, es considera que són *famílies*. No s'ha tingut la valentia, per part del Grup de la majoria, d'incloure'ls en el Codi de família, ja ho farem: jo n'estic convençut que això ho farem, que això ho aconseguirem, però ja és bo que se'ls consideri famílies, ja és bo que se'ls

reconeguim tot un seguit de drets i, correlativament, d'obligacions.

Jo crec que hem de ser molt conscients que quan parlem de la llibertat, i aquí estem parlant sens dubte de la llibertat, de la llibertat de desenvolupar la pròpia personalitat, de la llibertat de poder exercir i expressar la pròpia identitat, la pròpia identitat que s'expressa, entre altres aspectes, en la pròpia orientació sexual..., quan fem això, hem de recollir també un element indissociable en un estat social i democràtic de dret, que és la responsabilitat. Els nostres actes, en la nostra vida, comporten també responsabilitats, i per això aquesta Llei, que recull aquests elements de llibertat, recull també, com deia, les conseqüències, i, per tant, la responsabilitat.

Certament, no hem arribat ni de bon tros on, en bona lògica, hauríem d'haver arribat. Hauríem d'haver aconseguit una llei que ens permetés complir aquestes recomanacions —que ja s'han citat— del Parlament europeu, però que estan expressades també a la jurisprudència del Tribunal constitucional, no pas de confondre el matrimoni amb les unions estables de parella, que això no ho planteja ningú, però sí d'equiparar els drets i els deures. Avui sabem que no poden contraure matrimoni, però no és aquesta la qüestió, no és això el que plantejgem, però quina lògica té, com s'ha dit, que introduïm limitacions, com la que fa referència als menors d'edat emancipats, perquè puguin constituir una parella? Quin sentit té, si no és una concepció moral estreta i, permeti'm l'expressió, carca i reaccionària, d'impedir que les parelles homosexuals puguin adoptar? Per què no poden adoptar? Perquè hi ha una concepció moral prèvia que diu que no són persones idònies. Això em sembla profundament negatiu. Nosaltres ho hem defensat, ho continuarem defensant; nosaltres estem segurs que això en el futur es podrà aconseguir. Com es podrà aconseguir també acabar amb allò que el senyor Ridaó explicava com «les diferents classes», vostès diuen: no volem dues classes de matrimoni, no, vostès el que en fan és tres, de classes. Vostès fan tres classes perquè, efectivament, els drets hereditaris de la parella homosexual, que són importants, i jo crec que això s'ha de reconèixer, però no són iguals que els del matrimoni, però és que resulta que la parella de fet heterosexual reconeguda en aquesta Llei no té aquests drets hereditaris. Vostès em diuen: perquè es poden casar. Què vol dir? Que vostès impulsen, fomenten, discriminen en funció del matrimoni. Si volen casar-se, que es casin i, si no, que no es casin. Però si estem parlant de reconèixer la llibertat i la responsabilitat corresponent, nosaltres hauríem d'equiparar els drets hereditaris, perquè, efectivament, no hi ha cap norma que ens ho impedeixi. L'únic que passa és aquesta, com es deia aquí, actitud de no voler anar més enllà, de no voler mai ser nosaltres els primers. Jo crec que en l'aprofundiment de la democràcia, en la radicalitat en el compliment dels preceptes constitucionals, en la igualtat i en la no-discriminació nosaltres hem de tenir voluntat de ser els primers, d'anar al davant, no d'anar al darrere. Sortosament, com deia, aquest procés de preparació, de debat en ponència d'aquesta Llei d'unions estables de parella l'ha transformat radicalment. Per què? Perquè fruit d'aquesta concepció que vostès tenen, davant de l'exi-

gència social, davant de l'exigència constitucional, davant de l'exigència de justícia, d'establir un reconeixement d'aquestes realitats familiars, vostès van intentar camuflar-la amb altres situacions perfectament protegibles que s'han de reconèixer, que s'han de regular, però que res tenen a veure amb les unions de parella, amb les unions que estan mogudes per l'afectivitat, equivalent, naturalment en aquest àmbit, a la conjugal, i que vostès les barrejaven, com es deia abans, naturalment amb les situacions convencionals o amb l'acolliment de persones grans.

Hem aconseguit modificar la Llei en aquest sentit, això ha d'anar, anirà en una altra llei. Hem aconseguit, des del nostre punt de vista, reduir el nivell d'exigències, encara que, com he dit, hi ha aspectes essencials que no ens satisfan i que nosaltres, sens dubte, en el futur intentarem per tots els mitjans que es modifiqui. Però hem d'expressar clarament la nostra satisfacció per aquesta Llei. No es tracta aquí de dir aquests o els altres, es tracta que això és una victòria democràtica, una victòria de la igualtat, una victòria, com deia abans, de la no-discriminació, una victòria parcial, una victòria encara no pas completa, però sí que és una victòria.

He de dir també que ens queden encara molts aspectes que aquí no podem regular perquè no són competència nostra, però els grups parlamentaris d'aquesta cambra ja hem acordat impulsar la seva modificació a nivell estatal, i això crec que val la pena assenyalar-ho perquè hi ha matèries, com són les que fan referència a l'Estatut dels treballadors, per tant, als drets laborals, que fan referència a la seguretat social, a la previsió, s'ha parlat abans de la pensió de viudetat, però hi ha molts altres aspectes de la Llei de la seguretat social que són competència de l'Estat i que nosaltres haurem de modificar i que nosaltres, des d'aquí, ens hem compromès a impulsar, del Codi civil, de la mateixa legislació fiscal. Totes aquestes qüestions, nosaltres ens hem compromès a impulsar-les, a modificar-les a nivell de l'Estat.

És evident que l'aprovació d'aquesta Llei no és acabar amb aquesta qüestió ni molt menys. No és assolir la fita que nosaltres ens havíem plantejat, la fita definitiva. Però sí que és un pas qualitativament molt important. El mateix que deia abans els ho repeteixo en aquest moment. Només cal veure el que dèiem en aquest Parlament fa dos anys i el que anem a aprovar avui, el reconeixement, com deia, dels drets, limitats, però dels drets essencials de les unions estables de parella, essencialment. I dic essencialment perquè eren les que fa dos anys, les que fa quatre anys, les que fa tres anys no se'n volia ni sentir parlar, de les homosexuals. Per adonar-nos que hem donat un pas molt important, del qual ens hem de felicitar.

Jo abans ja he expressat els meus agraïments perquè en la discussió d'aquestes dues lleis..., abans s'ha fet referència a les esmenes del Codi de família, val a dir que la Llei d'unions estables de parella ha tingut també quatre-centes set esmenes, de les quals el nostre Grup en va presentar cent vuitanta-sis, i avui del nostre Grup i d'altres grups no en quedarà cap. Nosaltres vàrem presentar esmena a la totalitat, i ja ha estat retirada abans d'aquest Ple. Per tant, vol dir que hem avançat,

5914

jo crec, molt. Hem avançat pel suport, per l'acord, per l'ajuda, pel treball de tots els grups i, per tant, jo l'únic que voldria fer ara és reiterar, com he dit abans, els meus agraïments a tots i cadascun dels qui han intervingut en tot aquest procés i assenyalar que el nostre Grup, com és obvi, disposat com està a continuar treballant, a continuar lluitant, a continuar millorant aquesta Llei i aconseguir que s'integri en el Codi de família, la votarà avui favorablement. I, si es mantenen les esmenes del Grup Popular, hi votarem en contra.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria, en primer lloc, fer una precisió, perquè determinades forces polítiques han intentat mostrar el Partit Popular com l'encarnació de l'immobilisme, i això respon només a interessos partidistes de baixa volada. Per tant, vull repetir allò que tantes vegades hem afirmat des d'aquesta mateixa cambra: el Grup Popular està a favor de la regulació de les parelles de fet. Per nosaltres –i ho he dit jo mateixa repetidament des d'aquesta mateixa tribuna–, la convivència de fet sense celebració de matrimoni és una fórmula socialment estesa i acceptada dins les possibilitats d'agrupació a casa nostra: la nostra societat ha passat de la condemna a la tolerància, i ha arribat, els darrers anys, a la plena acceptació. He deixat també clar que aquesta és la realitat social, i que el Parlament de Catalunya no pot romandre d'esquenes a aquesta realitat. Aquesta afirmació, com dic, l'ha fet reiteradament el Grup Parlamentari Popular i, per tant, vull deixar clar, des de l'inici de la meva intervenció, que estem a favor de fer una regulació de les parelles de fet. I vull tornar-ho a repetir perquè quedi clar: el Grup Popular considera necessari fer-ne una regulació, especialment per a aquelles parelles que viuen de fet no per voluntat, no per una decisió lliurement presa, sinó perquè no poden contraure matrimoni.

La prova que estem a favor de fer aquesta regulació és que ja en el primer any de govern del Partit Popular es va trametre al Congrés dels Diputats una proposta legislativa enquadrada en el marc d'allò que s'anomena «contracte d'unió civil»... Que per cert no és res d'estrany, no és res que nosaltres ens hàgim tret de la màniga: és, precisament, el projecte de la ministra socialista *Madame* Guigou, presentat a França, i és el mateix model que planteja la Llei australiana de l'any 94, que ve funcionant –i, per cert, molt bé– des d'aleshores.

Qüestió diferent és que el projecte presentat pel Partit Popular agradi més o menys, i que es pugui, al llarg de la seva tramitació, incorporar-hi modificacions, però la voluntat d'acabar amb les situacions d'injustícia que pateixen encara alguns ciutadans a casa nostra, simplement pel viure de fet, i especialment en el moment de la ruptura, aquesta voluntat, com deia, és innegable per part del Govern del Partit Popular i del Grup Parlamen-

tari en aquest Parlament. En aquest sentit, els remeto a totes i cadascuna de les intervencions que ha fet el nostre Grup Parlamentari des d'aquesta cambra. Regulació que, per cert, no han volgut o no han sabut fer ni els governs del Partit Socialista al llarg de catorze anys, ni els governs de Convergència i Unió al llarg de divuit anys. I ara, hi insisteixo, després de divuit anys, l'honorable consellera de Justícia ens fa una tombarella força espectacular i, a cuita-corrents, ens retira la regulació que inicialment havia previst en la disposició addicional primera del Projecte de Llei de Codi de família, per enviar-nos després un altre projecte, el Projecte de Llei de relacions de convivència diferents del matrimoni.

Com també he dit en més d'una ocasió, no és el projecte de l'honorable consellera de Justícia, i menys encara el que finalment vostès aprovaran avui: ho he dit i ho repeteixo, i li ho dic amb tot l'afecte, honorable consellera, que vostè s'ha deixat guanyar la partida per determinats grups de pressió, especialment aquells que estan representats per la JNC. (*Remor de veus.*) La seva trajectòria dins la Conselleria, la responsabilitat que vostè ha demostrat, fan que jo li demani en aquest moment que retiri aquest Projecte, senyora consellera. (*Remor de veus.*) Fet aquest aclariment...

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

La Sra. Nadal i Aymerich

Fet aquest aclariment, defensaré ara, senyor president, totes les esmenes que el Grup Popular ha reservat a aquest Projecte de Llei, i faré a continuació el posicionament del nostre Grup respecte a allò que ara ha passat a anomenar-se Projecte de Llei d'unions estables de parella.

Les nostres esmenes plantegen la creació a Catalunya de l'anomenat «contracte d'unió civil», un contracte mitjançant el qual dues persones físiques, majors d'edat, que acorden lliurement –lliurement, hi insisteixo– conviure i prestar-se ajuda i suport mutu, constitueixen una unió estable de fet. Aquest contracte d'unió civil que proposem en les nostres esmenes respon al següent esquema: s'atorgarà necessàriament davant notari, no podrà ser-ne part qui ho fos d'un altre vigent o estigui lligat per vincle matrimonial, i tampoc no podrà atorgar-se sota terme o condició.

La fórmula que planteja el Grup Parlamentari Popular és la d'instituir una nova forma contractual civil, que és escrupolosament respectuosa amb el principi de llibertat individual que encapçala la nostra Constitució, és escrupolosament respectuosa amb el principi de seguretat jurídica de l'article 9.3 i amb l'article 18 de la mateixa Constitució –que garanteix el dret a la intimitat de les persones, i evita tota mena d'intromissió en la nostra vida privada–, al mateix temps que ho és amb dues institucions jurídiques bàsiques de la nostra societat i del nostre ordenament, com són el matrimoni i la família. I, per cert, no ens facin la cantarella que nosaltres confonem matrimoni i família, perquè en el nostre

model hem tingut molt en compte l'evolució social que ha experimentat el concepte tradicional de família, que fa que la família no s'identifiqui necessàriament amb el matrimoni, i en aquest sentit seguim escrupolosament també el criteri del Tribunal Constitucional, establert a la sentència de l'11 de desembre de l'any 1992, sentència número 222, i que considerem bàsica per fer una aproximació a aquesta matèria.

El nostre projecte i la Constitució no identifiquen protecció de la família amb una sola forma de família, aquella que de manera exclusiva i excloent es fonamenta en el matrimoni; tot i que repetida jurisprudència constitucional i el nostre Grup Parlamentari ho reiteren, l'especial rellevància de la institució matrimonial, com ho demostra el rang constitucional del dret –hi insisteixo: el dret– a contraure matrimoni.

Al costat d'aquesta tesi, i complementant-la, en la nostra proposta es respecta també que matrimoni i convivència de fet no són, a tots els efectes, realitats equivalents. I el Tribunal Constitucional, si bé considera, d'acord amb la norma suprema, que el legislador estableixi diferències de tractament entre la unió matrimonial i la de fet, tampoc no considera contrari a la Constitució que el legislador estengui els possibles beneficis legals a les unions estables de fet, que és justament el que planteja la proposta del Partit Popular al Congrés dels Diputats i el que plantegen les esmenes que en aquest moment estic defensant. Però, això sí, aquest plantejament, basat..., tenint en compte que equiparar efectes no vol dir en cap cas, no pot ser en cap cas el mateix que igualar situacions.

Aquesta, senyores diputades, senyors diputats, és la proposta del Grup Popular, mentre que el Projecte que ens planteja la consellera –el Projecte que, hi insisteixo, i lamento, li han imposat, i que ara debatem– vulnera la llibertat individual i el principi de seguretat jurídica, al mateix temps que dinamita el dret a la intimitat. I explicaré per què. Per fer-ho, considero que cal utilitzar com a instrument d'anàlisi els diferents orígens que motiven les unions de fet... –intentaré fer un repàs molt sintètic–, que es poden agrupar en raons econòmiques, en raons de tipus cultural i en raons de tipus jurídic. Aquestes darreres, com no se'ls escapa a vostès, són les que nodreixen la major part de parelles extramatrimonials, bé per la impossibilitat legal de contraure matrimoni, bé per la voluntat lliure i absolutament responsable de viure de fet i no de dret.

Pel que fa a les raons de tipus econòmic, és indubtable que, en un gran nombre, aquestes unions entre adults i gent gran tenen el seu origen en la voluntat de no perdre una pensió de viduitat o de divorci, o un usdefruit vidual, que constitueixen en molts casos l'únic recurs econòmic dels que per això, i només per això, opten per aquesta forma de convivència.

Pel que fa a les raons de tipus cultural, n'esmentaré només dues: primera, a casa nostra existeixen minories ètniques que celebren matrimoni mitjançant ritus que no estan reconeguts pel sistema matrimonial estatal com a forma legal de contraure i, per tant, les unions no són considerades pel dret com a matrimoni. I per tant, hi insisteixo, no produeixen cap efecte civil, però als

ulls de la comunitat a la qual pertanyen els membres de la parella, sí. I, per tant, segons els seus propis codis, produeixen drets i obligacions entre els subjectes.

La segona d'aquestes raons de tipus culturals que hi podem incloure són les unions de fet conegudes com a «matrimoni a prova», i ningú, excepte els qui estan «provant», pot decidir que el període provatori acaba als dos anys i comença a produir efectes la unió, excepte, com dic, els qui ho estan provant. En aquesta decisió ha tingut, sens dubte, una importància decisiva el fet que, a partir de la reforma del Codi civil de l'any 1981 ja no s'hagi de fer, sortosament, cap mena d'actuació ni d'anar al matrimoni per aconseguir la plena equiparació de fills matrimonials i extramatrimonials, com se'ns ha intentat fer creure.

En el tercer bloc de causes, és a dir, les causes estrictament jurídiques que motiven la convivència de fet, dins les quals es poden esmentar els impediments no dispensables del Codi civil, la qüestió fonamental és que, segons l'article 32 de la Constitució, les úniques parelles que poden contraure matrimoni són les parelles formades per home-dona. Per tant, les parelles homosexuals són la franja social que necessita una resposta del legislador, ja que és l'única que no pot –encara que vulgui– viure de dret. Sense oblidar tampoc, en aquest apartat, els que senzillament volen viure de fet i no volen viure de dret, perquè no oblidem que, sempre que algú té un dret, algú altre té una obligació, que és, precisament, el que la parella, voluntàriament, decideix excloure.

Sintetitzaré ara, senyor president, senyores i senyors diputats, les raons per les quals el Grup Popular votarà en contra de la Llei d'unions estables de parella.

Hi votarem en contra per tres raons fonamentals. Primer, aquest Projecte de Llei atempta contra la llibertat de les persones i genera inseguretat jurídica. I, això, no només ho manté aquesta diputada: els recomano que llegeixin dos magnífics articles que, sota el títol «Amores que atan» i «El derecho a no casarse», va publicar el catedràtic de dret civil senyor Pablo Salvador Corderch, on ho deixa taxativament clar. Ens diu: «No permetin, no permetin que l'Estat casi les persones que mai no han volgut fer-ho: el matrimoni, ni que sigui aquesta mena de matrimoni “de segona” que ara s'inventa amb aquesta Llei, és quelcom massa seriós com per deixar la decisió sobre si ha d'haver-n'hi o no a l'assistent social del barri o als veïns de l'escala.» Un article molt recent que porto aquí, de dijous dia 25, del mateix autor, ens diu: «El problema és que els interessats que, pel que sigui, desitgin preservar la seva intimitat, o que senzillament pretenguin seguir feliçment solters, no podran escapar-se d'aquest mig matrimoni, clandestí i a la força, que inaugura la nova Llei.» Perquè, amb aquest Projecte, honorable consellera, entre la portera i el veí del cinquè et casen encara que tu no vulguis, amb aquesta mena de matrimoni de segona que vostè s'ha inventat –o, més ben dit, que a vostè li han imposat.

La segona raó per la qual votarem en contra és perquè el seu Projecte dinamita el dret a la intimitat de les persones. Per què he de venir jo a explicar a un funciona-

5916

ri públic, sigui qui sigui, quina és la meua orientació sexual, o quin tipus de relació tinc amb la persona amb la qual estic convivint? Aquest plantejament, honorable consellera, es correspon més amb temps obscurs que tots hem lluitat per superar.

La tercera raó per la qual votarem en contra és perquè aquest Projecte crea greuges comparatius incompatibles amb el nostre ordenament constitucional i estatutari. Li recordaré un altre article d'un dels seus més destacats col·laboradors: el senyor Miquel Martín Calsals, catedràtic de la Universitat de Girona. Ens diu: «Si protegim només les relacions basades en el sexe, no estarem obligant dues persones del mateix sexe, que formen una veritable comunitat de vida tan respectable –tan respectable– com la fonamentada en la relació sexual, a declarar-se gais o lesbianes per poder-se acollir-se als drets de la nova regulació?» Perquè jo li pregunto, senyora consellera: és que no hi pot haver una veritable comunitat de vida fonamentada en l'afecte, que estigui formada per relacions homosexuals, heterosexuals i asexuals?

Miri, la meua impressió és que alguns s'han volgut penjar la medalla que som la primera comunitat autònoma que regulem aquesta matèria...

El president

Ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo immediatament, senyor president. Deia que si l'objectiu ha estat penjar-se la medalla que som la primera comunitat autònoma que regulem aquesta matèria, tots vostès tindran una gran responsabilitat, especialment vostè, senyora consellera, perquè tindrem una llei, però tindrem una mala llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

Perdó, senyor Curto, per què em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, he estat observant algunes conductes de gent de la tribuna i lo que haurien de fer, en lloc de provocar estos gestos, és aprendre d'este Parlament que forces polítiques tan dispars estan discutint de manera civilitzada. (*Remor de veus.*) Per tant, senyor president, molt de compte amb los gestos que es facin des de la tribuna d'invitats, perquè aquí hem de parlar i hem de votar molt lliurement. Si algú té alguna cosa a dir-nos, civilitzadament, nos ho pot dir quan sortim en acabar esta sessió.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Xavier Guitart, té la paraula per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Guitart i Domènech

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo penso que avui és un dia feliç al Parlament de Catalunya, perquè anem a aprovar una llei que és important pel fons, però és també important per la manera com s'ha treballat. Jo crec que és una llei progressista, n'hem d'estar contents: primer motiu de satisfacció. Però, en segon lloc, jo crec que hem d'estar contents perquè aquest Projecte de llei va néixer o ha nascut inesperadament. Quan es va presentar el Projecte de llei de Codi de família al Parlament de Catalunya, res del que avui estem discutint aquí en aquests moments estava previst, o ben poqueta cosa. Què ha succeït, doncs, que en aquest any, any i mig de treball entre les posicions del Govern, que eren molt llunyanes de les nostres, i les nostres posicions, que eren molt llunyanes de les del Govern, hi ha hagut un procés de diàleg, un procés de comprensió, una actitud oberta que ens ha permès arribar avui al lloc on ens trobem? I això crec que és motiu de satisfacció, perquè en altres ocasions, altres projectes de llei, si la capacitat mútua d'escoltar-nos fos real com ha estat aquesta, probablement faríem molts més passos endavant dels que hem fet.

Jo no repetiré, senyores diputades i senyors diputats, arguments que han expressat els meus predecessors en l'ús de la paraula: els avantatges, els inconvenients, els defectes, les mancances del Projecte de llei que anem a votar, ja ho han fet ells; si jo ho repetís, em sembla que seria sobrer i d'alguna manera una mica de falta de respecte a tots vostès. Em limitaré, doncs, a fixar la posició del Grup Socialista i a fixar-la d'una manera clara; em sembla que s'ho mereix la importància del Projecte de llei i em sembla que s'ho mereixen tots vostès.

Si algú ens hagués dit ara fa un any o un any i mig que avui votaríem i previsiblement aprovaríem un projecte de llei d'unions estables de parella, probablement ningú, cap de nosaltres s'ho hauria cregut, ni els diputats de l'oposició, diputades de l'oposició, ni probablement el Govern, ni probablement vostè, senyora consellera, no ens ho hauríem cregut. Malgrat això, ho fem, hem fet un pas, hem treballat durant un any que ha permès canviar les coses d'una manera positiva. Bé, doncs, d'això nosaltres ens en felicitem.

Hem arribat, fruit d'aquest debat, a un procés de consens, però jo no els voldria pas amagar, com han fet altres diputades i diputats, que aquest consens no amaga que les posicions d'origen continuen essent diferents, i així, per exemple, en la posició del Projecte de llei que anem a votar, que votarem, votarem una cosa que a nosaltres no ens agrada –la votarem–, i és el punt d'origen de les posicions del Grup del Govern, del Grup de Convergència i Unió. Em refereixo a un exemple, en podria posar d'altres. Un: quan parlem de la quarta vidual, es reconeix la quarta vidua a les parelles homosexuals, es reconeixerà quan ho discutim a la tardor a les unitats de convivència d'ajuda mútua o fins i

tot es reconeixerà la quarta vidual als joves que acullin gent gran a casa seva; molt bé. No es reconeix, en canvi, la quarta vidual a les parelles heterosexuales. I per què? Doncs, jo he dit que hi havia una discrepància de fons, de filosofies diferents; aquest és l'exemple, perquè vostès d'alguna manera volen i dolent: si aquests senyors es poden casar, que es casin, eh?, i si no es casen, doncs que s'atenguin al que hi ha, és a dir, no tenen quarta vidual. No és una convicció profunda d'un respecte convençut, sinó una aproximació de posicions. Igualment que nosaltres; nosaltres diem: «Ens agradaria» –ho explicava magníficament bé la senyora Manuela De Madre–, «ens agradaria que aquest Projecte de llei que ara anem a votar estigués incorporat dins del Codi de família», i ho diem. Per tant, vostès continuen amb una filosofia, nosaltres continuem amb una altra filosofia. I això ho hem fet de bon grat, això ha propiciat el consens.

Jo li recordaria, senyora consellera –segur que vostè se'n recorda–, que en el tràmit de debat jo li vaig dir en més d'una ocasió: «Senyora consellera, nosaltres hem presentat unes esmenes que no són les que els socialistes voldríem; hem fet unes esmenes pensant que puguin ser acceptades pel Grup de Convergència i Unió.» Per tant, no són les nostres: que puguin ser acceptades. I li vaig demanar: «Si us plau, miri-se-les amb «carinyo», perquè, a més, jo penso que poden ser acceptades per una consellera d'Unió.» I vostè ho va fer i jo li ho agraeixo que ho fes; avui el 90% d'aquestes esmenes estan incorporades en el Projecte que ara anem a votar, i estan incorporades per la seva flexibilitat i també –jo diria– per la intermediació fonamental i decisiva de la senyora Araceli Vendrell i del senyor Jaume Camps, que han sigut bons intermediaris, i així surt una llei progressista.

Doncs, bé, si això era impensable fa un any o un any i mig, jo m'atreveixo a anunciar avui d'una manera tan solemne com pugui que més aviat que tard, perquè la realitat és més tossuda que les majories conjunturals, més aviat que tard, el Codi de família ja aprovat i aquesta Llei que aprovarem ara es refundran en una sola llei, en una llei de famílies, en una llei de convivències amb les seves diverses modalitats, encara que totes tinguin en comú l'opció íntima, l'acció de llibertat de cada ciutadana i ciutadà de constituir l'element bàsic de la nostra societat: la família, segons uns –Tony Blair, que ara està de moda–, la convivència, segons altres –Tony Giddens, que també està de moda entre nosaltres–, però en qualsevol cas la voluntat d'emprendre un projecte de vida en comú amb voluntat de permanència sota la premissa de l'estimació i de l'amor sense cap mena de discriminació.

Avui el Parlament farà un acte important, farà un acte de reconeixement i de protecció d'uns àmbits importants de llibertat personal. Dic, en primer lloc, de reconeixement perquè la llibertat es reconeix, no es concedeix; la llibertat es guanya, la llibertat s'aconsegueix. Però dic també de protecció perquè la llibertat no es regula en el sentit restrictiu, sinó que es protegeix la llibertat d'un mateix i la dels altres tot formant un model de convivència formal, un marc de convivència més ampli, de tots, on surin i es respectin totes les autode-

terminacions personals. Per què és tan difícil a vegades entendre i acceptar per a les persones físiques, amb noms i cognoms, allò que entenem, acceptem i volem per a col·lectivitats més àmplies, els pobles o les nacions? Per què a vegades ens és tan fàcil de parlar de llibertat a favor de conceptes abstractes més que de llibertats per a persones amb noms i cognoms? Avui, el que el Parlament fa és un pas més en el reconeixement de les llibertats individuals i personals, i dic un pas perquè en queden molts més, perquè la llibertat, senyores diputades i senyors diputats, és indivisible. Malament quan a la llibertat li posem qualificatius: llibertat de residència, llibertat sexual, llibertat d'expressió. De llibertat només n'hi ha una; la llibertat és un tot indivisible, un objectiu, un horitzó que es guanya pam a pam. Avui hem avançat i això és especialment important per als socialistes, convençuts com estem que això ens aproxima més a la igualtat, en el benentès que només podem accedir a la igualtat des de la llibertat, i no al revés. Per tant, estem contents d'aquesta feina feta.

A vegades estem acostumats, massa acostumats al que ens ha costat tant d'aconseguir a la nostra institució, i sovint des de fora, però també des de dintre, sentim veus que parlen de la nostra institució amb un cert menysteniment referit al seu suposat poc paper. Jo discrepo d'aquesta opinió; en reconec totes les mancances i convé fer tot el que calgui per superar-les, però el paper del Parlament, senyores diputades i senyors diputats, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, del Grup Socialista, es justifica per si mateix a l'hora d'aconseguir un mil·límetre de llibertat o una fracció de mil·límetre de llibertat per a les persones o per als pobles, i avui això el Parlament de Catalunya ho fa i jo me'n sento especialment orgullós. I me'n sento satisfet també perquè té, aquesta Llei que anem a votar, especials elements de pedagogia per a altres comunitats que ens poden imitar, i també –per què no?– per a les Corts Generals, quan comptin amb una majoria de progrés diferent.

Senyora Nadal, vostè sap que el meu respecte i atenció cap a vostè, tant personal com polític, no té reserves, i vostè sap que li valoro enormement el treball que vostè ha fet a la Comissió i en la ponència, tant del Codi de família, amb aportacions valuoses, com per la seva sinceritat en l'expressió dels seus punts de vista a la Llei d'unions estables de parella, jo li ho agraeixo. Per això, i no només per això, sinó perquè malgrat les discrepàncies, que hi són –vostè les ha dit, jo potser en referiré alguna–, malgrat aquestes discrepàncies, vostè ha tingut una actitud de col·laboració respecte del conjunt del treball.

Dit això, permeti'm que amb més llibertat potser, li expressi el nostre punt de vista. Per nosaltres cregui que el que és progressista no és formar, constituir, incentivar parelles de fet heterosexuales o homosexuals, parelles o matrimonis civils o canònics; escolti'm, el que és progressista no és això ni el contrari; el que és progressista és respectar el dret de tothom d'autodeterminar-se, d'elegir i de formar aquell propi projecte de vida personal de la manera que cregui més convenient; això és el que és progressista: acceptar les famílies com són. Els matrimonis civils i canònics, bé estan; les parelles,

5918

unions estables homosexuals, heterosexuals, bé estan; són famílies que nosaltres respectem, totes famílies, com molt bé explicava la senyora Manuela De Madre. I això que ara anem a regular no és més que l'acceptació jurídica d'aquestes noves famílies heterosexuals o homosexuals que es determinen d'aquesta manera. Vostè parlava, senyora Nadal, diu: «El nostre Grup ha passat» –si ho he apuntat bé– «de la condemna a la tolerància...» (*El Sr. Curto i Casadó diu: «la societat!»*.) Perdoni... «La societat» –disculpi–: «de la condemna a la tolerància». Escolti'm, el que hem fet avui és una altra cosa: hem passat d'una situació social de comprensió a una situació legal d'acceptació. Aquesta és la diferència qualitativa de la Llei que anem a votar; no es tracta tant de comprendre que sí com d'acceptar l'imperatiu d'una llei que ara solemnement i en ús de les nostres facultats el Parlament espero que faci.

Ha dit vostè que aquest Projecte de Llei atempta contra la llibertat de les persones, la intimitat de les persones... Bé, escolti, en nom d'aquesta llibertat, en el decurs de la història s'han comès una quantitat immensa d'injustícies i de discriminacions per raó d'origen sexual. Ha sigut així, no dic que sigui la seva culpa, ha sigut així. I quant a la intimitat, doncs, és clar, a nosaltres tampoc ens agrada haver d'anar al notari o dir que la gent afectada per aquesta Llei hagi d'anar al notari. Nosaltres volíem registres públics i no és possible, entre altres coses, perquè aquest Parlament no té competència. Vostès tenen una majoria al Congrés dels Diputats que els permet, perfectament, legislar de manera que aquests registres públics puguin ser també aprofitats pels col·lectius a qui s'adreça aquesta Llei que anem a votar, i s'acabarà el problema de la intimitat, perquè el registre públic és igualment per a la parella de fet heterosexual, homosexual o per al matrimoni. Els registres són públics però tenen una reglamentació, tenen una especificitat diferent que no el fet d'haver d'anar al notari.

Es podria dir de la seva intervenció que ens titllen una mica d'intervencionistes, diem a la gent el que ha de fer, que la gent s'ha de casar. No, escolti'm, nosaltres –cregui'm, sincerament–, no diem a ningú res del que volem que facin. Simplement ens limitem a respectar allò que cadascú ha triat, ens limitem a respectar això.

Intervencionisme. Home, intervencionisme pot ser, i ho ha dit el senyor Benet Tugues en la seva intervenció, el fet que s'introdueixin esmenes al Projecte de Llei de l'IRPF en el sentit de castigar unes determinades famílies, unes determinades parelles, en aquest cas, heterosexuals. Això sí que és un intervencionisme i és intervencionisme per la via negativa.

Bé, el cas que ens ocupa jo crec que té una forta càrrega política. Estem discutint de contenciosos històrics, de fets, que durant tota la història s'han anat succeint; estem discutint de la història dels afectes, de les famílies, de la vida en comú, i de la quantitat de barbaritats que en nom de principis s'han comès sobre les persones. Per tant, des del nostre punt de vista, aquest Projecte de Llei que nosaltres ara anem a votar, a part dels tecnicismes, de les qüestions concretes, requereix un «sí» o un «no» clar, requereix un posicionament evident i nítid per part de cada grup polític. El nostre Grup diu...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps; acabi.

El Sr. Guitart i Domènech

El nostre Grup diu «sí», i ja en parlarem. El seu Grup diu «no», i no en podrem parlar en el futur. Em permet mig minut, senyor president?

El president

Vinga.

El Sr. Guitart i Domènech

Mig minut i acabo. Perquè em voldria referir només a una cosa molt puntual. En aquest debat ha intervingut d'una manera incisiva i decisiva també, des de fora i des de dins, en públic i en privat, l'Església catòlica, catalana i espanyola. (*Veus de fons. Remor de veus.*) En públic i en privat! A mi se m'han adreçat en privat i jo els he contestat.

Però ja que hi ha un debat públic jo els voldria dir molt breument –no tot el que havia preparat– que només els demano que m'escoltin, que no em negaran que la doctrina de l'Església en el decurs de la història ha anat variant segons les diverses cultures, situacions econòmiques i polítiques diferents. I, a vegades, amb posterioritat, se n'ha observat la idoneïtat, però en altres ocasions s'ha observat que aquella doctrina no havia estat la més encertada i la mateixa Església n'ha hagut de demanar perdó. En canvi, allò més invariable, allò més permanent, absolutament permanent en el decurs de dos mil anys, són i han estat les paraules evangèliques. Francament, i atribueixin-m'ho a mi i no al PSC, francament, entenc més a prop de l'Evangeli i l'humanisme sensible, afectiu, respectuós, tolerant i comprensiu que la doctrina freda que, sense desprendre cap aroma de sentiment humà per a la situació concreta de les persones, intenta forçar tothom a viure d'una manera determinada, a compartir una única moral.

Si el que pretenen és, per la via coercitiva, per la via de la Llei que tots pensem de la mateixa manera no hi estem d'acord. I no tinc temps per agrair a tots vostès, com han fet els altres col·legues meus, tot el treball i les seves aportacions.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments. Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Persisteix la remor de veus.*) Silenci, si us plau!

Senyora Nadal, per quina raó em demana la paraula?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, haurà observat que, pràcticament, el que s'ha fet no és una intervenció, sinó un torn en contra de la intervenció d'aquesta diputada, pràcticament. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, silenci!

La Sra. Nadal i Aymerich

En tot cas, només voldria...

El president

Per allusions..., vinga. Mig minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, només volia fer un parell d'aclariments, també, amb tot l'afecte i tot el respecte que sap..., i l'amistat profunda que ens uneix al senyor Guitart i a mi.

Vostè deia: la necessitat de registres públics. Efectivament, la modificació de la Llei del registre civil perquè es produeixi aquesta inscripció és el que hi ha en el Projecte del Partit Popular en el Congrés dels Diputats. Per tant, ara que hi ha una majoria de progrés vostès podrien votar-ho per tal que aquesta aspiració que vostès tenen es pogués inscriure en el Registre Civil, aquest tipus de parella. Després, respecte a la llibertat individual, no li ho ha dit aquesta diputada; jo he fet un seguit de reflexions que han fet catedràtics de dret civil. I, a més, és innegable, pel transcurs del termini del temps, sense prestar consentiment, et casen, en un matrimoni de segona, però et casen. Jo només volia fer-li aquests dos aclariments.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula... (*Veus de fons.*) Dividirán el temps? (*Pausa.*) D'acord. En primer lloc, la diputada senyora Araceli Vendrell.

La Sra. Vendrell i Gener

Gràcies, senyor president. Tornarem a dividir el temps, tornarem a compartir el discurs i tornarem a compartir el mateix esperit que hem compartit abans amb el senyor Camps.

El Projecte que ara debatem, un cop aprovat l'articulat del Codi de família per unanimitat, entenem, el nostre Grup Parlamentari, que és una resposta a l'existència i al fet de l'augment progressiu de les parelles de fet estables, i de la progressiva acceptació que de les mateixes ha fet la societat. Nosaltres volem destacar que això no és una casualitat, com a vegades aquí ja s'ha dit. Catalunya és i ha estat sempre un país obert, plural, tolerant i respectuós. I nosaltres entenem que la regulació que avui anem a aprovar aquí, precisament el que fa és ser congruent amb aquest esperit i amb aquesta realitat. No és un triomf de ningú, no és un mèrit ni d'uns, ni és un mèrit dels altres. Entenem que és un mèrit atribuïble a tots, i, en tot cas, és un mèrit atribuïble al treball i a la constància de molta gent que ja ens ha precedit. No podem parlar aquí d'actuacions apresades, en cap moment. Si tots els projectes que el Govern presenta a la cambra, evidentment, són fruit d'un treball profund i meditat, jo crec que aquest cas és un

paradigma i un exemple que ens pot servir molt clarament per illustrar-ho. És un projecte, com ha dit la consellera, que en cap cas no ve donat ni per la casualitat ni ve donat per la improvisació, al contrari. És un projecte meditat, és un projecte innovador, és un projecte prudent que adequa la regulació legal a la societat. I això ho volíem deixar molt clar. Nosaltres no compartim afirmacions com les que hem sentit aquí, precisament en aquest sentit. No volem tampoc ser els primers a penjar-nos la medalla, senyora Nadal, pot estar-ne ben segura, mai ha estat l'interès d'aquest Govern. I jo crec que vostè ho sap perfectíssimament que no és una qüestió de penjar-se medalles, és una qüestió d'avançar, i en aquest cas sí que estem contents i estem satisfets perquè realment és un avanç i és una satisfacció. I sí és cert que si dèiem abans que en el Projecte de Codi de família hi ha Codi de família vigent –vigent d'aquí a tres mesos, però acabat d'aprovar recentment–, som pioners en el món europeu, als països del nostre entorn cultural, és cert que, avui per avui, a l'Estat espanyol també som pioners, i, en tot cas, per tant, de medalles, res.

La imposició que nosaltres entenem que es podia fer i que obligava a una regulació anàloga al matrimoni és precisament el que hem evitat. Hem estat absolutament escrupolosos amb la Constitució. Hem entès que el dret a contraure matrimoni també suposa l'altra banda, l'altra part, el dret a no contraure'l. Precissament, per ser respectuosos al màxim amb aquest principi de llibertat, de llibertat de les persones que sempre ha estat inspirador del nostre dret civil, és pel que no hem volgut fer un matrimoni de segona; no l'hem volgut fer i no ho és. No ho és perquè la regulació no és anàloga, és senzillament una regulació de mínims –ho hem estat repetint–, és una regulació que permet que la part dèbil quedi protegida. I és en aquest sentit que ha estat elaborat aquest Projecte i que, per això, nosaltres li hem donat el nostre recolzament. Per això, hem volgut diferenciar el matrimoni de la parella de fet. Hem establert condicions diferents a situacions que nosaltres entenem que són diferents, totalment i absolutament respectables, però diferents. I és per això que és una mostra clara que hem respectat el principi d'igualtat.

Jo voldria també manifestar, ni que fos molt breument, que després d'aquesta llarga tramitació i després d'aquestes hores que hem passat junts, el nostre Grup Parlamentari desconeixia les aficions ferroviàries que tenia el senyor Ridao, però, en tot cas, el que sí que li volem garantir és que nosaltres el que pretenem és garantir els drets de tothom. I, en aquest sentit, el Govern sempre ha defensat..., i al llarg de les exposicions i les explicacions que sempre, durant aquests mesos, s'ha anat fent del Projecte, sempre hem defensat que aquest Projecte hauria pogut estar perfectament dividit formalment en quatre lleis diferents. Mai s'ha barrejat res, i voldria que quedés molt clar; no barregem absolutament res. Donem regulacions adequades a situacions perfectament diferents i perfectament respectables. El contingut essencial que avui aprovarem dels tres textos legislatius, inclòs –quan arribi el moment, que ja ens consta que ha estat presentat en aquest Parlament– el Projecte d'unions convivencials, serà, quant a contingut, bàsicament el mateix que des d'un principi hi havia. I això per nosaltres és molt important.

Entenem que ha sigut un projecte, que ja s'ha dit aquí, que per la seva elaboració ha tingut en compte les opinions de molts col·lectius diferents, de tots els àmbits. I per això va ser que..., arran d'un compromís que va adquirir el Govern de la creació d'una comissió en el Departament de Justícia que estudiés les diferents unions convencionals, és per això fruit dels treball que es van aportar a aquesta Comissió que s'ha pogut regular tot el que avui estem aquí aprovant. S'ha fet també referència en intervencions, diverses vegades, a quines són les regulacions que hi ha a l'entorn nostre, en el nostre entorn cultural, fins i tot s'ha arribat a anomenar Austràlia. Nosaltres entenem que l'opció que ha fet el Govern és vàlida per dos motius fonamentals. Una, perquè evita una resolució del problema concret, i aquí ho enllaçaria amb les manifestacions que feia la senyora Dolors Nadal quan parlava d'inseguretat jurídica. Tot al contrari, nosaltres entenem que d'inseguretat jurídica, res; al contrari, el que s'està fent amb aquest Projecte de llei és salvar, guardar aquella seguretat jurídica que ens dona el fet que, amb una regulació coherent i homogènia, es puguin evitar situacions de desigualtat, que diferents jutjats de família, un a Terrassa, un a Manresa, un a Barcelona, poguessin donar respostes jurídiques diferents a situacions que són similars. Per tant, nosaltres entenem que d'inseguretat jurídica res, tot al contrari.

Entenem, a més, que la referència que s'ha fet al projecte francès no és exactament l'estricta, perquè entenc que són condicions diferents. La societat francesa també és diferent de la nostra i, a més, en tot cas, és un projecte que encara s'està treballant i que sembla ser que últimament també està recollint algunes de les innovacions i de l'aire que nosaltres li estem donant avui aquí, i això és important.

I, finalment, perquè comparteixo el temps amb el meu company i coponent senyor Jaume Camps, nosaltres volíem també fer dues mencions molt importants. En primer lloc, entenem que és un bon Projecte de llei perquè aconsegueix fer una definició acurada i correcta del que genèricament s'anomenava «parella de fet». I entenc que és important perquè s'hi defineixen clarament els diferents tipus d'unions convencionals, i això és un pas endavant. Altres vegades i altres projectes havien contingut definicions més genèriques que podien ser dubtoses i podien, en aquest cas, crear una inseguretat jurídica, i aquí no, en aquest cas concret, no.

Valorem també molt positivament el fet de la compensació en haver generat la convivència un enriquitment justificat d'un dels convivents a costa del treball o del patrimoni de l'altre. Em torno a remetre..., és una regulació de mínims, és una regulació que vol i pretén sempre protegir aquella part que pot quedar més desfavorida pel fet d'una ruptura o d'un trencament.

I per no menjar-me tot el temps que ens queda, sí que vull fer un agraïment a tots els companys de ponència que han treballat..., però ara em permetran també una llicència i és que voldria felicitar el senyor Xavier Guitart perquè, evidentment, nosaltres no podem compartir totes les seves explicacions que ens ha fet. No poden compartir alguns dels extrems i algunes qüestions puntuals que vostè ha assenyalat, però jo crec que

en aquest Parlament, quan se senten discursos amb el contingut i amb la profunditat que ha fet el senyor Guitart i compartint valors que segurament tots compartim, jo crec que és de merèixer un reconeixement especial.

Moltes gràcies a tothom.

(*Remor de veus. Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, pren la paraula el diputat senyor Jaume Camps, per completar el torn de Convergència i Unió.

El Sr. Camps i Rovira

Ho faria, senyor president, enllaçant amb les últimes paraules de la diputada Araceli Vendrell, estimada companya, que, a més, comparteixo plenament. Un diputat d'aquesta cambra, que no sol venir, va dir una immensa bestiesa fa poc. Va dir: «la política comença allà on acaba el consens». No sé si la política comença on acaba el consens, jo crec que és una immensa bestiesa. Jo el que sí dic és que el parlamentarisme és consens, i és consens, i és parlamentarisme, i és parlamentari, senyores i senyors diputats, mil quatre-cents esmenes i quatre-cents més a la Llei de parelles.

I jo coincideixo amb el senyor Roc Fuentes, hem d'estar contents, és clar que hem d'estar contents. I no comparteixo el to ni el dring del discurs agre del senyor Ridaó (*veus de fons*), o el to amable, dolç, però terriblement incisiu de la senyora Nadal. (*Remor de veus.*) És clar, no és això. Fent conyeta de trens no anem enlloc. Fent conyeta de trens no s'aprova una llei, per la qual molta gent, dones i homes d'aquest país, han estat lluint durant molts anys, deixant-hi la pell, l'honor i deixant-hi moltes altres coses. I alguns estan presents aquí a l'hemicicle, i estan a la tribuna. (*Remor de veus.*) I ara ens podem tots omplir la boca agraint el suport que ens han donat, i jo ho comparteixo, però una forma de no legislar és fer conyeta de trens o amagar el cap sota l'ala.

Senyora Nadal, no amaguem el cap sota l'ala. Si hi ha voluntat política de veritat, si hi ha voluntat política... –li ho dic amb tota cordialitat–, jo he sigut víctima de la manca de voluntat política de legislar, en aquest tema i en d'altres! Siguem clars! Quan hi ha voluntat política, es fa una llei, i es pot fer, i s'arriba a uns estudis sociològics que reconeixen una demanda social, i llavors es legisla. Ni cinquanta anys endarrere dels fets, ni cinquanta anys per endavant: es legisla quan hi ha una demanda social. I es fa desacomplexadament, no per «progressia» o per «carquisme»: simplement perquè hi ha una realitat social que està discriminada i que necessita ser protegida, perquè la llibertat –hi estic d'acord una vegada més, senyor Guitart– no té adjectius.

I si algú se sent més «progre» o més carca, endavant; és un problema de capteniment personal. Però el legislador ha de remeiar situacions d'injustícia, situacions de discriminació, amb independència, fins i tot, del capteniment personal que legítimament –no és el meu cas– algunes diputades o diputats puguin tenir davant d'un

fet social que regulen. És paradigmàtic que realment es pugui explicar aquesta discriminació dient tecnicismes jurídics. Escolti, és evident que es pot produir una bigàmia de..., una bigàmia, com apuntava el senyor Ridao. Però què vol? Que ens la recorrim per inconstitucional? Que es pensa que no sabem que el Registre Civil és la forma de garantir a peu i a cavall? Què vol? Que muntem un registre i que, perquè no tenim competències, corri el perill de no tirar endavant aquesta Llei que ha costat tants i tants esforços? (*Remor de veus.*)

Se'ns pregunta: «I per què legisleu? Per què legisleu, si el collectiu afectat potser no ho vol? Per què parreu, per exemple, de les parelles homosexuals, si elles no volen ser legislades?» Moltes vegades el legislador legisla a part de la voluntat de l'administrat. O és que en la successió intestada es pregunta al difunt si no va voler fer testament, o se'n va descuidar, o no li'n va donar la gana? L'Administració ha de ser tuïtiva, protectora dels drets; d'uns drets mínims, evidentment. Nosaltres no volem fer un..., volem regular uns drets, uns drets mínims per a una situació social que es dona.

Gent ha dit, diu: «Si són molt pocs els afectats, per què legisleu? Vols dir que hi ha una urgència?, si són molt pocs, els afectats. Total, hi ha el 0,94, són 18.159 les llars, altres diuen que 125.000 les parelles homosexuals, 12.000 les parelles homosexuals...» No sé quantes són. Un sol ciutadà o ciutadana de Catalunya discriminats..., se'ls han de protegir els seus drets. Una sola ciutadana o un sol ciutadà! Que és que va per nombre d'afectats? Així no hauríem de legislar per a la Val d'Aran, perquè no arriben ni a deu mil, per entendre'ns –i que em perdoni el diputat Boya. (*Remor de veus.*)

I l'última pregunta, i amb això acabaria: senyora consellera, no li han fet fer cap tombarella, ni l'ha entabanat ningú; estigui tranquil·la. Aquest Projecte, el que s'ha aprovat per unanimitat de la cambra, i aquest altre que s'aprovarà per pràctica unanimitat de la cambra, són projectes de llei que han tirat endavant amb la col·laboració de molta gent –de molta gent–, i de molts grups parlamentaris, als quals felicitem efusivament. Però només amb el vot de Convergència i Unió, només amb un projecte de llei del Govern de Convergència i Unió, liderat pel senyor Jordi Pujol (*remor de veus*), i liderada la Conselleria de Justícia per la consellera Gispert, només amb aquesta voluntat política i amb aquest Projecte, per primera vegada a l'Estat espanyol hi haurà un codi de família pioner i unificat, i per primera vegada a l'Estat espanyol, sí, serem els primers, sense cap medalla, serem els primers que haurem regulat les relacions, les unions estables de parella, homosexuals i homosexuals. I jo no em poso cap medalla. Em sento orgullós de pertànyer al meu Grup Parlamentari, com ho he estat sempre: quan perdia les votacions i quan les he guanyat.

Gràcies, senyora consellera; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Em demana la paraula el diputat senyor Ridao. Per què me la demana?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, per unes al·lusions reiterades del senyor Jaume Camps a la meua intervenció, per precisar dues qüestions molt concretes.

El president

Mig minut.

El Sr. Ridao i Martín

Bé, jo vull respectar els dots innegables per a l'històricisme parlamentari del senyor Jaume Camps, i a més a més, fins i tot, el seu dret a apreciar lliurement el que és una intervenció agra o no de qualsevol de les persones que avui ha intervingut. De la mateixa manera, i a la recíproca, jo li demano també que respecti el dret d'aquest diputat i del seu Grup, també, a evidenciar la discrepància, quan calgui. En segon lloc, també li demano que respecti si aquest diputat utilitza unes imatges o unes metàfores que vostè ha qualificat de «conyetes», que em fa l'efecte que no ho són. I, en tercer lloc, jo li voldria precisar que, quan nosaltres hem vingut reclamant –i no només sols, sinó que també ho ha fet el Grup Socialista– l'existència d'un registre, estem parlant d'un registre de caràcter administratiu, no un registre civil, perquè per això ja hi té competències l'Estat i nosaltres no, sinó un registre administratiu com el que el seu Govern i aquest Parlament varen aprovar fa pocs mesos en relació amb la Llei d'institucions tutelars. I aquell registre que es va crear –i vostès hi estan d'acord, i, per tant, l'han creat i està funcionant–, evidentment, vostès, en aquell moment ni ara, no han dit que sigui inconstitucional.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Camps i Rovira i la Sra. Nadal i Aymerich demanen per parlar.*)

El president

Moltes gràcies. El senyor Camps, l'he vist primer, senyora Nadal. Senyor Camps, té la paraula. Per què em demana...?

El Sr. Camps i Rovira

No, simplement, un cop més, per felicitar-me que coincidirem en la votació d'aquesta Llei amb el senyor Ridao, i dir-li que jo només responc el que... Jo potser puc tenir paraules, amb la meua forma de parlar..., però mai diré «histrió» a un company; ni a vostè tampoc.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyora Nadal, em demana la paraula; per què me la demana?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, per una contradicció claríssima.

El president

Mig minut, per una contradicció.

5922

La Sra. Nadal i Aymerich

El fet que el Grup Popular tingui el seu propi projecte, el fet que no ens hàgim sumat a aquest consens, no pot ser motiu perquè se'ns acusi a nosaltres, justament, d'amagar el cap a sota l'ala. He de recordar al senyor Jaume Camps que porten divuit anys governant, que és la primera vegada que ho plantegen. En tot cas, són ells els qui han estat molts anys amagant el cap sota l'ala, perquè, hi insisteixo, el Govern del Partit Popular, en el seu primer any de govern, ja va enviar una regulació al Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Camps, em demana la paraula; per què me la demana?

El Sr. Camps i Rovira

Per retirar l'expressió «el cap sota l'ala». Només recordant-li que tindrà l'oportunitat el seu Grup a Madrid de saber que, juntament amb Convergència i Unió..., naturalment, nosaltres via esmenes, perquè no podem afegir-nos al garbuix que ja hi ha, però sàpiga que tindrà el suport de Convergència i Unió –i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés i al Senat m'ha autoritzat perquè ho digués–, que tindrà el ple suport per tirar una llei, un codi de família i una llei d'unions estables de parella tals com els que hem aprovat aquí. El tindrà. Evidentment, el que no podem, el que no farem, segur, nosaltres a Madrid és fer una aportació diferent de la que hem fet aquí, i no farem tampoc i intentarem que no passi allò que ha passat sempre al Congrés de Diputats: que hi han hagut tants anys i tantes majories i no s'havia legislat. Miri, ves per on...

El president

Se li ha acabat el mig minut.

El Sr. Camps i Rovira

...ja en tenim.

(*Remor de veus.*)

El president

Acabat el debat, procedirem a les votacions. Hi ha un conjunt d'esmenes tècniques per introduir en el Dictamen de la Comissió pel que fa referència al Projecte de llei d'unions estables de parelles. Com he dit abans, deixaria l'obligació de llegir-les, de la seva lectura, donat que tots els grups parlamentaris les coneixien prèviament, llevat que algun grup me'n demanés la seva lectura. (*Pausa.*) No essent així, iniciarem les votacions.

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Popular. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació de les esmenes del Grup Popular.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 100 vots en contra i 12 vots a favor; cap abstenció.

Votaríem, seguidament, les esmenes tècniques.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes tècniques han sigut aprovades per 100 vots a favor, 12 vots en contra i cap abstenció.

Procedirem seguidament a la votació del text del Dictamen.

Iniciem la votació.

El Dictamen d'aquesta Llei d'unions estables de parella ha sigut aprovat per 100 vots a favor, 12 vots en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*) Demano, per favor, que es guardi silenci.

Es suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Vull fer avinent al Ple del Parlament que, d'acord amb l'article 62.4, cal alterar l'ordre del dia per una qüestió processal i de terminis, en el sentit que el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència es farà demà en acabar les interpellacions.

Preguntes

Continuem amb el següent punt de l'ordre del dia, un punt per més tradició..., és el temps per a preguntes al Consell Executiu i, en primer lloc, de preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política lingüística en les indústries culturals, audiovisuals i tecnològiques

La primera de les preguntes és sobre la política lingüística en les indústries culturals, audiovisuals i tecnolò-

giques, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per formular la «paraula», té la paraula el diputat senyor Josep Carod-Rovira. (*Remor de veus.*)

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Anem, doncs, a formular la «paraula».

Senyor president, fa uns cent anys les llengües que tenien garantida la seva presència a l'Administració i al sistema educatiu tenien garantit el futur; una presència que avui el català té en línies generals garantida, però, que com que la té garantida, alguns sectors voldrien fins i tot enterrar-la aquí.

Vostè se sent, senyor president, satisfet amb la presència del català en l'àmbit de les indústries de la cultura, els mitjans de comunicació i les noves tecnologies? I, en tot cas, quin futur immediat preveu per a la llengua en aquests àmbits i quines mesures pensa adoptar el seu Govern?

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Com vostè diu, senyor diputat, efectivament no n'hi ha prou amb l'ensenyament, no n'hi ha prou amb l'oficialització o amb el caràcter oficial de la llengua. Avui dia encara calen altres coses. I en aquest sentit no és cap misteri per a ningú que nosaltres, Catalunya i la llengua catalana arrossegueu una situació difícil que ve de molt enrere, precisament pel que fa a la seva presència en les indústries audiovisuals i tecnològiques. De tota manera, el que li vull dir, i si vostè em precisa la pregunta després potser, doncs, li podré també jo precisar més, que el Govern de la Generalitat està fent en aquest sentit ara un esforç important i que el seguirà fent.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Avui, les llengües que no vagin associades a una idea de modernitat estan condemnades a anar a mal borràs, com les llengües que en el seu moment no es van adaptar a la revolució que va significar la impremta. Justament per això el futur del català passa avui pel cinema, per les indústries audiovisuals, per les noves tecnologies.

Passa pel cinema en un sentit que no és només una qüestió de llengua, sinó primordialment també d'indústria cinematogràfica, que avui funciona a Catalunya amb una sabata i una espadenya; no hi ha a Catalunya política cinematogràfica. I, per altra banda, hi ha una situació de desballestament general de les indústries culturals que en algun cas han hagut de marxar cap a l'exili madrileny. Calen mesures de suport a l'exhibició

i a la distribució, i no pateixi per certes esquerres intervencionistes en tot, excepte a l'hora de fer intervenció a favor del català.

Pel que fa a la ràdio, el 25% de la cançó a Catalunya realment ha entrat per la porta falsa, perquè, de les emissores que depenen de vostès, la seva llicència, trenta-vuit d'aquestes no hauran d'aplicar la Llei fins ben entrat el segle XXI, en algun cas: fins l'any 2008. La realitat és que la Llei ni obliga totes les emissores de Catalunya ni serà de compliment immediat, i això no seran pròpiament mesures de foment, sinó en algun cas d'entreteniment o de favor, per exemple, a algun militant del seu partit amb emissora pròpia.

Però hi ha un camp on l'absència del català és dramàtica. Són les tecnologies de la informació. Avui no hi ha cap sistema operatiu actualitzat en català, no hi ha programes bàsics de processament de textos, bases de dades, fulls de càlcul en català, fins al punt que des dels mateixos centres de normalització lingüística o des d'aquest mateix Parlament s'ha de treballar, des del punt de vista informàtic, en castellà. Els sistemes operatius, els navegadors per Internet en català, o bé no estan actualitzats o són inexistents. Els programes d'escanejament del català, inexistents; els programes de reconeixement de veu, inexistents; de traducció simultània, inexistents. Amb el greuge que suposa que, en aquest cas, hi ha una agressió directa als drets més personals a l'autoidentitat, ja que ens obligarà a canviar de llengua a nosaltres mateixos per poder parlar al propi ordinador.

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Carod-Rovira

Amb els ordinadors de la Generalitat i tota l'oferta pública vostès tenen la possibilitat de fer una gran demanda.

El president

Li prego..., prego que compleixi...

El Sr. Carod-Rovira

Responguin a allò que han estat incapaços de fer en divuit anys.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar de nou la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, en aquests divuit anys alguna cosa hem fet, però de tota manera..., i em sembla que molt. De tota manera, deixi'm dir-li que justament aquesta Llei –que, per cert, vostès no van votar, i que ara és objecte, la Llei i els decrets que, en fi, en són conseqüència, de certes polèmiques, com vostè sap–, doncs, està precisament feta, i si alguna cosa demostra que sí que era necessària, la

Llei, és precisament aquest camp que vostè acaba de tocar. Però està en aquesta línia per complementar coses que s'han fet; algunes altres no s'han fet, altres s'han fet de manera insuficient; altres no han tirat endavant per una sèrie de resistències amb les quals ens hem trobat i que només amb una llei es poden superar.

Ara, de tota manera, li vull dir que, malgrat això, el que representa per exemple a televisió, a TV3, per exemple, a la Corporació de Ràdio i Televisió, el fet que a través de la televisió catalana i la ràdio catalana s'han creat moltes empreses, una pila d'empreses creadores de continguts, algunes de les quals precisament és veritat que a partir del moment que han tingut molt d'èxit no és que se n'hagin anat a Madrid, però sí que és veritat que tenen molts clients a Madrid, i això pot ser que a algunes d'elles les condicioni més del compte, però és així. Però, en realitat, no és res més que un èxit, que és mèrit de les empreses, però que, de fet també, en el seu origen és mèrit concretament de TV3. O bé, per exemple, la batalla difícil, per cert, que vam haver de sostenir, la gran batalla entre..., com es diu això? Digital Cable, no? (*veus de fons*) i l'altra..., Via Digital, amb la qual cosa hem procurat d'estar present en les dues amb una batalla políticament molt compromesa, però que era necessari —dèiem aleshores sempre— per dos objectius: un, pel tema del futbol; però l'altre és per assegurar que hi hagués un tant per cent important d'aquestes plataformes digitals que quedés compromès que a través d'elles s'havia de fer una oferta en català. I com això tantes altres coses que li puc dir. Això és important, i està en aquesta línia de futur que vostè reclamava.

O per exemple els ajuts que s'han fet en un camp concret que fins ara no ha arrencat, però que ara està arrencant de manera positiva, que és, per exemple, la creació de vídeos en català, sobretot per a les criatures. O bé...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació financera de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

La següent pregunta: sobre la situació financera de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor Pujol, el nostre Grup ha rebut fa pocs dies la liquidació del pressupost de 1997. La nostra pregunta és molt senzilla: com valora vostè la situació financera de la Corporació i molt especialment el seu endeutament?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com que vostè ha rebut la informació pertinent, doncs, vostè sap que l'endeutament de la Corporació, sumant-ho tot, és de 46.537 milions de pessetes. Per tant, com pot comprendre, això efectivament és molt preocupant, però en tot cas després, si vostè precisa més la seva pregunta, doncs, li podré explicar per què s'ha produït això i en tot cas quina justificació té.

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, em sembla que vostè va mal informat, perquè són 46.000 a llarg i 10.700 a curt, això fa 57.000 milions de pessetes. Vol dir que hem passat de la liquidació del 94, de 38.000 milions, a la liquidació del 97, de 57.000 milions; quasi un 40% més.

Senyor president, aquest endeutament de la Corporació té una raó bàsica, essencial, i és que la Generalitat no paga. En la liquidació del pressupost hi ha una partida en l'actiu, que és de 47.000 milions de pessetes, que és el deute de la Generalitat amb la Corporació Catalana; 47.000 que avui, senyor president, són ja aproximadament uns 50.000 milions. 50.000 milions que, a més, hi haurien d'afegir, per conèixer el deute real de la Generalitat —el deute real—, els 100.000 de la Junta d'Aigües, els 70.000 de GISA, els 70.000 de l'Institut Català; 400.000 milions de pessetes que estan al marge del deute oficial de la Generalitat; 400.000 milions que després en una interpellació el diputat Martí Carnicer seguirà explicant a bastament.

Senyor president, com pensen solucionar aquest problema de l'endeutament de la Corporació? Quines mesures pensen prendre? Quin és el model de finançament que tenen vostès en relació amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? I no em vingui a dir: «És que l'any..., els socialistes van fer el mateix amb l'*ente público*», que suposo que és la seva pretensió. Li vull recordar el següent: l'any 95 l'*ente público* tenia un pressupost ordinari de 200.000 milions i un deute de 200.000 milions; dos anys i mig després de govern del Partit Popular, amb suport de Convergència i Unió, un pressupost ordinari de 200.000 milions i un endeutament de 600.000 milions. Vostè vol aplicar el mateix model per a la Corporació? Estem posant en joc el futur de la Corporació Catalana. Prenguin mesures o el futur és molt i molt incert.

Senyor president, moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Té raó amb això de l'endeutament a curt. Ara, per la resta, i per què no li puc dir que els socialistes ho van fer molt malament? No, per què no li ho puc dir? (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

Oh, no, és que sembla que vostè em diu la resposta que he de donar. Deixin-me que jo doni la resposta que em sembli oportuna i pertinent, no? (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

Resulta que... Ja que m'ha parlat d'això, perquè jo no anava per aquí, jo, miri, però en fi, ja que tinc la dada li diré que l'endeutament anual de Televisió Espanyola és de 130.000 milions de pessetes cada any. I això no es fa d'avui per l'endemà, això es fa per uns mals hàbits, per unes males estructures, per uns vicis concrets, que vénen evidentment de l'època del Govern Socialista.

Bé, ara veurem si el Govern del Partit Popular hi continua o no, però, en tot cas, el Govern Socialista, al qual, per cert, nosaltres també vam donar suport (*remor de veus*), o sigui que jo em poso cendra al cap per haver permès que s'endeutés tant i tant en època socialista, la Televisió Espanyola, perquè vostè suposo que se'n recorda, oi?, que vostès van governar tres anys gràcies a... Diu..., no, no, no, és que ell m'ho ha dit. Diu: «No contesti això, sobretot.» (*Forta remor de veus.*) Home, a veure, em ve de gust contestar això!

El president

Silenci, si us plau! Guardin silenci.

El president de la Generalitat

Bé, aleshores, continuant: nosaltres gràcies a Déu estem molt lluny (*persisteix la remor de veus*) d'aquesta evolució...

El president

Guardin silenci els senyors diputats!

El president de la Generalitat

...que té la Televisió Espanyola, de paternitat bàsicament socialista, i una mica popular, i el que li vull dir és que efectivament aquesta és una situació preocupant per nosaltres. També li vull dir que això passa, i hi posen molts diners els respectius estats, en tots els països que tenen una llengua minoritària.

Jo, a vostè, que el veig realment assabentat del tema, doncs, el convido que analitzi, per exemple, el que passa a la televisió de Dinamarca, de Suècia, de Finlàndia. Veurà les aportacions, molt i molt però molt importants que hi aporten els respectius estats, tot i que... (*Veus de fons.*)

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

Sí, que les porten. Tot i que és evidentment degut a la seva situació d'independència política i de creació d'un espai audiovisual propi i no invadit, doncs, bé, ho tenen molt més fàcil.

Ara, és cert que això no treu que la nostra situació és preocupant i per això en aquest moment s'està negociant un contracte-programa entre la Corporació i els departaments de la Presidència i Economia i Finances, amb el qual es pretén l'amortització del deute a llarg termini, i evidentment haurem de fer alguns estalvis. Per exemple, ja n'hem fet un: hem renunciat al Mundial de Futbol, la qual cosa farà que, per exemple, doncs, evidentment, caiguem d'audiència aquest mes, i hem fet tota una sèrie d'actuacions en el camp de la publicitat, que estan donant un bon resultat...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Perdoni, és que no sé... Què? S'ha acabat?

El president

Ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Ah, perdoni.

El president

Gràcies. (*Veus de fons.*) Volen fer el favor de guardar silenci? (*Forta remor de veus.*) Volen fer el favor de guardar silenci, si us plau?

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet de garantir la presència del català al món del cinema

La següent pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre el fet de garantir la presència del català al món del cinema, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula, per expressar la seva pregunta, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pujol, davant la proposta de reglamentar la presència del català al cinema s'han aixecat veus de sectors empresarials, i també d'altres àmbits, queixant-se del contingut del Decret. Quina és la posició del president de la Generalitat davant d'aquestes reaccions?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Vam enviar aquesta proposta de decret als partits polítics, a alguns els la vam enviar abans, a un partit concretament, i no voldria que ningú es molestés perquè això es considerés, diguem-ne, un tracte de favor, però a algú se li va enviar abans, i se'ls van fer quatre reunions expressament per a ells, però es va enviar a tothom. I després es va enviar al sector (*remor de veus*) i se'ls va donar un temps perquè fessin totes les observacions, i el paper que es va enviar...

El president

Silenci, si us plau. Silenci i no facin gestos. (*Rialles i forta remor de veus.*) Ho repeteixo: guardin silenci, si us plau. Perquè el senyor president pugui continuar, guardin silenci.

El president de la Generalitat

Al paper que es va enviar posava «esborrany» i, per tant, vol dir que està obert a totes les esmenes que realment es consideri que s'han de fer, que no vol dir que necessàriament estiguem obligats a assumir totes les alegacions que se'ns facin.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. La Llei de política lingüística que vam aprovar recentment tenia la seva gràcia en què obria un ventall de possibilitats a desenvolupar reglamentàriament per tal que l'ús social del català sortís en determinats àmbits del seu estat pràcticament clandestí. Una d'aquestes possibilitats era la d'augmentar la presència del català al món del cinema on, fins ara, es mouen uns percentatges mitjans que no arriben al 2%. Si no fos per la precarietat actual, la proposta de garantir un 25% de les pel·lícules en català faria riure, perquè deixen 75 sobre 100 les pel·lícules que es faran en castellà. Per tant, resulta evident que el català continua en posició d'inferioritat.

Amb aquestes xifres contrastades algú haurà d'explicar, interessos econòmics a part, que naturalment no poden condicionar el futur de la nostra llengua, on és la pretesa discriminació del castellà i l'atac a la convivència lingüística i la possibilitat de fractura social. On és el greuge que a alguns tant escandalitza? Un 25% fa monolingüisme? Un 75% a favor és discriminació? Algú pot explicar quina discriminació hi ha per als castellanoparlants en el fet que la pel·lícula que els catalans puguin seguir en la llengua pròpia del país tingui tres vegades més de còpies en castellà? Per tant, el que hi ha aquí és utilització partidista i malèvola del tema de la llengua; utilització electoralista amb arguments equívocs i espantant els ciutadans amb el papu de les sancions. I el que caldria sancionar és la mala fe que alguns utilitzen per provocar i estendre dubtes entre segments importants de la població catalana, que ni seran discriminats ni pagaran cap sanció per triar la llengua d'una pel·lícula.

Per tant, senyor president, vostè no pot afluixar. Li reclamem que no afluixi. La proposta de la Conselleria és prou ponderada, prou moderada, prou cauta, prou de mínims com perquè qualsevol rebaixa sigui interpretada com a claudicació. Claudicació davant la intoxicació, claudicació davant la mala fe, davant l'espanyolisme militant, i com que de claudicacions sí que en tenim el «cupó» alt, n'hauríem de rebaixar el percentatge no fos cas que algú, els espanyols, se sentissin discriminats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Ho lamento, però compregui que jo no puc rebatre res del que ha dit. O sigui, a mi em sembla... Estic molt d'acord amb el que ha dit, senzillament, i, per tant, no el puc rebatre. Un altre dia ens posarem d'acord i li demanaré que vostè, doncs, m'ataqui, perquè jo pugui contestar amb els moltíssims arguments que hi ha a favor d'aquest Decret i a favor de l'acollida que pretenem fer. En tot cas, li agraeixo la seva intervenció. Simplement li puc dir que, en línies generals, deixant de banda, potser, alguna expressió apassionada que jo no hauria utilitzat, estic d'acord amb el que ha dit.

(*El Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.*)

El president

Perdó? Per què em demana la paraula el diputat senyor Dalmau?

El Sr. Dalmau i Ribalta

Per contradiccions referides al Grup Socialista, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Jo no he sentit...

El Sr. Dalmau i Ribalta

L'hi explicaré, l'hi explicaré...

El president

...cap allusió a cap grup.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Encara no coneixen el motiu de la meva contradicció. Si m'ho deixen explicar potser... (*Remor de veus.*) El president de la Generalitat...

El president

Senyor diputat, perdoni, perdoni: el debat de preguntes és un debat absolutament contradictori.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Dalmau i Ribalta

No, no, no. L'hi explicaré, senyor president. (*Veus de fons.*) El senyor president de la Generalitat ha dit que un grup d'aquest Parlament, presumiblement, sens dubte, el Grup Socialista, altre no pot ser...

El president

És una presumpció, és una presumpció. (*Forta remor de veus.*) Senyor diputat, ho sento molt...

El Sr. Dalmau i Ribalta

...ha dit que havien celebrat quatre reunions, la qual cosa...

El president

Ho sento molt, però no li puc cedir... (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Dalmau i Ribalta

...la qual cosa, en tot cas, els diré que és falsa, senzillament falsa.

El president

...ni per al·lusions ni per contradiccions li puc cedir la paraula.

(*Forta remor de veus.*)

Silenci, si us plau. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci per continuar el nostre debat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la mala gestió i les irregularitats detectades en diversos organismes de la Generalitat de Catalunya

Té a continuació la paraula, per preguntar al president de la Generalitat sobre la mala gestió i les irregularitats detectades en diversos organismes de la Generalitat, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya..., té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el 17 de novembre del 97 es va rescindir el contracte del gerent de Prodeca, Promotora d'Exportacions de Catalunya. Aquest senyor va cobrar 12 milions estant, aquesta rescissió de contractes i aquestes clàusules d'indemnització, prohibides. L'any 95 el director del Consorci de Promoció Turística va cobrar 8.400.000 pessetes. Què pensa fer el Govern per corregir aquest fet, aquesta irregularitat i aquesta illegalitat?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Pensa fer el que ja ha fet en bona part, precisament, en algunes qüestions relacionades amb Prodeca, que entenem que el que hi ha hagut, en alguns casos, és realment una organització interna administrativa no correcta, que ha portat a algunes actuacions que són criticables i que així mateix ho ha fet concretament la Sindicatura de Comptes. I que, a més, Prodeca no diré que amb ingenuïtat, sinó amb honestedat, doncs, ha reconegut que realment no havia actuat adequadament.

Hi ha hagut un altre informe, aquest, concretament, de la Conselleria d'Economia, ficant-se també amb alguns d'aquests temes, i tots aquests temes o s'han resolt, i eren uns quants temes, o s'ha resolt tots ells, gairebé, o s'estan resolent. I, en tot cas, tingui la seguretat, senyor diputat, que com sempre fem en aquests casos actuarem de tal manera que la infracció quedi resolta d'una manera correcta, d'una manera que respongui al que ha de ser l'honestedat d'una funció pública.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Jo crec que el primer que farà és fulminar el director general de l'Incavi, que alhora és la persona que ha cobrat aquests dotze milions. Jo crec que estem parlant d'irregularitats, de frau, que en té coneixement el conseller d'Agricultura, que en té coneixement el conseller d'Economia i que en aquests moments en té coneixement vostè i el conjunt del Parlament. Estem parlant d'un senyor que s'embutxaca dotze milions de pessetes, i un altre vuit milions i mig de pessetes, sense cap tipus de dret. Estem parlant de decisions que vulneren la normativa; estem parlant de decisions i de fets que informa la Sindicatura, que informa la Intervenció General i on ningú fa res. I ningú fa res perquè el senyor conseller d'Agricultura això ho ha justificat fa quaranta-vuit hores a la Comissió d'Agricultura.

Vostès ha arribat un extrem que després de divuit anys al Govern es pensen que això és la seva finca. Fan i desfan el que volen, estigui dins o fora de llei. Vostès es creuen que amb els recursos i amb els cabals públics poden fer el que vulguin. I no és així. Vostès no es poden saltar la llei. Les decisions que s'han pres, el que han cobrat aquests senyors vulnera les normes, són nul·les de ple dret. I vostès han d'exigir responsabilitats en primer lloc a aquests senyors. En segon lloc, han d'exigir responsabilitats als responsables dels departaments. I vostè, senyor Pujol, ha de corregir aquest estil de Govern, que no tan sols és ineficaç, costós, sinó que tantes vegades incorre en les irregularitats i en el frau. Hem parlat de clientelisme amb els fons de formació ocupacional; estem parlant ara d'aquest tipus de fets. Quan s'adonaran que això no és la seva finca particular, que això és la Generalitat, que això és l'Administració i estem parlant de recursos públics? I això vol dir major exigència, major control, major rigor amb l'administració d'aquests cabals.

I senyor Pujol, miri, ens agradaria poder demostrar a l'opinió pública que aquest Govern –hi insisteixo– no tan sols governa malament, gestiona malament, sinó que alhora no respecta què es fa amb els impostos de la ciutadania, no respecta què es fa amb recursos que els ciutadans els deleguen la seva responsabilitat. I si vostès, en lloc d'aquestes bones paraules no tenen actituds clares, pedagògiques, d'exigir responsabilitats a aquells que són culpables i responsables d'aquests fets, no tindrà cap credibilitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com li deia, la majoria d'aquestes qüestions que van ser posades en evidència per la Sindicatura i també per la Conselleria d'Economia han estat esmenades. Vostè em diu ara que aquesta no ho ha estat; jo ho comprovaré i li puc ben assegurar que si cal fer allò que vostè diu, una destitució, doncs es farà. No seria la primera que fem, ni la segona; n'hem fet algunes vegades sempre que ha calgut, i en divuit anys alguna n'hem hagut de fer, no seria el primer cas. Estigui, en aquest sentit, tranquil.

Ara, li vull dir una cosa: aquesta idea de la finca, escolti, és impossible que la Generalitat sigui una finca. Perquè la Generalitat, cosa que no passa amb les finques privades, cosa que no passa amb les empreses privades, doncs, té un grau, diguem-ne, de vigilància extraordinari. Estan tots vostès aquí, aquest és un Parlament que precisament exerceix una funció de control molt intensa, amb intensitat, és a dir, amb freqüència, vull dir, però també amb profunditat. Tenim el síndic de Comptes que, naturalment, entra sempre que vol a la Generalitat, que ho investiga tot, que quan troba una cosa mal feta ho diu. Tenim la premsa que ens vigila, i és la seva feina, vigilar-nos. Per tant, és absolutament impossible, no nosaltres, pràcticament cap institució democràtica catalana, en aquests moments, almenys d'una certa entitat, que realment estigui sota els focus de l'opinió pública, de l'oposició, és absolutament impossible, cap d'elles, que sigui una finca particular. I el nostre cas absolutament tampoc. És una..., crec sincerament que la nostra funció pública té els seus pros i els seus contres, les seves virtuts, els seus defectes, però, en conjunt, és una institució que a part que crec que fa un bon govern. I de fet, normalment –i vostès ho saben millor que ningú, la gent d'Iniciativa per Catalunya–, electoralment la gent pensa que nosaltres fem un bon govern, com vostès saben. Doncs, però, a part d'això –a part d'això– (*remor de veus*), a part d'això, crec sincerament que és una administració molt exigent i primmirada amb les coses, si un dia hi ha algun error, bé, l'error pot ser degut a un...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'acord entre administracions per a la tercera pista de l'aeroport del Prat

La següent pregunta és sobre la valoració de l'acord entre les administracions per la tercera pista de l'aeroport del Prat, formulada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. President, per Sant Josep d'enguany jo li preguntava respecte a la tercera pista de l'aeroport, manifestant, doncs, la inquietud respecte a tots els núvols que planaven sobre aquest tema. La decidida voluntat del Govern de la Generalitat que vostè va manifestar es traduí en un acord. Però, llegint els diaris, i dintre el gran marc de les infraestructures que podien posar al delta del Llobregat la depuradora, etcètera, hi ha titulars que despisten: «L'ampliació de l'aeroport arrenca sense un acord escrit», «la pista serà més curta, més llarga...» Vull dir, com està aquest tema? Tindrem tercera pista l'any 2001, en una paraula?

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El Ministeri ha parlat d'una pista l'any 2001; jo, amb tota sinceritat, no li puc dir si serà el 2001 o el 2002, no ho sé. Però, en fi, en tot cas, està engegat el procés. Per la resta, estigui tranquil, aquesta pista serà l'adequada per poder fer 400.000 operacions l'any, i per arribar a gestionar 40 milions de passatgers. Potser val la pena perquè he vist alguns comentaris aquests últims dies que demostrin que no ho coneixen bé, això, i consti que algunes de les coses que vaig a dir són notícies positives, no?

Però, fixin-se bé. L'any..., entre el 87 i el 89, el Ministeri va preveure..., i va ser un error del qual no en faig crítica, no en faig crítica perquè es va equivocar tot-hom, però el Ministeri, concretament, va fer una previsió i ens la va presentar a les institucions catalanes i, sobretot, a la Generalitat, que no preveia que l'aeroport de Barcelona passés dels 16-18 milions. I això va ser un error molt general. I que va arribar fins al 94, perquè encara en el conveni del Delta, que es va firmar l'abril del 94, es parlava de la tercera pista, però no es fixava, no es determinava data, perquè no hi havia sensació d'urgència. Perquè és a partir del 94 que aquí i a tot arreu es dispara, hi ha una gran explosió del trànsit aeri, no? I el 95, 96, 97 passem d'11 a 13 a 15 milions de passatgers. En 4 milions de passatgers augmentem –3 molt llargs: 3.700.000–, augmentem només del 95 al 97. Bé, aleshores, evidentment, va caldre posar fil a l'agulla per un procés que sempre és llarg. Jo voldria recordar que aquesta discussió que a nosaltres ens ha durat, finalment, de debò, de debò, de debò, un any, a Barajas ha durat quatre anys –quatre anys. Perquè són

molts interessos que s'han de posar d'acord i, en fi, posicions molt contradictòries. O sigui, que jo crec que, en general les institucions que hi han participat: l'Ajuntament del Prat, l'Ajuntament de Barcelona, el Ministeri, el Govern de la Generalitat, hem fet una feina prou correcta, tenint present el que normalment és aquest tipus de negociació.

Bé, i aleshores sí, efectivament, finalment, doncs, com vostès saben, hi havia la solució dels 1.035 metres; 1.190, que era de la Generalitat; 1310. Finalment es posa més lluny, gairebé d'una manera paradoxal, més lluny. Per què? Perquè resulta que posant-ho més lluny, resulta que fem menys impacte ambiental i, sobretot, no ens fem dintre de les zones especials de protecció de les aus, que hauria pogut ser un problema molt greu perquè hauríem hagut d'anar a Brussel·les, hauríem creat, segurament, un cert malestar, certes mobilitzacions...; això ens ho estalviem d'aquesta manera, de comú acord les quatre institucions, no?

Bé, amb això creiem que donem resposta al que és, per una banda, la capacitat, al que són els requeriments mediambientals, i al que és el funcionament de l'aeroport com a aeroport internacional amb la ubicació de terminals adequades, amb les àrees de càrrega que es necessiten, etcètera. Per tant, crec que...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

...ens en podem congratular.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les instruccions donades respecte al doblatge al català de les pel·lícules exhibides a Catalunya

La darrera pregunta al molt honorable president de la Generalitat, sobre les instruccions donades respecte al doblatge al català de les pel·lícules exhibides a Catalunya, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Per si de cas, senyor president de la Generalitat, això que vostès no van votar la Llei de política lingüística; no s'hi val, perquè –només a títol d'exemple– la resta de grups de l'oposició no van votar la Llei de pressupostos i a ningú se nos acudeix dubtar de la seua legitimitat per a parlar de pressupostos i per a formular les crítiques que millor convinguin. Per tant, senyor president, com que jo tampoc, nosaltres tampoc vam votar la Llei del català, que no entra en esta manifestació fàcil de voler acaparar l'atenció dels mitjans de comu-

nicació amb frases que intenten posar en evidència una situació que és del tot legítima.

En tot cas, senyor president, segons vostès, i per escrit, lo Decret i la Llei estatal parlen de quotes de producció per a la protecció del cine europeu, i segons vostès, també, per escrit, lo seu Projecte de decret parla de quotes lingüístiques amb les corresponents sancions. I a partir d'aquí, senyor president, vostès han muntat un *pollo* impressionant (*rialles*) i, com sempre, buscant enemics externs, de variada procedència. Són estes les instruccions que vostè ha donat en relació amb l'elaboració d'este Projecte de decret?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, en primer lloc, em resulta sorprenent que avui..., veig que tothom em diu el que he de dir i el que no he de dir. Em permetran que digui el que cregui oportú.

I aleshores, miri, les instruccions que he donat són les que es desprenen, bàsicament –perquè està subjecte a canvis, els que hi hagi d'haver–, del Projecte de decret, actualment en estudi, més la instrucció que es parli amb el sector i s'obri un període d'informació perquè s'hi puguin presentar alegacions.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Ara mirarem això de parlar amb lo sector. (*Remor de veus. Pausa.*)

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Curto i Casadó

Me descompta, no?, senyor president, me descomptarà...

En tot cas, senyor president, és evident que –si m'ho permet, i per seguir amb la mateixa frase– la culpa del *pollo* muntat i de la polèmica generada té un origen, és a dir, una llei de política lingüística aprovada, amb quotes i amb sancions, que ara se vol neutralitzar, probablement per penitència d'alguns implicats. No havíem quedat, senyor president de la Generalitat, que com a fonament d'un determinat pacte, expressat a *bombo y platillo*, en esta Llei havien desaparegut les sancions? Atengui algunes afirmacions publicades relatives a la crispació que vostès han provocat: «Trias desautoriza a Pujals», «El sector nega que se le consultara», «Los exhibidores cuestionan el Decreto», «Lo doblatge és una aberració», i «El Decret és mesquí i ignorant.» Tot això s'ha publicat.

Dos precisions, senyor president. Recapaciti per tot, no sigui cosa que li passi allò que diuen los pescadors de

5930

la meua terra: que qui fa les necessitats contra vent, se mulla els pantalons. (*Rialles.*) I la segona precisió és que si vostès, senyor president, no acaben immediatament amb la polèmica i amb la crispació per raó de mantindre este Decret, molt seriosament li dic que nosaltres haurem de demanar la dimissió del conseller de Cultura, amb totes les conseqüències que deriven d'esta petició.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Daixò, bé, escolti... Em permet que em concentri abans que funcioni el cronòmetre, no?, perquè és que hi ha molt a dir.

Escolti, nosaltres hem dialogat amb el sector, sí senyor; hem dialogat amb el sector des de fa quinze anys –no quinze dies: quinze anys. Li hem estat demanant fins i tot que ens donessin permís per pagar els doblatges, i s'hi han negat. I alguna vegada que ho han acceptat, ens han passat la pel·lícula aquesta en un cinema de terceríssima fila, sense cap mena de consideració. Fa quinze anys, no quinze dies. I ara fa quinze dies –i en fa més–, i evidentment, tant el conseller com el director general, el senyor Jou, aquí i a Madrid, hi han parlat.

Per altra banda, això que diu, escolti, diu que jo m'he..., ens hem referit a una llei... És que aquesta Llei existeix, és aquí, escolti. I ja ho sé, que parla de l'aplicació d'una normativa comunitària, i que parla de les indústries, però també de les llengües. Aquí parla de *las versiones dobladas*, i altra vegada *la versión doblada*, i *la versión doblada*, i és la que compta. Vam aconseguir –amb el Govern socialista, aleshores– introduir-hi que fos «llengües oficials a Espanya»; però, naturalment, això, en la pràctica, passa el que passa: passa que no en fan ni una; i si en fan una és..., algun accedeix, algun accedeix que li paguem la traducció. I suposo que aquest Parlament no creu que puguem anar d'aquesta manera, des del punt de vista del català en el cinema: que haguem de demanar de genolls que ens deixin traduir, pagant-ho nosaltres, i que després la desin! I d'això fa quinze anys: 1983, convidat per un representant molt important –que vostè coneix bé– d'aquest sector, que em va convidar a sopar, em va donar uns quants copets a l'espatlla... Al cap de quinze anys, som on som.

I si en algun punt queda molt clar que tots aquests que diuen que la Llei no era necessària no tenen ni idea del que és governar, ni idea del que és la naturalesa humana, és en aquest. I jo en tinc més experiència que ningú; i ara no tinc temps d'explicar-li-ho, però amb molt de gust, si vol, un dia ho faré. I la Llei diu això: «criterios lingüísticos», a l'article 8, «criterios lingüísticos, cuotas, infracciones», Llei del Govern socialista, però després desplegada per un decret de la ministra Esperanza Aguirre, quota de pantalla, etcètera, les infraccions..., poden arribar a tancar un cinema si es nega a fer pel·lícules que representin, dintre d'una pro-

porció, la producció del país en la llengua del país. Bé, doncs, escolti, això, està més que justificat que nosaltres hàgim fet aquesta Llei i hàgim fet aquest Decret, que es desprèn amb tota claredat –es desprèn amb tota claredat– de la Llei.

Per tant, no veiem com en aquest cas, que em sembla que és un dels més clars d'aplicació de la Llei, hi ha d'haver, concretament, aquesta crítica. (*Se sent el timbre que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Acabades les preguntes al molt honorable senyor president, iniciem les preguntes al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre el deute del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb les cooperatives incloses dins del Pla de reestructuració de cooperatives

La primera de les preguntes és sobre el deute del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb les cooperatives incloses dins del Pla de reestructuració de cooperatives. Formulada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci. (*Pausa.*) Pot començar, senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president...

El president

No comenci, no comenci, que encara no guarden silenci. (*Pausa.*) Pot començar.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, l'Ordre de 13 d'abril de 1993 estableix ajuts per al foment de la reestructuració del cooperativisme agrari, i tots sabem la importància que té per al futur, també, del desenvolupament de l'agricultura a Catalunya, amb una sèrie de continguts ben diferents.

La nostra pregunta, honorable conseller, és saber quin és el deute del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb les cooperatives incloses dins del Pla de reestructuració de cooperatives de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Francesc Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, el deute que tenim en aquest moment, jo no l'hi puc precisar, entre altres coses perquè aquest deute obeeix o obeeix..., en funció del compliment dels programes establerts amb les cooperatives; a més, vostès saben que molts d'aquests programes tenen un compliment plurianual. En tot cas, dir-li que a començaments de l'any aquest deute –si no ho recordo malament– es movia al voltant de 934 milions de pessetes, però dic que es movia quant a nivell de compromís; després falta veure l'execució que portaran les cooperatives.

I, en tot cas, sí que dir-li que des d'aquell moment, doncs, s'han compromès –que suposo que és una dada que l'interessa– pràcticament 273 milions de pessetes. Quant resta en aquest moment? Miri, en funció de l'execució que tingui el programa.

El president

Té la paraula, per repreguntar, el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè ara ens acaba de dir que més o menys voltaven els 934 milions de pessetes els compromisos, en funció de les declaracions que fan les cooperatives quan demanen una subvenció. Vostè, en el debat passat de política agrària, ens va anunciar –si em permet l'expressió–, es va treure de la *chistera* el que va ser un pla d'ajuts per a les cooperatives que no estava pressupostat, i en una resposta parlamentària de vostè mateix, d'aquest mateix any, vostè parla, per als anys 1998, 99 i 2000, de 954 milions de pessetes. Ara ens diu vostè que més o menys ja tenen compromesos –més o menys– 934 milions de pessetes per al que és reestructuració de cooperatives a Catalunya, amb la qual cosa queda clar que no hi pot haver noves cooperatives que puguin fer un nou pla de reestructuració de cooperatives.

Si a més a més d'aquest Pla de reestructuració de cooperatives nosaltres, des del Grup Popular, els hem formulat preguntes tant l'any 1996 com l'any 1997 –l'any 1996 trenta-tres cooperatives estaven pendents de pagament; l'any 1997, quaranta-dues cooperatives pendents de pagament, en resposta parlamentària que vostè mateix ha signat–..., es desprèn clarament que en el futur solament queden 20 milions de pessetes per als tres propers anys per al Pla de reestructuració de cooperatives.

A més, amb aquest Pla de reestructuració de cooperatives, a nosaltres ens ha sobtat que no solament hi ha societats cooperatives, sinó que hi ha societats anònimes –el cas d'alguna societat anònima de les terres de Lleida–, i no solament hi ha societats cooperatives, sinó que, dins de les societats cooperatives, vostès fan plans de reestructuració de les seccions de crèdit de les cooperatives, cosa que no entenem.

I, davant de la seva expressió, que em diu que això no és així, doncs, li faré lectura de la mateixa resposta

parlamentària: «Guiamets, cooperativa agrícola i secció de crèdit de la societat cooperativa»; estem parlant d'una secció de crèdit. Això, honorable conseller, nosaltres no entenem que sigui un pla de reestructuració de cooperatives; nosaltres entenem que això pot ser o pot donar a entendre que pugui ser una reestructuració o pugui ser un deute que d'alguna manera o d'una altra s'hagi de poder subvencionar des del Pla de reestructuració de cooperatives de Catalunya.

És per això, honorable conseller, que nosaltres el que els demanem és que en el futur aquest Pla de reestructuració de cooperatives, que ja veiem que en el futur no es podrà desenvolupar perquè no hi haurà suficients diners..., que tinguin molta cura en quines cooperatives i on donen aquests diners.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, senyor Fabregat, jo li he anat donant prou informació, en les respostes parlamentàries que vostè m'ha anat demanant per escrit, com perquè tingués més bona..., o que fes una interpretació adequada.

No, jo quan li he dit 934, doncs no, eren 954. Jo he mirat la resposta, i a finals d'any eren 954. D'aquests 954, en aquest moment s'han pagat pràcticament 273 milions de pessetes, i advertint-li que, dels 1.000 milions que es van aprovar de plurianual, no s'ha gastat absolutament ni una pesseta en aquests moments. Pel mateix, el Pla de reestructuració de cooperatives està absolutament vigent i amb possibilitats. Evidentment, abans d'admetre'n de nous, sí que nosaltres farem una..., diguéssim, arreglarem tots els anteriors; tenim, a més, molt interès que això sigui així, per veure'n el compliment, perquè en teoria –en teoria– en aquest moment quedarien uns 600 milions de pessetes pendents... Jo, amb tota sinceritat, crec que no serà així, perquè hi haurà algun d'aquests programes que no s'acabaran de portar a terme, com ha passat en el passat. Però en aquest moment el Pla de reestructuració de cooperatives està no solament suficientment finançat per atendre tots els compromisos, sinó que en un futur se'n poden contemplar de nous.

Després, dir-li una cosa. El fet que el redactat posi..., jo ara de memòria no li puc dir exactament en què ha consistit l'ajut a la Cooperativa de Guiamets, però pensi una cosa: no hi ha cap programa del Pla de reestructuració de cooperatives que hagi decidit ni el conseller, ni el director general, ni la Conselleria. Vostè sap molt bé que tots els plans de reestructuració són aprovats per una comissió formada pel sector, i posteriorment per una comissió interdepartamental, que li dona el seu

5932

vistiplot. Pel mateix, hi ha una normativa que regula l'ordre d'aquests ajuts, i jo crec que tant el mateix sector, a través...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Ah...

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la disminució del nombre de batxillers per raons demogràfiques

La següent pregunta al Consell Executiu és sobre la disminució del nombre de batxillers per raons demogràfiques, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Eduardo Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. El tema de la meua interpellació és una constatació que en aquesta convocatòria de selectivitat hi ha més de tres mil alumnes que, a nivell de tot Espanya, ha disminuït, quant a la presentació a selectivitat, i també el nombre de preinscrits; encara que en això cal veure la convocatòria de setembre.

Per Catalunya –he fet uns càlculs– l'any 97 teníem 28.546 per la via COU i 2.701 per la LOGSE. El 98 tenim 25.677 per COU, i LOGSE, 5.241. Augmenta la via LOGSE. Bé, aquí a Catalunya, doncs, tenim una disminució que, potser, és el segon any, d'uns quatre-cents –331. No és gaire la disminució quant a l'any anterior. Però està clar que això es reflectirà..., a part que veiem, naturalment, l'augment per LOGSE, més que per COU; cada vegada disminueix el COU, i el COU l'any 2002 desapareixerà amb l'aplicació de la LOGSE, és a dir, d'aquí a tres anys.

Bé, també constatem que l'altra petició per entrar a la universitat, que és la via formació professional i vint-i-cinc anys, també disminueix. Davant d'això i tenint en compte que avui en dia hi ha encara un gran nombre d'alumnes..., no vull entrar-hi perquè això disminueix, val a dir-ho, entre els que demanen una carrera, però no en el lloc elegit, i, finalment, els que tenen la carrera, però no en el lloc elegit, té previst el Govern algunes mesures de cara al pròxim any? I, sobretot, d'aquí a aquest, diguem-ne, esgotament del COU i la disminució també d'alumnat i l'augment de l'oferta universitària, que hi és, tant en la privada com en la pública, respecte a l'adaptació d'oferta i demanda o de reforma de la selectivitat.

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, la veritat és que la política d'extensió de l'ensenyament secundari portada a terme per la Generalitat, fent que es construeixin un conjunt de centres a tot Catalunya, ha donat una situació diferent de la que vostè explica. L'any 1994 teníem, de divuit anys, 105.000 joves, i l'any 1998, en tenim 87.000. I la veritat és que, amb 105.000 alumnes, teníem alumnes apuntats a la Universitat, 28.056, que van fer les proves de selectivitat; i en aquest moment en tenim 28.391. És a dir que no hi ha aquesta disminució que diu vostè, sinó que hi ha un lleuger augment.

El fet que hi hagi un lleuger augment no vol dir que no disminueixi en el futur. És a dir, nosaltres baixarem el nombre de joves amb unes xifres de 62.000, de divuit anys, i, per tant, evidentment, es crearà un problema. Un problema que jo crec que es veurà compensat amb una possibilitat d'elecció superior. I jo crec que, a més, es veurà compensat amb una millora de qualitat i es veurà compensat que les universitats competiran fent màsters i altres tipus d'estudis. I, per tant, no crec que es creï una situació catastròfica o una situació límit.

El que sí que és evident és que s'hauran de prendre decisions. Per això, el Consell Interuniversitari de Catalunya ja ha fet un plantejament de quines reedicions s'haurien de fer i quins són els criteris bàsics en els quals s'ha de basar. I sí que jo crec que és molt important, i que s'haurà de produir un canvi en el sistema de selecció i en la selectivitat. Això, com vostè sap perfectament, tots els grups parlamentaris en el Senat, per unanimitat, van marcar unes línies, i jo crec que el que és important ara és que el Ministeri es decideixi, aprovi aquestes línies bàsiques per als nous criteris de selectivitat.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Sí, podem dissentir, entre els quatre-cents que trobo jo menys i els que té vostè de més... Està clar que el problema és que indubtablement zones com, per exemple, ciències sanitàries, que és on es requereix la nota tall més elevada, sembla que demanen fins i tot un 6% menys d'acceptació, és a dir que encara es retalla més. En ciències jurídiques i socials, donat que ha augmentat l'oferta, sembla que la nota tall ha baixat.

Bé, en tot coincidim amb vostè i crec que a Madrid, i justament al Senat, no ha arribat a un acord, en una ponència, referent a obtenir una reforma de la selectivitat, que s'imposa. I bé, també aquí el Parlament de Catalunya pot utilitzar, naturalment, la seva sobirania en aquesta matèria. Però crec que tenim la data del

2002 i aquestes dues referències, respecte a la selectivitat en ciències sanitàries i la de ciències socials, en aquest sentit...

El president

Senyor diputat, lamento dir-li que ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja m'agradaria poder fer el que volguéssim aquí, eh? És a dir, malauradament hem d'estar lligats amb uns plantejaments globals que marca Madrid per a la selectivitat, a nivell de tot l'Estat. Han de ser unes bases. No pot ser una cosa excessiva —esperem que no sigui excessiva. I evidentment, sí que hi ha hagut unes recomanacions que, per unanimitat, tots els grups parlamentaris del Senat i del Congrés han aprovat, i que jo crec que el que s'ha de fer és anar en aquesta línia.

Això no treu les responsabilitats d'aquí i la feina que hem de fer aquí, perquè, com vostè diu bé, la demanda universitària l'hem de fer ajustada, a més, a les possibilitats de sortida i de treball de la gent. I, per tant, jo crec que tenim unes obligacions determinades. Vostè n'ha citat alguna...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament en català en el conjunt d'ensenyaments professionals no reglats i ensenyaments en règim especial

Continuem amb més preguntes: pregunta sobre la situació de l'ensenyament en català en el conjunt d'ensenyaments professionals no reglats i ensenyaments en règim especial, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per expressar la pregunta, el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, s'ha parlat molt —i potser massa— de la situació de l'ensenyament en català en el camp de l'ensenyament reglat, però s'oblida molt sovint que hi ha un important nombre de persones que, d'una forma o altra, utilitzen tot el que és l'ensenyament no reglat.

La pregunta és saber si el Govern té alguna idea de quina és la situació de l'oferta d'ensenyament en català a tot l'àmbit d'ensenyaments no reglats.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la formació no reglada, d'acord amb el que estableix la LOGSE, desenvolupada generalment per centres privats, està sotmesa a les normes del dret comú i no dona lloc, habitualment, a titulacions amb validesa acadèmica.

L'Incanop ha recollit aquesta oferta formativa en una gran base de dades, l'anomena Guia dels ensenyaments no reglats, i actua sobre aquests centres com a catalitzador de la qualitat i com a motor de la innovació professional. D'altra banda, l'Incanop, d'acord amb la llei que regula aquests ensenyaments, estableix convenis de col·laboració amb diferents entitats i centres de formació, amb l'objectiu de detectar noves professions, com les mutacions que aquestes professions tenen, i també la formació adient per a aquests canvis, i això pot portar, fins i tot, a lliurar el corresponent diploma. I, per tant, de cara a la pregunta de vostè, els convenis aquests estableixen que el català tindrà el caràcter de llengua bàsica i vehicular d'aquests ensenyaments.

L'any 1995, per altra banda, l'Incanop féu un estudi sobre la situació, la incidència o la presència de la llengua catalana al procés de qualificació dels professionals a Catalunya. Els resultats no són òptims, respecte a la situació esperada de normalització, però es detectà una predisposició per aconseguir, per avançar en aquesta normalització. Un cop publicada la Llei 1/98, el Departament d'Ensenyament s'adreça als centres que figuren a la Guia per informar-los sobre les mesures de foment i determinar quina és la situació concreta i global.

Passant a un altre àmbit d'aquests ensenyaments, sobre la formació ocupacional, dir-li que el criteri general és que tant les accions com els materials que es desenvolupen, es desenvolupin en català, i que el professorat conegui les dues llengües oficials a Catalunya.

A efectes, també, d'homogeneïtzar la terminologia —estem a l'àmbit ocupacional—, l'Ordre regula també, estableix un mòdul de català. Ara bé, els cursos —això cal tenir-ho en compte— els fan centres col·laboradors molt diversos, molt plurals, des d'ajuntaments, gremis, sindicats, patronals, centres privats, centres públics, i també, per tant, amb un públic molt plural de formació, de qualificació professional, de procedències, d'edat, etcètera, i també quant a la llengua. En aquest moment, no coneixem amb certesa el grau d'utilització del català dins de tot aquest conjunt de la formació ocupacional, i amb aquest efecte hem endegat una enquesta que ens permetrà conèixer la situació actual, per entendre'ns.

I passant, ja, als ensenyaments amb règim especial: el català hi és llengua vehicular. I així consta als decrets, tant de dansa com musicals, com d'art dramàtic, d'arts plàstiques, de conversació i restauració de béns culturals...

5934

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. El senyor diputat pot repreguntar, però sap que el senyor conseller no li podrà respondre.

Té la paraula el senyor diputat, però sàpiga que el senyor conseller ja ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Lamentant que no em pugui respondre la segona part de la meva intervenció, perquè, efectivament, en l'explicació que ha donat, el senyor conseller constata una sèrie de respostes escrites que ha fet la Conselleria, en la qual reconeix, per exemple, que en l'àmbit de la formació ocupacional simplement es demana obligatòriament impartir un mòdul específic de català, per tant, no es garanteix que hi hagi una oferta equilibrada d'ensenyament en català a l'àmbit ocupacional. Això vol dir que un aturat catalanoparlant no té assegurada una oferta mínima per poder-se reciclar com a aturat en l'àmbit de la formació ocupacional. Això vol dir, per exemple –resposta seva– que no ignoren la situació dels ensenyaments en català d'un ensenyament que pràcticament es pot dir que és obligatori per a tothom, que és les autoescoles. La resposta seva oficial: no saben quina és la situació. És a dir, un govern, al cap de divuit anys, no té la radiografia lingüística dels ensenyaments no reglats que afecten tant una important part de la població, vol dir que sembla que això és fruit o d'inconsciència o de desídia.

Per tant, li reclamarem, si convé una altra vegada, via parlamentària, que facin aquests estudis, que ens els expliquin, que ens ensenyin la radiografia, perquè això afecta molta població, i això és una vulneració dels drets de la ciutadania catalanoparlant en l'àmbit, o dels aturats que es volen formar, o l'àmbit de la gent que es vol treure el carnet de conduir, o l'àmbit de la gent que fa una formació especial o d'adults. Ni tan sols, per exemple, en la resposta seva es garanteix que la garantia social es faci, com a llengua vehicular, en català. Per tant, estem realment sota mínims, i em sembla que el mínim que es pot demanar és que vostès expliquin quina és la situació i que, d'alguna manera, es passi d'aquesta situació d'ignorància a la transparència. I, a partir de la transparència, potser podrem abordar una autèntica política lingüística. Sàpiga que Esquerra ha introduït a aquest Parlament diverses proposicions no de llei per assegurar l'oferta de cursos en les dues llengües, un criteri mínim d'equilibri. I esperem que al seu moment, quan siguin discutides, es votin a favor i no se'ns digui que oportunament nosaltres portem a la cambra qüestions lingüístiques, com es va dir l'altre dia.

Estem impulsant, precisament, temes absolutament intocats per part del Govern, durant tots aquests anys, i, per tant, temes clau que afecten el català en l'àmbit del treball, que afecten el català en l'àmbit del consum, que afecten el català en l'àmbit de les noves tecnologies, que és allà on aquesta llengua sobreviurà o no sobreviurà...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre el futur dels teatres Romea i Poliorama, de Barcelona**

La darrera i última pregunta que substanciarem a la tarda d'avui, és la pregunta sobre el futur dels teatres Romea i Poliorama, de Barcelona, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per substanciar la pregunta, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, la seva primera compareixença a la Comissió de Política Cultural, crec que era al novembre del 96, vostè ens va parlar del futur dels teatres de titularitat pública que depenien de la Generalitat, en concret de la ciutat de Barcelona. Va fer una referència al Romea i al Poliorama. Era abans de la inauguració del Teatre Nacional de Catalunya, amb dues sales i un seguit d'activitats a l'entorn del teatre. Quin és, senyor conseller, el futur d'aquests dos teatres?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Riera, de fet, en la meva intervenció donaré resposta primer al Romea i després al Poliorama.

Al Romea, que, com vostè sap, és de titularitat privada, el Departament de Cultura hi té subscrit un contracte, amb els seus propietaris, un contracte d'indústria, que acaba, que finalitza el 31 de desembre vinent, tot i que preveu una possible pròrroga d'un any. En aquest moment, teníem previst cedir el Teatre Romea provisionalment durant els propers mesos de setembre a desembre com a seu del Mercat de les Flors. L'Institut de Cultura de Barcelona ho va sol·licitar al Departament per al període d'execució de les obres que es realitzaran al Mercat de les Flors, i, en principi, havien estat acordats els termes de la cessió. Tanmateix, aquest primer acord no va prosperar per diverses raons, i això ens ha obligat a repensar la destinació que donarem al teatre fins a final d'any. La nostra intenció és acordar, ben aviat –espero que ho podrem donar a conèixer durant aquest mes de juliol–, un subarrendament d'explotació artís-

tica amb companyies de teatre que respectin la línia de programació que ha tingut fins ara el Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya, i que podria contemplar la reposició d'obres.

En aquest línia estem treballant. Per al 1999 la idea del Govern seria que la iniciativa privada assumís la gestió del teatre amb una programació que fos coherent amb la que fins ara ha caracteritzat el Teatre Romea. En qualsevol cas, però, no es pot deixar de banda que es tracta d'un equipament de propietat privada i la continuïtat de la cessió dependrà també, en darrer terme, de la voluntat dels seus titulars.

Pel que fa al Teatre Poliorama, el Departament de Cultura té subscrit un contracte d'arrendament d'indústria amb els propietaris que finalitza el 7 d'octubre de l'any 2002, i actualment té subscrit, des del 31 de juliol de 1996, un contracte de cessió de gestió d'aquest teatre amb l'empresa 3x3, SA. Aquest contracte té una vigència mínima de tres anys i contempla la possibilitat d'acordar dues pròrrogues d'un any cadascuna. Per tant, el futur del Teatre Poliorama està en l'actualitat perfectament determinat a mitjà termini i no creiem que hi hagi cap necessitat en aquest moment de realitzar plantejaments a més llarg termini.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera. Al senyor conseller li queden trenta segons.

El Sr. Riera i Gassiot

Bé, com que no sóc masoquista, senyor conseller, i en trenta segons tampoc no podríem dir gaire cosa, voldria dir: absolutament d'acord. Estem parlant de teatres de titularitat privada però que costen un diner públic important des del punt de vista de lloguer. Pel que fa..., començant pel Teatre Romea –començant i acabant–, recordo que la revista *Entreacte*, el maig del 98, si no ho recordo malament, feia una proposta: la possibilitat que el Govern de la Generalitat el cedís, el Departament de Cultura el cedís justament als col·lectius d'actors i directors el teatre perquè pogués servir en la línia de treball per al teatre experimental, tan important en aquests moments per al futur del teatre a Catalunya. En el cas concret del Teatre Poliorama, recordem i coneixem l'acord que hi ha, anterior, per a la cessió de cara als propers anys. Jo l'únic que voldria dir, senyor conseller, és que és una qüestió que ens sembla important –abans que se'n tornin a plantejar els pressupostos de cara a l'any vinent. I tenint en compte que, després de les converses del sector sobre el futur del teatre, haurem d'aclarir entre tots encara molt més els números i les xifres pel que fa al futur dels recursos per al teatre a Catalunya, que, atès que hi ha tantes i tantíssimes necessitats, i tantes prioritats, decidir què és fa amb els recursos destinats en aquests moments als lloguers d'aquests dos teatres, ho repeteixo, de titularitat privada a Barcelona, pot ser un dels temes importants de negociació amb els col·lectius afectats del món del teatre.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, per un temps màxim de trenta segons, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura

Efectivament, les despeses de lloguer del Romea enguany són de 15 milions i les d'explotació de 23 milions, i el Poliorama, el lloguer 25, i el cànon, que paga 3x3, 14. Per tant, la despesa per al Departament són 11. Simplement perquè m'ha semblat que aquestes dades no teníem per què no donar-les a conèixer. I en relació amb la proposta que ha fet, estem ben oberts a estudiar qualsevol d'aquestes possibilitats. En qualsevol cas, el Poliorama, de moment, està resolt; el Romea estem oberts a estudiar qualsevol possibilitat que garanteixi que el Romea continuarà exercint la funció de teatre públic, que ha vingut fent fins ara.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat el torn i el temps de preguntes al Consell Executiu, iniciem el següent capítol, que és el d'interpellacions.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència ha de fer avinent al Ple de la cambra que, per part dels grups parlamentaris de Convergència i Unió i del Partit dels Socialistes de Catalunya, del Grup Socialista, d'acord amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament han sol·licitat l'alteració de l'ordre del dia de la sessió plenària d'avui en el següent sentit: que la interpellació del punt número 9 sigui substanciada amb l'última de les interpellacions, per tant, seria substanciada, si s'aprova aquesta alteració, en el dia de demà. I la interpellació punt número 10 sigui substanciada després del número 5, per tant, aquesta mateixa tarda. L'ordre d'interpellacions quedaria, per tant: interpellació número 4, número 5, número 10, 6, 7, 8, 11, 12, 13, 14 i 9.

Demano als senyors portaveus si estan d'acord amb aquesta alteració de l'ordre del dia? (*Pausa.*) Essent així, iniciem la tramitació de les interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental

La primera de les interpellacions a substanciar és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre política mediambiental, presentada pel Grup Popular. Té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Fabregat, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, des de l'any 1981 Cata-

lunya ha iniciat un desenvolupament i inicia aquest desenvolupament en matèria de legislació ambiental. Tenim legislació en matèria d'aigües, matèria d'atmosfera, de residus, d'espais naturals, de caça i pesca, de qualificació ambiental, d'intervenció integral ambiental i d'altres, i entre aquestes la normativa complementària, entitats d'inspecció i control, organització administrativa, adequació de procediments i protecció civil. Tot aquest desplegament, i aquí, honorable conseller, s'inicia una problemàtica, creiem, des del Grup Parlamentari Popular; una problemàtica, fins i tot un possible conflicte de competències entre departaments. Tenim competències en matèria mediambiental als departaments de Medi Ambient, de Política Territorial, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i de Governació. Així, almenys, es desprèn quan es consulta la legislació ambiental, mediambiental de la Generalitat de Catalunya. La primera qüestió que li voldríem plantejar amb aquesta interpellació és quan el Govern aglutinarà en el Departament que vostè dirigeix tota la legislació ambiental que li pertoca, i tractarà d'una forma unitària tota aquesta legislació?

D'altra banda, ens trobem amb multitud de lleis, algunes lleis –i en citaré algunes– que manca encara el seu desplegament reglamentari. I també estan incloses dins d'aquesta legislació ambiental que el Govern de la Generalitat ens dona quan es demana quina és la legislació ambiental que avui dia tenim. La Llei 9/1995, de 27 de juliol, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural –i vostè em podrà dir: depèn del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca–, si demanem la legislació mediambiental de la Generalitat, aquesta Llei està dins de la legislació ambiental del Govern de la Generalitat. La Llei 3/1998, de 27 de febrer, fa poc aprovada aquí, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que novament nosaltres volem ficar la queixa que únicament s'ha creat aquella comissió mixta que pot canviar tots els annexos que vam aprovar en aquest mateix Parlament. I la Llei 1/1995, de 16 de març, que ens ha sorprès, conseller, però ens ha sorprès que estigui també en aquesta legislació ambiental, la Llei 1/1995, de 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya. Quan desplegaran, conseller, tota aquesta reglamentació? I alguna reglamentació fa referència al seu Departament, però altres també estan dins de tota aquesta legislació ambiental, mediambiental, de política ambiental del Govern de la Generalitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I ara, conseller, tenim aturat des de fa uns mesos, de forma incomprensible, ara ja, un projecte de llei, el Projecte de llei anomenat «del cànon de residus». El tenim aquí al Parlament, sembla ser que el Grup majoritari no té massa vocació perquè aquest Projecte de llei tiri endavant, tenim un projecte de llei aturat... I li voldríem preguntar quina és la seva intenció, com a Govern, quina és la intenció que té el Govern de la Generalitat quant a aquest Projecte de llei del cànon de residus?

I encara n'hi ha un altre, no projecte de llei, sinó avantprojecte de llei; vostès el denominen «document de treball», però bé, en tot cas, avantprojecte de llei. I dic avantprojecte de llei quan surten dos consellers –vostè mateix i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques– a presentar-nos el tercer avantprojecte sobre la llei de l'aigua a Catalunya, el tercer d'aquesta legislatura. I parlant d'aigua, i fent un símil amb l'aigua, vostès també l'han congelat, aquest avantprojecte de llei, o el tiren endavant, aquest avantprojecte de llei? Perquè nosaltres, des del Grup Popular, som conscients, i em sembla que tota la resta de grups, som conscients que és necessària una llei nova per als temes de l'aigua a Catalunya, però s'ha d'anar buscar un ampli consens en un tema que afecta tota la ciutadania de Catalunya.

Feta aquesta anàlisi sobre la legislació, voldria entrar en diferents aspectes que en els últims informes de la fiscalia de Medi Ambient es reflecteixen i ens preocupen al Grup Popular. I se n'ha parlat en més d'una ocasió, fins i tot a preguntes de diferents grups al mateix president de la Generalitat. Tant a l'informe de l'any 1996 com a l'informe de l'any 1997 trobem afirmacions que diuen el següent: «La Conselleria de Medi Ambient, a través de la Junta de Sanejament i la Junta de Residus, ha formulat un nombre de denúncies insignificants, tant quantitativament com qualitativament.» Podem llegir en els mateixos informes afirmacions que diuen que els mateixos informes tècnics, units a investigacions per delictes mediambientals, realitzats per la policia judicial –és a dir, per una banda, Seprona, de la Guàrdia Civil, i per l'altra banda, l'àrea central de medi ambient dels cossos de Mossos d'Esquadra–, posen en relleu la falta de col·laboració, hi insisteixo, posen en relleu la falta de col·laboració de determinats organismes dependents de la Conselleria de Medi Ambient. I es ratifica en els diferents informes amb afirmacions com que la col·laboració institucional a l'hora de denunciar els presumptes delictes contra els recursos naturals i el medi ambient, per part de l'Administració ambiental catalana, és especialment preocupant.

Doncs, especialment preocupants, conseller, són per al Grup Popular aquestes afirmacions, i li preguntem què en pensen vostès, que en pensa vostè com a conseller de medi ambient. Però també he de dir –i és de justícia– que els mateixos informes agraeixen la col·laboració tant del Seprona, de la Guàrdia Civil, com del mateix Cos de Mossos d'Esquadra. Què està succeint, conseller?, què succeeix? Quina opinió, com li deia, té la seva Conselleria al respecte? Per què aquesta falta de col·laboració?

Però aquí no s'acaba. Fa poques setmanes, el fiscal de Medi Ambient, senyor Pérez de Gregorio –li sonarà–, deia: «La Generalitat es lucra amb la contaminació.» I des del Grup Popular coincidim amb una altra part del que deia el mateix fiscal de Medi Ambient: quan hi ha una escassa sensibilització que es fa per part del Govern de la Generalitat a les indústries, i la necessitat de protegir i respectar l'entorn. Però, a més, el fiscal afirmava –i és molt preocupant– que a la Generalitat no l'interessa que les indústries... –i llegeixo textualment–, que «a la Generalitat no l'interessa que les indústries deixin de contaminar, donat que, com més contaminen,

més se'ls cobra per la càrrega contaminant. I amb això l'Administració es lucra, i tolera actuacions absolutament il·legals, de les quals està perfectament informada.» Suposo, conseller, que s'adona de la gravetat d'aquestes afirmacions, i d'una gravetat d'una Conselleria de Medi Ambient que vostè dirigeix. I això continua, conseller, criticant, a més, que el Govern de la Generalitat —diuen— fa massa decrets i poques lleis mediambientals.

I, per acabar amb aquestes crítiques, s'estan manejant dades que diuen que solament el 20% dels residus que s'aboquen a Catalunya són els que es declaren, amb la qual cosa un pla de gestió de residus futur per a Catalunya..., com l'han dissenyat vostès? En funció d'aquestes dades, o en funció d'unes altres dades que no són les dades potser correctes? I és el que diu, hi insisteixo, el mateix fiscal de Medi Ambient. S'adona, conseller, com li deia abans, de la gravetat d'aquesta xifra, quan es planifica o es pot planificar per al futur els plans de gestió dels residus de Catalunya?

Resumint, conseller —i li recordo que li he plantejat en diferents qüestions aquesta interpellació—, per què no hi ha una aposta decidida per part del Govern de la Generalitat a fer de la Conselleria de Medi Ambient un departament que integri tota la legislació ambiental que existeix a Catalunya? Quan es farà el desplegament de les lleis pendents mediambientals —que n'he fet referència, a algunes— com les que li he esmentat? Què vol fer el Govern amb el Projecte de llei del cànon de residus que tenim en aquest Parlament? Ens portaran una nova llei de l'aigua a aquest Parlament? —que, hi insisteixo un cop més, creiem nosaltres que és molt i molt necessària. I què ens diu, conseller, dels informes del fiscal de Medi Ambient, de les seves declaracions, tant per la falta de col·laboració com per les afirmacions que diuen que es lucra amb la contaminació? I les xifres que s'aboquen de residus?

Em suposo, conseller, que em podrà contestar el conjunt i podrem trobar unes explicacions, principalment pel que fa a aquestes afirmacions del fiscal de Medi Ambient.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Puigdollers.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Fabregat, com vostè deia, la política ambiental que hem desenvolupat s'ha anat desenvolupant, en primer lloc, amb la creació d'un corpus normatiu propi, que vostè ha citat a bastament. Amb posterioritat, d'altra banda, aquesta activitat generadora de norma ens ha permès anar endavant, dins de l'Estat espanyol, en la definició d'un model ambiental modern i adequat a les necessitats del país. Sovint podem dir que hem incorporat a la normativa catalana la filosofia de les directrius comu-

nitàries molt abans que el Parlament espanyol les transposés al dret intern de l'Estat espanyol.

Un segon objectiu d'aquesta política ha estat el disseny dels grans programes de gestió. No ens hem quedat, doncs, només amb l'establiment de la normativa, sinó que hem posat en marxa el Pla de sanejament, el Programa general de residus, el Pla d'espais d'interès natural —aquests serien els tres principals exemples, però n'hi haurien molts d'altres.

En tercer lloc, ens hem ocupat de la construcció dels principals equipaments, i aquí hi han participat tots aquells departaments que ha calgut, perquè el país..., perquè tot el país pogués fer una bona gestió ambiental disposant d'aquelles instal·lacions que ho fessin possible: ahir mateix vam inaugurar a Montmeló un centre de recollida i condicionament de residus especials en petites quantitats —no en tenim prou amb macrosolucions—; quan les multinacionals del complex petroquímic de Tarragona han necessitat una planta incineradora per als residus que generen, en unes quantitats i una composició que recomanen la incineració, la nostra decisió ha estat buscar la manera de fer una incineradora; pel mateix motiu que a Catalunya abunda la petita empresa que genera residus especials en quantitats inferiors a una tona —quantitat que dificulta enormement la inclusió d'aquestes empreses en els circuits habituals de recollida de residus—, busquem una solució específica, com ha sigut el centre de Montmeló. I finalment, també hem treballat i treballarem per l'adequació del país als estàndards de qualitat ambiental exigibles, amb la voluntat que va expressar ahir el president de la Generalitat en la inauguració de la instal·lació de Montmeló, d'aconseguir una Catalunya alhora rica i plena..., perdó, i neta, rica i neta. (*Remor de veus.*)

Òbviament, aquesta havia de ser la prioritat. Passar d'una situació històrica en què no es tenia en compte el medi ambient a una altra en què es té en compte i es respecten les normes. Aquest últim aspecte té una incidència notable en la indústria del país, i la transició entre els dos models —que encara no s'ha completat— ha estat i és una de les apostes més importants de la modernització de la indústria catalana.

És evident que aquesta política es basa en la combinació clàssica de la pastanaga i el garrot: el fet que per nosaltres sigui molt més destacable la pastanaga que el garrot, que ens agradi molt més anunciar els passos endavant que fa el país com a tal, o que realitza una empresa en concret, i que no vulguem lluir la nostra tasca de persecució dels infractors, permet que sovint es plantegi la qüestió de si s'aplica rigorosament la normativa ambiental a Catalunya. Les opinions, en aquest cas, poden ser diferents segons qui respongui la pregunta. Els empresaris —alguns empresaris, almenys— solen parlar de rigor excessiu; els ecologistes —alguns ecologistes— solen parlar de tolerància excessiva.

La nostra política es basa en tres criteris bàsics. Les noves activitats industrials —primer criteri— han d'adequar-se, d'entrada, als estàndards ambientals que s'han fixat. En segon lloc, les activitats industrials existents han d'adaptar-se als estàndards ambientals. La paraula clau, en aquest cas, és la gradualitat: iniciatives del

Govern de la Generalitat com els plans de descontaminació gradual pels abocaments d'aigües residuals d'origen industrial o els plans de descontaminació gradual per les emissions atmosfèriques són exemples d'aquest principi. Pactar entre les empreses individuals i la Generalitat un calendari d'actuacions per tal d'anar assolint uns determinats objectius ambientals és un camí que permet avançar sense ofecs. La història ens demostra que és així. Donaré unes xifres prou eloqüents: l'any 1993 les empreses de tipus A, com vostè recorda, les que generen més quantitat d'aigües residuals, abocaven una càrrega contaminant mesurada en DQO d'unes 90.000 tones anuals; l'any 1997 aquesta xifra s'havia reduït, netament, en un 40%. S'abocaven 37.000 tones menys; ara bé, d'aquestes, 27.000 tones —és a dir, el 72% del total de la reducció— estaven associades, estaven relacionades directament amb els plans de descontaminació gradual.

En tercer lloc, i vistes aquestes possibilitats que acabem de recordar, dels plans de gradualitat, i com a conseqüència, també cal ser contundents amb aquells que no volen seguir-los —altrament, estaríem perjudicant les empreses que actuen responsablement—; per això hem enviat més d'un centenar de casos als tribunals. I amb això li començo a contestar aquestes afirmacions que es fan en la Memòria: si més d'un centenar de casos és un nombre insignificant, doncs..., entenem magnituds diferents.

Cal advertir que les lleis regulen a grans trets aquelles conductes que s'han de considerar delictives i aquelles que són meres infraccions; no seria just voler que totes tinguessin el mateix grau de sanció. Per això, com és lògic, l'activitat sancionadora del Departament supera de molt la tramesa de casos als tribunals: ni que volguéssim enviar-n'hi més podríem fer-ho, perquè no seria lícit acudir als tribunals per irregularitats que tenen prevista una actuació administrativa sancionadora.

Em parlava vostè, també, de la falta de col·laboració, especialment preocupant, amb la Fiscalia: voldria que algú en pogués citar un sol exemple. Les preocupacions del fiscal, que sembla que eren difícils de concretar... Penso que era en el mateix exemplar del diari que vostè em citava i em llegia textualment, en una altra pàgina, que per fi va desvetllar, va revelar el fiscal quin era el motiu de la seva preocupació... Deia el diari: «El fiscal va explicar que per al conseller no existeixen, i, per no haver-hi, no ha existit ni l'antic protocol d'enviar-li una salutació per posar-se, com a formulisme, a la seva disposició.» Si aquesta és l'actitud que vostè em reclama, que jo envii un saluda a la Fiscalia (*remor de veus*), em preocuparia. I em preocuparia perquè vostè ha citat també aquest exemplar del diari en què el fiscal de Medi Ambient afirma que la Generalitat es lucra amb la contaminació: «José Joaquín Pérez de Gregorio assegura que el 95% de les indústries de Catalunya aboquen residus de forma illegal, i que l'Administració no hi fa res per interès econòmic», etcètera. M'avergonyeix llegir tot el que es diu en aquesta pàgina. Aquesta pàgina està en mans dels serveis jurídics de la Generalitat, i poso en el seu coneixement que s'està preparant un escrit de protesta, de rigorosa protesta, de les afirmacions que ha abocat el fiscal a la premsa, indignes d'una

fiscalia i indignes d'una relació del poder judicial amb el poder executiu. Si el poder legislatiu vol intervenir, jo li pregaria que llegís a fons aquestes manifestacions, i que establís el seu criteri de si aquestes han de ser o no les relacions entre ambdós poders establerts.

Per últim, vostè...

El vicepresident primer

Sí, senyor conseller, tindrà temps a la contrarèplica, d'explicar-se, però se li ha acabat el temps.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies a vostè. Per fer rèplica, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, mirin, ni a mi ni al Grup Popular ens correspon defensar el fiscal de Medi Ambient; ja es defensarà sol, en tot cas. Jo li he fet lectura del que diu el mateix fiscal de Medi Ambient.

Diu: «Fiqui'm vostè un exemple.» Miri, informe de l'any 1997, pàgina 192, diu —i li ho llegeixo textualment—: «Las consideraciones recogidas en memorias anteriores sobre la falta de colaboración institucional a la hora de denunciar los presuntos delitos contra los recursos naturales y el medio ambiente por parte de la Administración medioambiental catalana son plenamente aplicables a la actual Memoria y sólo han podido calificarse de “especialmente preocupantes”». Això és el que diu el fiscal de Medi Ambient —no un cas, moltíssims casos—, això és el que diu el Fiscal de Medi Ambient.

Vostè ha parlat de centres de recollida, de depuradores, etcètera. Ho sabem, ens ho recorden contínuament, ens congratulem que vagin tirant endavant. Parla que vostès han portat més de cent casos. Bé, en tot cas, la Fiscalia diu que és un nombre insignificant, tant quantitativament com qualitativament. Això és el que diu la Fiscalia, i és el que li hem preguntat: no el preocupa, el que està dient la Fiscalia de Medi Ambient? Perquè a nosaltres ens preocupa, com a Grup Popular, el que està dient en aquest moment la Fiscalia de Medi Ambient, i el que diu i el que es desprèn de les paraules de la Fiscalia de Medi Ambient quan parla que la Generalitat es lucra amb temes mediambientals. I diu: «Es lucra amb temes mediambientals perquè hi ha un excés de recaptació», i aquest excés de recaptació ve donat per les multes, conseller, no ve donat per res més. És a dir, aquí hi ha una falta d'informació, hi ha una falta d'una política mediambiental decidida, una informació a les empreses i a la qualitat ambiental que ha de donar la Generalitat de Catalunya.

Jo li he formulat diverses preguntes, i les hi torno a recordar. Li he dit quan vostès apostaran, des del Govern de la Generalitat, perquè la Conselleria integri tota la

legislació ambiental, li he parlat de la Llei de l'aigua, li he parlat de la Llei del cànon de residus, li he parlat del desplegament de lleis mediambientals –algunes estan al seu Departament; d'altres no, però fan referència a la legislació ambiental. Vostè s'ha centrat en d'altres aspectes. Jo espero que, al seu torn de rèplica, vostè em contesti, perquè en funció de la seva contesta nosaltres –i de les seves afirmacions– dirigirem la moció subsegüent en un sentit o en un altre.

Però sí que li voldria dir, conseller, en nom del Grup Popular, que la mala aplicació de les normes ambientals a Catalunya, hi ha estudis recents que diuen que poden encarir les obres i els costos de les empreses fins a un 10%; no la legislació que hi ha, ambiental, sinó l'aplicació d'aquesta legislació, o la mala aplicació d'aquesta legislació. I parlo, concretament, del que són sancions, perquè les lleis han de tenir en aspectes mediambientals, com és ben conegut, aspectes sancionadors. I això es tradueix, conseller, o es pot traduir, en alguns aspectes, i en alguns aspectes d'obres, i en d'altres aspectes de política d'empreses, sobretot d'aquelles empreses que tenen molta afectació sobre el medi ambient, en una falta de competitivitat. Perquè un 10% més de costos és falta de competitivitat a les empreses.

Amb la qual cosa nosaltres li demanem que des de la Direcció General que tenen, d'educació i de política mediambiental, del Govern de la Generalitat, concretament des de la seva Conselleria, que s'informi les empreses, que ens diguin realment quins són els recursos que es volen destinar per a l'aplicació de tota aquesta legislació, i que ens diguin d'una vegada, honorable conseller, quina és la problemàtica que vostès tenen a la Fiscalia de Medi Ambient. Escolti, és molt preocupant el que està passant a la Fiscalia de Medi Ambient. Hi ha tals afirmacions..., jo no sé si parla vostè del mateix mitjà de comunicació escrit, que hi va fer referència, però hi ha algunes afirmacions, conseller, que diuen que el 95% de les indústries que aboquen els seus residus no tenen la llicència d'activitats classificades. Escolti, no ho diem nosaltres, ho diu el fiscal de Medi Ambient! I després vostè surt i diu: «No, és que estem estudiant, estem estudiant d'alguna manera, dins del nostre departament jurídic, quines són les actuacions que hem d'emprendre amb el fiscal.» Escolti, amb el fiscal només n'han d'emprendre una, d'actuació, que és la col·laboració amb la Fiscalia, i és aplicar les lleis que han aprovat aquest Parlament.

I el que hem de fer d'una vegada és tenir una legislació ambiental, integrada tota dins d'un departament, que la gent no vagi d'una finestra a una altra, avui toca Agricultura, demà toca Política Territorial, demà toca Indústria, etcètera. Tant de bo que lleis com la de la intervenció integral ambiental solucionin aquesta problemàtica, però n'hi ha moltes encara pel camí, i algunes ja les he citat, que vostès han de continuar desplegant.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Per a la seva tranquil·litat, senyor diputat, vaig a llegir-li un paper que no tenia a mà i que m'acaba d'arribar, que diu el següent, perquè vegi per què em preocupen a mi les declaracions del senyor fiscal, perquè aquest senyor fiscal..., en fi...

Vostè em parlava de la Llei de l'aigua, vostè em parlava de la Llei de l'aigua, i en la Llei de l'aigua vam fer un pacte amb la majoria de forces polítiques, amb totes, amb les entitats municipalistes, que era que anàvem a discutir aquell primer document de treball, aquell esborrany, en els despatxos, en les taules, i si arribàvem a tenir un text que es pogués presentar aquí, ja seria el moment de parlar, evitaríem les discussions a través dels mitjans de comunicació. Això essencialment s'ha complert, encara que hi ha algú que s'ha dedicat a transgredir-ho, però essencialment s'ha complert per la majoria de forces i de grups socials.

El senyor fiscal sembla que és partidari d'aquest sistema, que és el de parlar a través dels diaris, però ara fixi's el que li llegeixo: «Senyor, en relació amb el procediment penal número 1769/97, de la» –em sembla que diu «secció»– «secció sisena de l'Audiència Provincial de Barcelona, amb les diligències prèvies del Jutjat d'Instrucció número 3 de Granollers, seguit per un presumpte delictes contra la salut pública i el medi ambient en relació amb els abocaments d'aigua residual contaminant de l'empresa, vull agrair-vos la tramesa per part de la Junta de Sanejament, i amb motiu de la celebració del judici oral el propassat desembre de 1997 i gener de 1998, de la documentació administrativa interessada per aquesta Fiscalia el passat mes de desembre, relativa als abocaments inspeccionats per la Junta de Sanejament els anys 1987 a 1992. Al mateix temps, vull posar-li de relleu la valuosa col·laboració que en l'esmentada causa judicial, i en altres que hagi instruït i instrueix aquesta Fiscalia, del funcionari, de la Junta de Sanejament, ja reflectida en altres comunicacions, i en memòries de la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia, tant a l'hora d'emetre informes tècnics en matèria de qualitat d'aigües..., etcètera. Aquest és un escrit signat: «José Joaquín Pérez de Gregorio y Capella», i adreçat al Departament.

Per tant, no tot el que diu el senyor Pérez de Gregorio és el que diu a la seva memòria i és el que diu en el diari. Quan parla directament amb nosaltres ens agraeix i ens felicita per la col·laboració que li prestem. Per tant, ens ha de preocupar el senyor Pérez de Gregorio; o sigui, no l'actitud del Departament, l'actitud del Departament, com diu el senyor Pérez de Gregorio, és absolutament satisfactòria.

Quant al que em deia de les lleis, en la del cànon de l'aigua, com vostè sap, estem treballant en aquest moment per veure si arribem a tenir a disposició un document que es pugui convertir en projecte legislatiu a presentar a aquesta cambra. El cànon de residus, és cert, és una llei que es va presentar en aquest Parlament quan l'Administració central, el Govern de Madrid, parlava que anava a establir el cànon de residus per a la totalitat del territori, que en aquest cas, i utilitzant una possibilitat que ens dona la LOFCA, que és regular nosal-

5940

tres, sempre que s'hagi fet abans que la regulació estatal, el mateix import, doncs, es pugui liquidar directament per l'Administració catalana, es va introduir en el Parlament, es va presentar en el Parlament aquest projecte de llei.

És cert que –com vostè diu– no seria adequat generar greuges comparatius que poguessin perjudicar la competitivitat de les empreses de Catalunya en el conjunt del territori estatal i, per tant, i a conseqüència d'això, estem a l'espera de què és el que decideix el Govern del PP a Madrid, que és si tira endavant aquest canón o no per tirar endavant i insistir en la tramitació d'aquesta llei o, en tot cas, retirar-la, si fos el cas.

En la resta, la més important de les que ens queden –perquè el llumet s'ha encès–, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, com vostès saben, s'hi està treballant, s'estan fent reunions a través de tot el territori, per tal de recollir les opinions d'empreses, organitzacions empresarials, col·legis professionals, professionals de tota mena, i d'una manera molt i molt especial de l'Administració local, per tal de poder acabar de redactar un primer esborrany del reglament d'aquesta llei, que volem que sigui un reglament que en l'últim trimestre de l'any, és a dir, encara quatre mesos abans que entri en vigor la Llei, pugui pactar-se o arribar a un màxim de consens en l'aplicació, en el redactat d'aquest reglament.

Quant al que diu de «l'acumulació en un sol departament de totes les competències»...

El vicepresident primer

Pot anar acabant, senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Acabo, senyor president. No ens hem plantejat si..., segons quina definició féssim del medi ambient, tenint en compte que el medi ambient és tot allò que envolta l'home, arribaríem a tenir un departament que tindria totes les competències, i a això li diem «Govern». Llavors en el Govern tenim totes les competències, cada departament desenvolupa les seves, i en aquest sentit li permeto recordar que el Departament de Política Territorial, quan va redactar la Llei de carreteres, va ser el primer a l'Estat espanyol que va establir l'obligatorietat de fer una declaració d'impacte ambiental, cosa que...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

...cosa que és pròpia d'un departament de Medi Ambient.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Puigdollers.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals

Passarem ara a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals, que formula el Grup Socialista. Per presentar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputades, honorable conseller de Medi Ambient, jo miraré de centrar-me en un tema més puntual, tot i que coincideixo amb la darrera afirmació que el conseller de Medi Ambient ha fet en aquesta tribuna, de dir: «Probablement, d'aspectes mediambientals en trobaríem en totes les accions del Govern», però aquest Govern, específicament, té un departament de medi ambient, i aquest Departament de Medi Ambient, específicament, ha de preocupar-se, interessar-se, gestionar un tema –jo crec– de primera magnitud ambiental, com és l'aigua. L'aigua és un recurs ambiental absolutament bàsic, vital i probablement emblemàtic i domini públic per excel·lència. Per tant, sense l'existència d'aquest element, i sense la correcta política envers l'adequada gestió d'aquest element, i sobretot en la recuperació d'aquelles aigües que han estat embrutades i malmeses, no hi ha política ambiental aprovable, no hi ha política ambiental possible de considerar-se correcta i adequada.

I abans d'entrar en aquells aspectes que el nostre Grup té interès de conèixer de l'actual política del Govern en aquest àmbit, deixi'm que li faci menció que precisament perquè som plenament conscients que l'aigua és un recurs ambiental de primera magnitud, un domini públic per excel·lència, i fins i tot, si em permet, l'aigua és un factor de civilitat, és un factor que permet l'organització de les societats, doncs, com li deia, precisament per això, jo crec que rares vegades s'han donat dosis tan elevades de consens envers un tema com s'ha produït en el passat respecte a totes aquelles normes aprovades per aquest Parlament que feien referència al sanejament de les aigües residuals, i, per tant, a la recuperació de tots els espais fluvials, de totes les lleres, de tots els cabals d'aigua en els rius i, per tant, també, i com a conseqüència de la situació de l'estat del nostre litoral, efecte directe de l'estat dels nostres rius.

L'any 1981 es va produir unanimitat d'aquesta cambra, el consens es repetia l'any 1991, quan es revisaren aquestes lleis. Jo crec que els grans temes, els grans instruments que aquestes lleis determinaven a l'hora de fer front a la política de sanejament d'aigües era, per un costat, planificar les necessitats, és a dir, quins eren els objectius específics a aplicar per recuperar la qualitat de l'aigua, tant dels rius com dels litorals, dels aqüífers, etcètera, quin recurs econòmic podíem ajudar a aconseguir en el conjunt del poder públic català per finançar aquesta activitat i quin era l'òrgan responsable, i, per tant, la creació de la Junta de Sanejament.

Per assolir aquests objectius es preveien programes de sanejament en àmbit d'aigües urbanes, però també d'aigües industrials, també de fangs i també de residus

ramaders i agrícoles. A partir d'aquesta legislació i d'aquest consens i d'aquest suport unànim de la societat catalana envers la creació i l'articulació d'aquests tres nivells d'acció, el responsable d'executar-ho ha estat des d'aleshores el Govern de la Generalitat, i jo crec que en aquest cas sí que la responsabilitat en l'execució i en la pràctica diària del que ha succeït en matèria de sanejament d'aigües correspon al Govern de la Generalitat, i molt especialment, des de la seva creació, al Departament de Medi Ambient. I a més, i en això vull fer menció especial, pocs àmbits de l'acció del Govern se'ls ha dotat d'un recurs econòmic per finançar-lo, se'ls ha dotat d'una figura impositiva específica per tenir recursos per fer aquell àmbit d'acció governamental específic. És per això que l'anàlisi del que ha fet el Govern arran d'aquests acords d'aquest Parlament és tan i tan important, i és exemple d'una determinada gestió correcta o incorrecta.

La situació actual dels rius..., ja sé que en això discreparem, i probablement el conseller em farà menció de determinats avanços en matèria físicoquímica de l'aigua dels nostres rius, i fins i tot amb xifres de depuradores construïdes, però la veritat és que amb els recursos invertits en els anys que han transcorregut des de l'aprovació d'aquestes normes que els deia i amb els diferents programes que s'han anat aprovant, el que succeeix avui és que els objectius que s'havien d'assolir l'any 1992 van ser lluny de la realitat que havia marcat al seu dia el Pla de sanejament, i que els objectius que estava previst aconseguir per a l'any 1998, el 31 de desembre d'enguany, no es compliran perquè en cap cas s'hauran construït les depuradores necessàries per depurar les aigües procedents dels nuclis de població de més de 2.000 habitants. Per tant, com a mínim, hi ha d'haver una resposta clara d'aquest Govern sobre si considera o no considera complerts aquests objectius, i, en el cas de no considerar-los complerts, argumentar, i argumentar al conjunt de la cambra, que és qui li va donar els elements necessaris per fer aquesta política, de per què no s'han complert.

A més, i normalment i algunes vegades ho ha fet fins i tot el mateix president de la Generalitat, se'ns diu que Europa valora molt positivament el que s'ha fet; jo entenc que es valori molt positivament el que s'ha fet si es té en compte de quina situació partíem l'any 1981, però si ens llegim l'últim informe de la Directiva de l'aigua, l'últim informe comunitari d'aquesta directiva específica, es fa una crítica claríssima a la manca d'avenç que es produeix a l'Europa mediterrània en el tema de l'assoliment dels requisits comunitaris en matèria d'aigua, i molt específicament la comissària d'aquest àmbit critica el fet que els governs facin esforços no massa importants per arribar als requisits mínims, però que en cap cas no hi ha cap voluntat per intentar, a més, de complir els nivells orientatius que la comunitat europea té. I especialment quan parla de l'Estat espanyol, i, per tant, també del litoral i de les aigües de Catalunya, parla de no haver avançat des de l'any 1996 fins a l'actualitat. Per tant, així amb caràcter general, caldria dir que la situació que estem tenint en matèria d'aigües o de sanejament de les aigües és més que dubtosa la seva eficàcia en aquests darrers anys.

D'aquells objectius, d'aquells objectius d'ampli consens aconseguits l'any 1981 i reiterat aquest consens l'any 1991, què ha succeït amb ells? Si parlaven que hi havia tres grans apartats, respecte a la planificació de les necessitats... Bé, jo crec que hi ha hagut una manca d'informació, acurada i reiterada, envers aquesta cambra del que s'estava fent d'aplicació d'aquell programa.

També s'han produït canvis de criteris. Per exemple, ara ja no es parla de municipis de més de dos mil habitants, a l'hora de sanejar les aigües abans de 1998, sinó que a vegades es parla d'agrupacions poblacionals, que no necessàriament tenen a veure amb municipis. I, per tant, un municipi pot tenir vuit mil habitants, però si aquell nucli que s'ha de sanejar no arriba als dos mil, doncs, resulta que ja no cal complir-lo. Per tant, s'han produït canvis de criteri, que jo crec que són replantejaments seriosos de la planificació feta en el seu dia; s'ha incomplert el calendari que el mateix Govern s'havia dotat, i s'ha exercit una –jo crec– nul·la dedicació a la contaminació ramadera que el mateix Pla plantejava com un dels elements fonamentals a l'hora de contaminar les aigües del nostre país.

Respecte als recursos econòmics per finançar-ho, com ja he dit abans, probablement aquest és un àmbit de l'acció del Govern de la Generalitat, en el qual es va preveure l'aportació de recursos del conjunt de la ciutadania i es va crear una figura impositiva específica que ajudés a finançar-ho. Però està clar que les grans inversions necessàries per posar al dia aquesta situació no ho feien possible, que es fes amb recursos únics de l'ITS. De manera que, quan es miren els recursos econòmics que s'han finançat, s'han buscat aportacions europees, que està bé i nosaltres ho celebrem i ho felicitem, i si se'n poden aconseguir més, millor. S'han intentat aconseguir recursos de l'Estat espanyol, que ens sembla bé, que està bé, que ho felicitem, que si se'n poden aconseguir molt millor. Però afirmem que el Govern de Catalunya, dels seus propis pressupostos, d'aquells recursos de què en disposa lliurement per poder enviar en aquest tema tan important i fonamental del país, no n'hi ha destinat mai ni un.

De tal manera que... –com que veig que el llum se m'encén, doncs, ho aprofundiré en la meua contrarèplica–, de tal manera que quan analitzem en aquests moments la situació economicofinancera de la Junta de Sanejament, que és el tercer dels elements –recordin que, a més de la planificació dels objectius i dels recursos econòmics, hi havia el de la creació d'una estructura específica per portar a terme aquesta funció–, la situació economicofinancera d'aquest organisme és una situació que està, en aquests moments, en incapacitat manifesta per fer front a les necessàries inversions que requereix el Pla de sanejament. I per part del Govern no s'ha plantejat davant dels grups d'aquesta cambra la reformulació, el replantejament d'aquest Pla, ni tan sols l'acceptació que no s'estava aconseguint, i, per tant, calia replantejar-lo.

I entraré després..., i ja li ho anuncio que ho faré, però la situació financera...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

... d'aquesta Junta de Sanejament és molt més greu que fins i tot la que avui hem analitzat, respecte a d'altres situacions d'òrgans del Govern, o depenents del Govern, com la Corporació. Si a la Corporació es parlava de 56.000 milions de dèficit, la Junta en té 83.000 milions de dèficit, que a nosaltres ens consti.

Per tant, la situació, com els dic, la parlarem després més tard, però això fa inviable l'aplicació d'aquest consens ampli de salvaguarda dels nostres rius.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Tura. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Puigdollers.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Tura, vostè ens ha recordat el tractament que hem de fer a l'aigua com a factor de civilitat, i el fet que això ha generat un gran consens dintre d'aquesta cambra, en els temes de l'aigua.

Li agraeixo aquesta forma d'enfocar el tema, perquè penso que, a més, és una actitud que és bona i que necessitem, perquè segurament ha arribat el moment de plantejar-nos i de fet, en aquest sentit –ja ho citàvem fa un moment–, hi estem treballant tots, vostès i nosaltres, en l'elaboració d'una nova llei que tracti el recurs de l'aigua com a tal i que unifiqui totes les competències en un sol organisme, de tal manera que aquesta gestió de l'aigua pugui ser més eficient i més eficaç alhora. I perquè això sigui possible segurament necessitem una altra vegada d'aquest consens, sinó, segurament, no tindria sentit tirar endavant aquesta Llei i substituir una consensuada per una que no ho fos.

La majoria de la seva intervenció –perquè amb la resta segurament jo comparteixo la totalitat d'ella– es tracta, quan parlem de quina ha sigut l'actuació de la Junta de Sanejament, de quin és el seu estat en aquest moment, quin és l'estat de desenvolupament del Pla de sanejament i quin és l'estat econòmicofinancer de la mateixa Junta.

Si partim de la base que el Pla de sanejament el que pretenia no era tant la consecució de la construcció d'una sèrie d'instal·lacions com la millora de la qualitat de les aigües, jo diria que, en aquest sentit, la millora de la qualitat de les aigües és evident. Molt possiblement no s'arribi en la seva totalitat, l'any 98, a assolir els índexs, els ISQA que s'havien establert en l'elaboració del Pla de sanejament; però amb un percentatge molt i molt alt dels trams dels rius, això és així. De fet, i és llàstima que no hagi pensat a portar-ho, però si comparem, doncs, el mapa colorejat de l'estat de les aigües, colorejant-ne els diferents trams de rius, en funció dels ISQA l'any 92, i el comparem amb el de finals de l'any 97 o..., en aquest moment, la diferència és, pràcticament..., vaja, semblen dos mapes diferents. En

el fons estem parlant d'un mapa on dominaven els vermells, els taronges i, segurament, els verds, amb poques parts de blau, en un mapa en què pràcticament tot és blau, i molt d'ell, el blau fosc, que, com vostè recordarà, és el color que ja indica la màxima qualitat de l'ISQA. Ens queden algunes petites zones, essencialment en la part final dels rius Llobregat i Besòs, com a conseqüència de l'aglomeració industrial i urbana que els afecta.

De totes maneres, ahir, en aquesta inauguració, que he citat abans, a Montmeló, vam estar comentant i se'ns va dir, al president i a mi, que al Congost hi han peixos. Això ja sé que no és un indicador biològic científic, però és una mostra biològica que indica que la qualitat de les aigües millora. Anecdòticament, fins i tot, ens van explicar que en un camp de conreu en regar els van sortir peixos entremig de l'aigua que captaven del riu, un dels quals sembla que l'agricultor el té guardat en una peixera. Per tant, jo diria que, des del punt de vista de la qualitat de l'aigua, l'avenç ha sigut realment important i molt a prop del que s'havia plantejat com a objectiu. Això porta també el reflex que hi ha en les aigües marines, en la qualitat de les platges.

Si ho mirem des del punt de vista del nombre d'instal·lacions que calia construir, és cert, el nombre són 304. En aquest moment estan construïdes i en funcionament alguna cosa més de dues-centes. Estan en construcció una cinquantena més –no compto les vint i escaig que estan en ampliació, encara que l'ampliació en molts casos vol dir pràcticament una construcció d'una nova instal·lació, no les compto–, dues-centes cinquanta; falta unes quaranta i escaig instal·lacions per construir per fer el total. I això no estarà fet l'any 98. No estarà fet l'any 98, no perquè la situació financera de la Junta sigui especialment difícil, sinó perquè el nivell d'ingressos de la Junta ha sigut inferior al que s'havia previst l'any 92 quan es van establir el programa i el Pla d'inversions. Les despeses han sigut superiors? No, les despeses pràcticament han coincidit amb les que estaven previstes. El problema ha estat en el decrement dels ingressos. Com a conseqüència, s'hauria pogut plantejar, s'hauria pogut plantejar un increment clarament per sobre del nivell d'endeutament que estava previst. Si això s'hagués fet, s'hauria pogut complir el Pla d'inversions. Es va decidir que això no era l'oportú. S'ha mantingut, aproximadament, el nivell d'endeutament que estava previst. Per tant, el que s'ha fet ha estat reduir les inversions en proporció al que s'han reduït els ingressos. A canvi de què? A canvi de prolongar durant dos o tres anys el termini i, per tant, acabar les actuacions inversores que estaven previstes fins a l'any 98, per a l'any 2000-2001. Això és així de senzill.

S'ha produït un dèficit en la Junta de Sanejament. Bé, si entenem per dèficit això que es genera a base de l'acumulació de les pèrdues anuals de l'organisme, doncs, no, perquè no hi han pèrdues en els balanços anuals. Si el que hi ha és una acumulació d'endeutament, és cert, perquè aquest endeutament era el que estava previst. Per què s'ha produït això? Bé, s'ha produït, essencialment, jo diria, per dues raons. Primera raó, perquè en el Pla financer que es va aprovar es va

preveure uns increments d'IPC. Segurament, afortunadament per al conjunt del país, l'IPC que s'ha produït realment ha sigut inferior a l'IPC que s'havia previst. Lògicament, l'increment de tarifes que s'ha fet ha sigut sobre l'IPC real i no sobre l'IPC previst. Per tant, això ha generat una desviació en els ingressos previstos.

D'una altra banda, es va preveure que un 25% del conjunt dels ingressos vindria produït per l'aportació de l'Estat central. Aquesta aportació no s'ha produït; consegüentment, doncs, ha produït també una reducció d'ingressos previstos en el període. Això..., si la resposta davant d'això hagués sigut mantenir les inversions, probablement estariem parlant del que vostè em diu, però com que això no ha sigut així, pot estar tranquil·la, senyora diputada, que això no s'ha produït.

D'altra banda, de cara al futur, i en això en l'última reunió del Consell rector de la Junta, encara no fa tres setmanes, es va fer la rendició de comptes. Es va explicar amb tota mena de detalls quina era la situació financera de la Junta i es va fer la previsió del Pla economicofinancer per al futur, que manca acabar-ho de negociar amb el Departament d'Economia i Finances. Aquest Pla economicofinancer permet no tan sols acabar les inversions en el termini que s'ha previst –i que en algunes respostes a preguntes parlamentàries he produït i que ara no ho porto aquí– sinó també el funcionament de les depuradores, que, com vostè recorda, corre tot a càrrec de la Junta de Sanejament i, per tant, també a càrrec del cànon i de l'ITS.

Em penso que amb això li cedeixo el torn per repreguntar, perquè he contestat, em sembla, tot el que...

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montse Tura, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies. Si se n'adona, honorable conseller, el que li sol·licita el Grup Socialista és claredat, transparència i sinceritat en l'anàlisi de la situació del sanejament de les aigües a Catalunya, en nom d'aquest consens, portat en el passat i necessari en un tema tan vital com és aquest, es pugui produir en el futur. Però perquè es pugui produir en el futur –li ho dic, senyor conseller– hem de tenir un debat obert, clar, honest i sincer, i hem de fer una anàlisi..., almenys hem de començar per acceptar determinats problemes que es produeixen. I no es pot dir, o no em sembla una resposta d'excessiu rigor, dir-me que s'ha produït una caiguda dels ingressos perquè l'IPC ha pujat menys del que havia previst i, per tant, s'ha ingressat menys per culpa de l'IPC. Perquè jo li he de dir automàticament que, aleshores, les seves despeses també han pujat menys del que preveia el Pla economicofinancer, exactament en la mateixa proporció, perquè també l'encariment dels costos de funcionament del conjunt de les xarxes de sanejament ha sigut menor. Per tant, aquesta no pot ser mai la causa d'un desfasament o d'un endeutament que avui arriba quasi als 100.000 milions de pessetes,

si tenim en compte els 87.000 d'endeutament, més els 13.000 que en la liquidació que s'ha presentat aquests darrers dies apareix. Per tant, no em pot argumentar 100.000 milions de pessetes, basant-se només en les modificacions de les previsions d'IPC d'aquests darrers anys. Primera qüestió.

Segona qüestió. Ens preocupa que quan parlem d'un tema tan greu com és l'estat actual de la Junta de Sanejament ens digui que hi ha una nova llei en curs, que necessitem novament aquest consens, etcètera, perquè és cert que aquesta nova llei és molt important perquè parla del cicle de l'aigua en el seu conjunt. Però ens preocupa també que en aquesta nova llei el que s'intenti fer, precisament, sigui resoldre aquesta situació tan greu des del punt de vista economicofinancer de la Junta de Sanejament, que, per començar, el Govern ni tan sols accepta, i sap vostè que el primer pas per solucionar un problema greu és acceptar que el problema existeix. Llavors, existeix el problema? Doncs, jo crec que sí que existeix el problema, i el problema és que és cert que s'ha produït una disminució dels ingressos, però entre altres coses s'ha produït una disminució dels ingressos perquè el cànon o l'ITS anava enfocat estrictament a la contribució urbana, que és allà on és més fàcil de cobrar. I no s'ha fet cap esforç per intentar cobrar en aquells altres àmbits del conjunt de l'activitat econòmica de Catalunya, que és lleugerament més difícil de fer una bona gestió tributària. Per tant, a més, els dic..., aquest és un tema importantíssim per al Govern, és dels pocs àmbits en el qual el Govern és responsable de la definició de la figura tributària i de tot el control de funcionament d'aquests ingressos, i en canvi, ha fallat en totes les seves previsions –ha fallat en totes les seves previsions–, i, per exemple, en els ingressos procedents de les indústries, l'any mil..., aquest any, 1998, respecte al que preveia el Pla economicofinancer, s'han produït uns ingressos un 35% inferiors al que preveia el Pla. Per tant, en matèria de gestió tributària de la Junta..., o dels recursos per finançar la Junta de Sanejament, com a mínim, acceptin que el problema ha estat un problema gravíssim. Que, a més a més, l'endeutament no és dolent, sobretot quan s'està en un tema de generar equipaments, com vostè ens explicava, depuradores, etcètera. Per tant, tots aquells que pretenen governar un país, no és que s'espantin de l'endeutament, l'endeutament és dolent quan sobrepassa qualsevol límit que sigui impossible de retornar la despesa financera que correspon a una anualitat. I, ara com ara, la Junta de sanejament té dificultats manifestes per fer front a la seva càrrega financera, la té. I si analitza el pressupost d'enguany es produeixen qüestions tan subtils com que s'acaba demanant crèdit per fer front a la despesa ordinària. I li recordaré, a més, que l'any passat es va produir l'afectació de recursos tributaris per garantir el deute que vostès, d'allò, varen dir-ne «cessió de crèdits futurs assegurant l'alteració del seu règim jurídic», etcètera, que no van ni tan sols aconseguir lligar aquesta operació econòmica de reflatació de la Junta de Sanejament per la manca de credibilitat econòmica en el món financer per part d'aquesta Junta.

Aleshores, nosaltres, no és que ens alegrem d'aquesta situació de la Junta, al contrari, ens preocupa extraordinàriament, perquè la viabilitat econòmica de la Jun-

ta és la garantia que té aquest país perquè el sanejament dels seus rius i, per tant, la millora del seu litoral sigui una realitat. Ara, primer de tot, hem d'acceptar que l'actual situació econòmicofinancera de la Junta no li fa possible fer front a aquest Pla i, per això, l'incompliment de calendari i, per això, l'incompliment de les inversions, i per això, el 31 de desembre d'aquest any 1998, hi hauran quaranta poblacions menys a Catalunya que tindran depuradora de les que hi havia previstes en el Pla. I el que els demanem en nom d'aquest consens, en aquest tornar a considerar que el tema de l'aigua és importantíssim...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Tura i Camafreita

...perquè en el sanejament és importantíssim, és que comencin per acceptar-nos que la Junta de Sanejament necessita un replantejament profund en el seus objectius i també en la seva gestió; si no és així, difícilment podrem abordar la nova etapa de gestió del cicle de l'aigua que vostès ens proposen.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora Tura, seguint amb aquesta línia que vostè em demanava, de comprensió i de col·laboració en les explicacions, jo li voldria dir només un parell o tres de coses, i posar-me a la seva disposició per quan vostè vulgui ampliar i aprofundir en el tema.

En primer lloc, li voldria dir que la cessió de drets, de cobrament de cànon, que se'm va plantejar l'any passat, no es va portar a terme; per tant, no va influir en l'estat financer de la Junta i ja es va decidir que no es portava a terme, no per cap reacció de les entitats financeres, sinó degut al cost que això hauria representat i al fet que hauria pogut ser perjudicial per la situació financera de la Junta. Per tant, no es va produir, és un tema que sí que havia autoritzat el Parlament, però que no es va exercir aquesta autorització.

En segon lloc, dir-li que les variacions en els ingressos produïdes per la variació de l'IPC real respecte a l'IPC previst no queden compensades per variació de les possibles despeses, perquè la majoria de despeses no són les que generen..., la utilització dels recursos financers de la Junta no és la inversió, sinó que és el funcionament; en els primers anys, lògicament, era el funcionament; en els segons..., perdó, era la inversió; en els últims ja és el funcionament. Jo el que he dit no és que s'hagi reduït, és a dir, ja s'ha mantingut la despesa prevista, o sigui que, possiblement, sí que d'alguna manera sigui una mica superior a la prevista, però s'ha mantingut, s'ha mantingut en xifres.

Per últim, li citava fa un moment que hi va haver, a la rendició de comptes..., i en el Consell rector de la Junta,

aquesta rendició de comptes, amb tota la documentació a les mans, va ser objecte d'un debat i d'una aprovació sense cap requisit fa dues o tres setmanes; per tant, jo diria que estic a la seva disposició absolutament, per comentar-ho, per discutir-ho, no és el moment de fer-ho en tres minuts aquí, amb tots els papers al davant, i veure quina és la situació financera de la Junta de Sanejament, que jo li puc dir que és una situació financera perfectament viable per continuar funcionant i complir tots aquells objectius pels quals es va crear i que es van establir. Si vostè em diu que podria tenir un nivell d'endeutament inferior, òbviament podria ser inferior; si és preocupant el nivell d'endeutament, jo diria que als nivells actuals no és una situació preocupant de nivell d'endeutament. De totes maneres, això és perfectament opinable i ho podem fer el dia que vostès vulguin, estem a la seva disposició per fer-ho amb els papers al davant, amb els balanços i els comptes dels resultats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental i de sostenibilitat

Tramitem ara, substanciarem ara la interpellació..., el cinquè punt de l'ordre del dia, o sia la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política ambiental i de sostenibilitat, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella. Temps màxim: deu minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, gràcies, senyor conseller, per l'espera en aquest petit endarreriment que s'ha produït en aquesta interpellació. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha presentat una interpellació, una interpellació d'urgència sota un títol força genèric: quins són els criteris de capteniment del Govern en mediambient i sostenibilitat. I això ens podria fer pensar que ens bellugarem, estrictament, en l'àmbit dels conceptes globalistes, dels conceptes amplis. Però nosaltres hem fet una denominació tan genèrica com aquesta que acabo de formular perquè hi trobem un denominador comú dins d'aquests conceptes que estan estretament vinculats entre ells i estretament vinculats amb el seu Departament, i l'activitat, l'estricta activitat que està duent a terme el seu Departament. I aquest és un dels punts on posarem l'accent.

En el Grup Parlamentari d'Esquerra pensem que vostès, doncs, estan fent una bona administració d'això que ja hi ha, però que, en canvi, s'està desplegant molt poca activitat en allò que encara no hi ha. És a dir, estan administrant allò que ja existeix des de fa anys, però no estan incorporant, en la seva gestió de la quotidianitat, elements que, en aquests moments, són imprescindibles per tal d'actualitzar, mantenir i incrementar, en la mesura del que és possible, les activitats que

han de portar-nos a un millor estat del medi natural a Catalunya, a un millor estat del medi ambient, en general, i amb la traducció que això comporta cap a la qualitat de vida.

Em concentraré en dos aspectes principals. Un, tot el que fa referència a residus, i un altre, el que fa referència a turisme.

Pel que fa referència a residus, si nosaltres observem, doncs, tot el que és la legislació vigent que fa referència a residus industrials, ens adonem que, aquests darrers anys –sobretot, aquests dos darrers anys–, vostès s'han concentrat de manera força important en tot el que és el treball de la valorització. Podríem dir, doncs, que, mitjançant la tramitació de nombrosos gestors, per valoritzar, vostès han volgut entrar en aquesta part de la Llei 6/93, reguladora dels residus i del Pla de gestió dels residus especials i el Pla de valorització i el Pla de minimització. Però ens trobem, també, que d'aquests gestors que quantitativament són importants, el 80% del gestors autoritzats són, simplement, ferrovellers, plantes de triatge o desballestadors de vehicles. És a dir, un sector que ja existia, allò que en podríem dir els drapaires. Més del 80%. Per tant, quantitativament, sembla que efectivament vostès hagin fet un gran pas endavant, però en realitat el que el Departament ha fet ha estat només ordenar un segment que ja existia i que ja funcionava. Aquest sector no només necessita que vostès els ordenin, sinó que el que necessita és que vostès, per exemple, en aquest àmbit d'aquest sector, doncs, tinguin una documentació administrativa que els faciliti la seva actuació.

Nosaltres, en diverses ocasions, hem reclamat un decret de gestió, un decret de gestió que potser fa un parell d'anys que l'estem demanant, un decret de gestió que encara no existeix, i un decret de gestió que dificulta enormement tot el que és el veritable aprofundiment en l'àmbit de la valorització que vostès no estan duent a terme dintre dels residus. És a dir que ens trobem instal·lats en una autosatisfacció, o el Departament estava instal·lat en una autosatisfacció, d'uns números que són ficticis perquè queden per abordar els importants segments de residus valoritzables. Alguns d'ells, per exemple, serien tots els de la síntesi orgànica, o per exemple, tots els de la indústria farmacèutica. No hi ha tampoc cap àmbit desenvolupat amb garanties en el ram de la recuperació de metalls; per exemple, l'alumini o el plom presenten en aquests moments molts problemes amb els seus residus salins o també en tot el que fa referència als residus especials. I aquí entrem en un dels elements –que nosaltres ja ho hem dit en altres ocasions i que jo avui ho tornaré a dir–: a Catalunya li fa falta un dipòsit controlat de residus especials, i que no existeixi un abocador o un dipòsit controlat –millor dipòsit, no com a terminologia, sinó com a realitat, que no abocador– de residus especials és una manca del Govern, és una incapacitat del Govern, per tal de trobar prou consens en algun indret del nostre territori com perquè hi hagi aquest dipòsit controlat de residus especials.

Però als que no ens agrada fer demagògia –i al nostre Grup Parlamentari no ens agrada fer demagògia amb els temes de medi ambient– sabem que, efectivament,

hi ha molt de camp a córrer en tot el que és valorització i minimització, però sabem també que cal un dipòsit controlat de residus especials, i trobem que aquest dipòsit no hi és, trobem que tot està en solfa, i trobem que aquell cànon de residus que es va entrar en aquest Parlament per tràmit d'urgència, que va venir a encavalcar-se a altres projectes que ja existien, que ens va col·lapsar a tots els grups, resulta que, després d'un termini d'esmenes curt i estret i encavalcat, s'ha quedat en el calaix de no se sap qui, però que no s'ha tirat endavant, probablement, perquè el dipòsit no ha tirat endavant i, probablement, perquè la senyora Isabel Tocino ja no presiona. I això no és una política seriosa, senyor conseller. Això és una política de política, i nosaltres li reclamem una política que tingui una repercussió positiva sobre el que és l'entorn, sobre el que és la solució dels residus a Catalunya.

Una altra qüestió, de vital importància, al nostre entendre: tot el que fa referència a Cator. No sé què pensen fer vostès amb tota la valorització de dissolvents, que estava normalitzada, però que vostès van crear un servei públic –bastant «fantasma», si em permet l'expressió, que no vol ser ofensiva, però fantasma perquè se'l veu i no se'l veu, que és una cosa que tots associem als fantasmes–, i han creat un monopoli que posa en perill la destil·lació dels dissolvents. I li ho dic així: que posa en perill la destil·lació dels dissolvents. La valorització dels olis de motor –és a dir, Cator– presenta importants problemes en aquest moment: contamina les rieres circumdants; ha tingut una explosió d'un dipòsit buit; té problemes d'emulsions amb clorhídric... Potser caldria, senyor conseller, una clausura temporal de Cator, i potser caldria que adequessin les seves instal·lacions, per bé de la recuperació i el reciclatge de l'oli a Catalunya.

Quan es va presentar Cator, es va presentar com l'empresa que vindria a solucionar tot el que feia referència als olis. Després d'uns anys de gestió, Cator ha significat el desmembrament de l'estructura que ja existia per recollir els olis i la concentració de la contaminació que generen aquests olis, justament, a l'entorn de l'indret on està ubicada l'empresa Cator.

I un darrer punt en tot el que fa referència a la valorització, que és la borsa de subproductes. La borsa de subproductes continua essent molt poc coneguda dintre dels industrials, i això torna a ser una manca del seu Departament. La borsa de subproductes no utilitza, o el Departament no utilitza el seu propi treball de camp per tal de donar-la a conèixer. Vostès tenen, dintre de l'estructura de la Junta de Residus, un grup de gent, que són els inspectors, que podríem dir que són els ulls del Departament, o els ulls de la Junta. Són l'únic cos que cada dia surt al carrer o surt a veure les indústries. I això vostès no ho aprofiten. Igual com no s'aprofita per fer la minimització, que és l'altre cavall pendent que vostès tenen, i en concret tot el tema del CIPN, en el qual vostè ja sap que nosaltres hem intervingut en nombroses ocasions. I hi hem intervingut en nombroses ocasions perquè continua essent una eina inoperant que actua estrictament com una gestora de subvencions, i el paper del CIPN no és aquest! El paper del CIPN és el de promoure que es faciliti la minimització d'una indústria en una altra indústria quan es

conèix la tecnologia; és posar en contacte les diferents tècniques que es coneixen per tal de maximitzar aquestes tècniques i que es puguin anar aplicant en diferents indústries. I això el CIPN no ho ha fet mai, i no ho fa. I, per tant, a nosaltres ens continua preocupant enormement tot el que és el paper del CIPN.

Nosaltres, al Grup Parlamentari, no hi ha ningú que es dediqui a fer aquestes coses, senyor conseller, però una persona, com jo mateix, que està interessada en aquest àmbit pot llegir a les revistes que hi ha síntesis d'antibiòtics amb enzims que no necessiten utilitzar dissolvents orgànics, ni clorats ni no clorats. I fa una reflexió d'això: com és que només ho aplica una empresa a Catalunya? Com és que el CIPN no agafa, xucla aquesta informació, i la transmet en paral·lel a les altres empreses? O, per exemple, per què no es fan destil·lacions d'alcohol de la indústria alimentària, que també hi han empreses alimentàries que les fan, a Catalunya, i que estan comptades amb els dits de la mà, les que ho fan, i en canvi es compten amb més de tots els dits del cos humà els que no ho estan fent? Per què el CIPN no intervé en aquest camp, que és en el que hauria d'intervenir, i transmet aquesta informació?

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps. Tindrà temps per a la rèplica.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Només dir, doncs, que el CIPN no coneix el global; que només he tingut temps de parlar de minimització i de valorització, però que aquests són dos aspectes molt importants que surten a la Llei 6/93, que vostè sembla que avancin, però que, en realitat, aquest avançament, quan es tradueix en dades pràctiques, és molt minso.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller senyor Joan Ignasi Puigdollers; deu minuts.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Portabella, abans de re, li agraeixo que m'agraeixi que l'hagi esperat, però, de fet, he estat aprofitant per tenir altres interpellacions d'altres companys de vostè.

Em parlava vostè de la nostra política i de la sostenibilitat. Jo diria que, en conjunt, la majoria de la nostra política va adreçada cap a la sostenibilitat. Però vostè me la concretava en un tema que s'ha anat desglossant en dos o tres subtemes.

Em parlava dels residus industrials. Bé, jo diria que la gestió que està fent dels residus el conjunt de l'Administració catalana, i el que estem fent en el país l'Administració i el conjunt del país, d'una manera molt especial les empreses... —perquè ens hem centrat molt en el residu industrial; podríem parlar també del residu urbà—, en el residu industrial jo diria que fins ara s'està fent una bona gestió; s'ha produït —i d'això en vam

parlar un dia en comissió—, s'està produint, en aquest moment, el 56% de la valorització dels residus industrials. La consecució d'això —i no és, segurament, un gran mèrit de l'Administració, sinó que deu ser en gran part un mèrit de les empreses—, doncs, jo diria que és un treball important de cara a la sostenibilitat del país.

En el cas del residu industrial, bé, ahir vam inaugurar una instal·lació. El dia 11..., la d'ahir era de tractament de residus especials en petites quantitats. El dia 11 se n'inaugura —està anunciat— una de tractament específic de piles a Pont de Vilomara. Allà mateix està en funcionament una de frigorífics i fluorescents. Té autorització, i ha entrat en funcionament —encara que, de moment, d'una manera molt parcial, molt petita— un abocador de residus especials a Castellolí, i això està dedicat, en aquest moment, a les cendres de les incineradores, però aquest és un residu especial; és a dir, sí que tenim un abocador de residus especials; petit, però el tenim. Està en construcció, en una fase molt avançada, pràcticament en proves de forn, una planta incineradora de residus especials.

Manca, això sí, el dipòsit de residus especials. El Departament hi està treballant. Tots coneixem —i vam tenir ocasió de comentar-ho llargament en una sessió de la Comissió de Política Territorial i Medi Ambient— la proposta que s'havia fet, d'establir un dipòsit controlat de residus especials a Cardona; això no va ser possible, i vostè coneix perfectament... —i el seu Partit va tenir una participació significativa en la discussió del tema de Cardona—, ara s'estan buscant altres ubicacions... Bé, quan estiguin absolutament situades i fetes totes les anàlisis que permetin la seva proposta, doncs, ho tirarem endavant.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Em parlava també de la Llei del cànon de residus. De la Llei del cànon de residus n'hem parlat abans, senyor Portabella; n'hem parlat abans perquè m'havien preguntat... He reconegut que aquesta és una llei que es va plantejar..., es va presentar el Projecte de Llei al Parlament en un moment en què l'Administració central va parlar que anava a establir un cànon de residus en el conjunt del territori. Com vostè sap i recorda, doncs, la LOFCA estableix que, si en una comunitat autònoma s'ha regulat un impost, aquest impost el recaptarà segons la seva normativa, però només en el cas que aquesta normativa sigui anterior a l'estatal; això és el que es pretenia. En el moment que el cànon de residus a nivell estatal no s'està tirant endavant, doncs, com preguntava el diputat interpellant anterior, realment, no tenim cap pressa que aquesta Llei tiri endavant, donat que podria establir diferències, greuges en la competitivitat de les empreses d'aquest país amb la resta de l'Estat. És a dir, no té res a veure si «apreta» o no la senyora Tocino; en tot cas, nosaltres sí que estem «apretant» la senyora Tocino perquè estableixi —i de fet té el compromís de fer-ho, i no precisament un compromís amb la senyora Tocino, sinó per llei del mateix Parlament Español— el cànon o l'impost sobre els olis i les piles aquest any, en aquest exercici.

M'ha parlat també de Cator. Bé, jo, el tema de Cator, em sembla que la seva exposició ha sigut una exposició lleugerament agosarada; penso que parlar d'una explosió..., que és cert que es va produir, una explosió per soldadura, fa pocs dies, però això no afecta en absolut la seguretat ni l'eficàcia de Cator. La contaminació que s'està produint –i que ha sigut denunciada en multitud d'ocasions– ha sigut objecte de multitud de controls, i aquesta contaminació no existeix, o no ha sigut reconeguda; per tant, si vostè té proves d'aquesta contaminació, jo li prego que me les faci arribar, perquè, bé, per descomptat que en el meu interès està evitar qualsevol contaminació, i més en una concessionària de l'Administració de Catalunya. Per tant, s'ha fet tota mena d'inspeccions, no s'ha trobat aquesta contaminació de què s'havia parlat moltes vegades, però si vostè la coneix, li prego que me la faci arribar, perquè entràriem en la seva anàlisi.

D'altra banda, parlava també de la borsa de subproductes. La borsa de subproductes, possiblement..., vostè diu que no aprofitem prou els nostres inspectors per difondre la borsa de subproductes. Bé, la borsa de subproductes s'està difonent sota tots els mitjans coneguts: hi ha una publicació explícita de la borsa de subproductes, es fa arribar a totes les empreses, i els funcionaris del Departament, quan visiten una empresa per la causa que sigui, si hi ha ocasió, si ve al cas, doncs, parlen de la borsa de subproductes. Possiblement, si no utilitzem prou els inspectors, no pateixi que els utilitzarem més, però, en tot cas, els inspectors han d'inspeccionar, i no són venedors de la borsa.

M'ha sorprès especialment l'exposició que m'ha fet del CIPN. L'actuació del CIPN, jo entenc que és una actuació extraordinàriament bona, d'una manera molt especial si tenim en compte els mitjans de què disposa. I no ho penso només jo, sinó que ho pensen multitud d'empresaris que s'han adreçat a mi per agrair-me, per felicitar el Departament per l'actuació del CIPN. En aquest sentit, el CIPN, que el considerem una peça bàsica en el funcionament actual, però sobretot en el futur, en l'immediatament futur del Departament..., sí que li comunico que estem preparant un reforçament de l'actuació del CIPN, perquè el considerem com una peça absolutament bàsica en el funcionament pel que està fent, a més de feina en el sentit de col·laborar en la introducció de tècniques de producció neta o de minimització del residu, pel que pot fer –i està fent ja– d'interfície per a la comprensió entre les empreses i l'Administració. Aquest segurament no era el paper principal que s'havia establert al CIPN en el moment de la seva creació, però és un paper que està fent i que està essent molt i molt valorat pel conjunt de l'empresariat, que s'ha trobat en molts casos amb dificultat de comprensió del llenguatge administratiu, dificultat de comprensió per part de la mateixa Administració, i que a través del CIPN, en la majoria dels casos, això s'ha resolt. Em sorprèn, doncs, que vostè em parli del CIPN com una eina poc aprofitada, o jo almenys l'he entès així, perquè d'altra banda és una eina absolutament valorada i que està en aquest moment essent potenciada al màxim.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

És clar, senyor conseller, no li estranyi que li parlin bé, els empresaris, del CIPN, perquè, és clar, l'únic que fa és fer de gestor, com li he dit abans. «Ara us tramitem uns papers.» Encantats, encantats de la vida! Però és clar, aquesta no és la manera d'aconseguir el suport de les empreses. El suport de les empreses s'ha d'aconseguir mitjançant la conscienciació que, efectivament, s'ha de produir una minimització que, efectivament, no es produeix. I vostès han de fer, i la CIPN, diguem, són els bons i els inspectors són els dolents, dintre d'aquest repartiment de papers que tenen a la Junta de Residus, però està clar que per fer de bo s'ha de fer alguna cosa, i el que no pot ser és que es limiti a fer de gestor de papers, que és, exactament, el que fa el CIPN. I per tant, és clar que és una eina que està totalment desaproveitada, i és clar que és una eina que ningú critica. Per què? Perquè no es posa en cap compromís. Perquè si anés a una indústria, que és el que hauria de fer, i dir-li: «Escolti, però vostès per què no apliquen aquest sistema de minimització?», que és la feina que han de fer ells, que ja existeix, que ja està aplicada i s'aplica en el nostre territori, que funciona la mar de bé. Llavors potser no cauria tan bé, però és que llavors resulta que faria la feina que ha de fer, senyor conseller. Per tant, no s'estranyi que nosaltres no estiguem d'acord amb el paper del CIPN, perquè considerem que és un procés o que és un centre que està fortament desaproveitat.

Vostè em diu que Cator, doncs, s'ha dit en diverses ocasions que contamina les rieres del costat, i que estarà encantat que si jo tinc alguna prova que és així, doncs, la hi faci arribar. Doncs, la hi faré arribar. Però vostè sap que Cator és una empresa que funciona malament, i fa molt de temps que el Departament de Medi Ambient sap que Cator funciona malament, i fa molt de temps que el Departament de Medi Ambient no està segur darrere de la gestió que fa Cator, i tornem al mateix, al que vostè deia abans del tema de la valorització, que deia: «És que hem valorat molt més que abans.» I jo li continuo dient: és que vostè té tota la raó, el que passa és que estan valorant el que ja es valoritzava; el que passa és que s'està ordenant en un percentatge del 80%, que és un percentatge superior a tres de quatre, que ja existia. Llavors, l'ordenen, el posen dintre del que fa la valorització i diuen: «Estem valoritzant molt.» I és cert, no li dic pas que no sigui veritat; el que passa és que abans, fora de la valorització que hi havia en el Departament, aquesta valorització ja es produïa, i això també és cert. Llavors hi ha tota una sèrie de sectors, com el que he citat abans, el farmacèutic, que és extraordinàriament important, perquè és extraordinàriament fàcil de valoritzar, que queda fora del procés de valorització que vostès estan duent a terme.

I efectivament que fa falta un dipòsit controlat de residus especials, i està clar que el tractament de la planta de tractament de Montmeló és insuficient. I jo no li he dit en cap moment que el lloc idoni sigui Cardona, no li ho he dit en cap moment. Li he dit que en el territori

de Catalunya fa falta un dipòsit controlat de residus especials. I de què serveix? I de què servirà Montmeló? Doncs, miri, Montmeló, que va ser inaugurat ahir, esperem tots que doni servei a la petita i mitjana empresa, però residus de poca quantitat. No els dona per més, i per tant el problema continua essent el mateix que era. Però és que, a més a més, vostès tenen un problema afegit, i és que per exemple a Celrà, i vostè ho coneix perfectament, fa tres anys que tenen una bidonada per recollir, tres anys! I nosaltres li hem dit en nombroses ocasions que una de les coses que al nostre entendre s'haurien d'utilitzar els fons de gestió de residus que surten en els pressupostos és perquè primer es retirin aquests bidons, els portin a un lloc i després ja els passaran factura a qui els han produït, i ben fet que faran de passar factura als que han produït l'abandonament d'aquests dipòsits, però retirin-los. No pot ser que hi hagi un grup de bidons des de fa tres anys a Celrà! I això és una funció que vostès han de contemplar, i ho han de contemplar en un indret on estiguin tractats de manera adequada, perquè si no, què succeeix? Succeeix que, uns pels altres, els bidons continuen allà i les afeccions que poden fer sobre el medi continuen produint-se.

Ja he dit també molt breument, molt breument, que parlaria de turisme. Vostès mateixos han fet fa poc una enquesta sobre com es percep el turisme per part dels catalans, i el 62% considera que el turisme té un impacte negatiu sobre el medi ambient. El 62%. I segons els campistes, que és d'on ha sortit, i després de l'anàlisi, diguem, per sectors –vostès han entrevistat la gent que utilitza els hotels, perquè valorin els hotels, els que utilitzen els càmpings per valorar els càmpings–, doncs, els campistes són els que valoren més negativament els càmpings, que ells mateixos utilitzen a nivell ambiental.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Portabella i Calvete

És a dir, això lliga amb el que li deia al principi, conseller: ja està bé que gestionin el que hi ha, però és clar les coses són dinàmiques, passen coses; no és el mateix l'estat dels residus ara que quan es va aprovar la 6/93, i per tant aquí hi ha tot un seguit d'elements que vostès han d'anar-se espavilant i han d'anar fent coses, i han d'anar fent coses i han d'anar actualitzant en relació amb la 6/93, i han d'actualitzar-se en el que són els nous mercats, i el turisme n'és un de molt clar, que té una gran importància sobre el producte interior brut a Catalunya, que té una mala percepció per part dels ciutadans i que té una afecció negativa sobre el medi. Facin coses en l'àmbit del turisme, més de les que fan, perquè fan alguna cosa, i facin, utilitzin, aprofundeixin la idea de la transversalitat dels temes mediambientals, per agafar el conseller de moltes coses, entre elles el turisme, per tal que facin realment, tingui incidència i tingui sincronia entre el que és el respecte al medi ambient i el turisme.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Medi Ambient pot replicar.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyor Portabella, moltes gràcies per la seva intervenció. El que passa és que potser ens hem de posar d'acord una mica en què és el que estem dient. Veig que estem d'acord, i estem satisfets del nivell que estem fent de recuperació. Si el sistema és l'antic o és el nou, la veritat és que jo diria que és l'objectiu; si estem d'acord que l'objectiu s'està assolint, quin sigui el sistema, si és nou o és antic, jo diria que és secundari.

En el tema de Montmeló li agraeixo l'explicació que ha fet vostè, segurament jo no l'havia fet prou clara, perquè diu que això de Montmeló només servirà per a les petites empreses, és que realment és una planta de petites quantitats i, per tant, queda limitada a les petites empreses. Per tant, continuem estant absolutament d'acord, cosa que li continuo agraint.

En el tema del CIPN, jo diria que vostè i jo tenim informacions diferents. O sigui, el CIPN el tenim bloquejat per les demandes que té, d'assistir les empreses a analitzar el procés i buscar millores de procés que generin producció neta, que generin reducció de residu i, com vostè sap, això a més ho està fent, ho està fent, però està bloquejat perquè no pot atendre totes les peticions. De les que està fent, les experiències les plasma després en unes fitxes que fa arribar a tothom que entén que ho pot necessitar perquè coneguïn aquestes millores, i en aquestes fitxes s'expliquen les millores que s'estan aconseguint en la producció, de cara la producció neta, de cara la minimització dels residus, i a més en la majoria de casos amb resultats econòmics, com vostè deu conèixer, tan favorables com que les inversions necessàries per aconseguir aquestes actuacions es recuperen en períodes de temps de recuperació tan curts com poden ser tres anys o quatre.

Per tant, el CIPN està fent aquesta feina de minimització i, en tot cas, i d'aquí ve la necessitat de potenciar-lo, és que està pràcticament bloquejat. Aquesta feina l'està fent. Sí que és cert que al mateix temps que fa aquesta està fent l'altra, que és ajudar l'empresari a la seva comprensió de les necessitats o de les exigències en alguns casos de papers que li està plantejant l'Administració. Aquesta és una feina que jo penso que també és bona, que algú l'ha de fer, perquè a fi de comptes el que és bo és que l'empresariat d'alguna manera entengui què és el que li està demanant l'Administració ambiental perquè pugui complir-ho, sinó difícilment podria fer-ho. Si aquesta feina també l'està fent el CIPN, a mi em sembla magnífic, encara que no és la seva feina principal.

Em parla d'activitats noves i concretament em cita el cas del turisme. Bé, jo li agraeixo que em citi el tema del turisme perquè aquí sí que ja és..., bé, per poder dir que estem fent tot això que vostè desitja. Vostè cita una enquesta, enquesta que hem realitzat nosaltres per conèixer quin és l'estat d'opinió i quin és l'estat del turisme i l'opinió de la població sobre el turisme, enquesta que realment diu que el 62% dels enquestats diuen que

el turisme és agressiu al medi ambient; també és cert que un percentatge molt i molt elevat diuen que estarien disposats a pagar més perquè deixés de ser agressiu, i a partir d'aquesta enquesta –aquesta enquesta és una de les peces del que estem fent– s'ha iniciat en col·laboració, també, en virtut d'aquesta transversalitat que vostè demana, amb el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, però directament amb el sector professional del turisme, s'ha iniciat una cosa que jo diria que és una experiència digna de ser citada, i per això li deia que li agraeixo l'oportunitat de fer-ho, que és, per primera vegada en l'Estat espanyol i per primera vegada en el conjunt d'Europa, l'aplicació del sistema Ema al sector dels serveis i concretament al sector dels càmpings. En aquest sentit, vostè ho coneix, tenim una prova pilot a la qual s'han apuntat una dotzena de càmpings que han fet ja l'estudi inicial d'avaluació de la seva situació per tal d'iniciar la seva adaptació al reconeixement d'emes, de gestió ambiental, i l'establiment de la metodologia per arribar a això. En aquest sentit, seria prioritari.

Al mateix temps estem establint un distintiu ecològic, s'està col·laborant amb la Federació de Càmpings, s'està col·laborant amb l'Associació d'Indústries Turístiques i amb el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme per poder establir aquest sistema i que de cara la temporada turística de l'any que ve estigui en funcionament i pugui haver-hi ja establiments reconeguts en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'explicació de la seva obra de govern

Sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'explicació de la seva obra de govern, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, no sabem quan seran les eleccions, però sembla que seran aviat. Suposo que vostès coneixen aquests documents: *Ara és demà*. N'hi ha de diversos colors, un per cada demarcació electoral. Hi ha una exposició, que s'ha qualificat de magnífica però que si la visiten suposo que s'emportaran una certa decepció, perquè, dels grans projectes anunciats, no és que hi hagi massa res. Però aquests documents, que es reparteixen de manera important als ciutadans de Catalunya, ens indiquen que el Govern té ganes d'explicar el que ha fet i el que podria fer si governés; esperem que no sigui així.

Estem en precampanya electoral. Una exposició, una campanya amb aquest eslògan *Ara és demà*, manllevat de Martí i Pol, i jo els voldria donar a vostès tretze raons per dir-los que si l'*ara* del Govern de Convergèn-

cia i Unió i l'explicació de l'obra de govern que fan vostès ens porta al *demà* a què vostès ens volen portar, jo els he de dir, amb aquestes tretze raons que els donaré, que segurament l'*ara* no ens porta al *demà* que tots voldríem i que segurament l'*ahir* era fins i tot millor que l'*ara* avui.

Quines són aquestes tretze raons que jo els vull donar? Tretze raons molt simples que a mi se m'han ocorregut, diguem, molt sense pensar-hi massa, eh?, molt ràpidament. Escolti'm, primer, temes de finançament. Estem ara millor que ahir? O l'*ara* és prou satisfactori? O l'*ara* ens porta a un *demà* que és el que volem? Jo estic convençut que no. Vostès han negociat un nou model de finançament, el 30% de l'IRPF, al qual van posar molta confiança, però l'avui és que les coses no han funcionat com vostès volien, ni com desitjaven. Els ingressos de l'any 97 han estat 40.000 milions menys del previst, del que vostès van preveure. Per tant, l'avui no és tan bo com l'*ahir* que van preveure, i segurament aquest avui no ens porta al *demà* que tots voldríem, i vostès mateixos ens diuen: «Cal tornar a negociar el sistema de finançament.»

Segon tema. També en temes de finances: l'endeutament. Escolti'm, ahir, l'any 93, un bilió de pessetes d'endeutament. Avui, any 97, dos bilions de pessetes d'endeutament. Han doblat. *Demà*, si vostès segueixen, quatre. Per tant, escolti'm, l'*ara* no ens porta a un bon *demà*. Ahir estàvem millor. No anem bé, senyor conseller. I jo reconec que vostès han tingut un bon moment de Govern: aquest ahir. Però és que l'avui no és bo. L'avui no és bo; l'avui reclama ja un canvi.

Un tercer tema. Vostès paguen la gent a temps? Vostès paguen a temps la gent? Escolti'm, jo li he de dir que hi ha molts i molts de ciutadans de Catalunya que tenen compromisos del Govern de la Generalitat que els pagaran subvencions, que els pagaran ajuts i que no arriben. Fins i tot, jo voldria recordar que encara hi ha ajuts i crèdits dels incendis de l'any 94 que encara no s'han pagat. Gran part dels ajuts s'han pagat, dels incendis del 94, alguns encara estan pendents, però els crèdits encara estan pendents. I fins i tot han deixat de pagar alguna anualitat, vostès. Això és bo per al país? Aquella esperança que van tenir els ciutadans amb el Govern de Catalunya l'any 94 que podrien refer els seus boscos ha estat compensada? Aquesta esperança... Vostès han donat a la gent el que esperava? No els ho han donat. Ahir esperaven una cosa del Govern, avui estan decebuts. Per tant, esperen un *demà* millor, no de vostès, sinó d'un nou Govern, d'un canvi.

Una quarta raó. Les subvencions esportives, senyor conseller. Subvencions per a construccions i instal·lacions esportives. I miri que vaig agafant moltes coses i molt soltes. Aquest país que va fer un gran salt amb els Jocs Olímpics de l'any 92..., sap quin és l'últim any que vostès han convocat convocatòria d'ajuts per a construcció d'instal·lacions esportives? Sap quin any? L'any 94; fa quatre anys. Quatre anys que aquest país, model de gestió esportiva, i que en aquesta campanya diuen no sé quantes federacions, no sé quants premis..., i és veritat. Però vostès han frenat. Del 94 fins ara no hi ha convocatòria. Però, escolti'm, el que és més greu: la convocatòria de l'any 94, 2.700 milions de pessetes,

5950

pendents; 2.700 milions de pessetes que vostès ara diuen als municipis i a les entitats que s'hi volen acollir, que van rebre la subvenció de vostès: «Vagin a l'Institut Català de Finances, demanin un crèdit» i aquest crèdit no comptarà per a l'endeutament municipal perquè la Generalitat ja pagarà les amortitzacions i els interessos.» Estem parlant de compromisos de l'any 94!, en un tema que aquest país hi tenia tanta illusió com era el tema esportiu. Ahir estàvem bé, senyor conseller. L'acció del Govern de la Generalitat del passat ja la hi reconec: positiva. Però l'avui és dolent i ens porta a un demà que necessita un canvi, senyor conseller, que jo reclamo amb molta urgència. Què farem, per tant, amb aquestes instal·lacions esportives que ja fa quatre anys que esperen molts de municipis, molta gent, poder construir noves instal·lacions i que no tenen l'ajut que esperaven del Govern de la Generalitat?

Cinquè tema, si vol, senyor conseller. Han estat anys i anys reclamant el traspass de les polítiques actives i passives de l'Inem. I se'ls ha traspassat gran part del tema, i van crear una oficina única de gestió dels subsidis dels aturats, i ara resulta que allò que van aconseguir a començament d'any diuen: «No, escolti'm, no ens va prou bé, tornem a l'Estat la gestió del subsidi dels aturats.» De manera que, ara, en una oficina hi haurà una part que serà de la Generalitat, una part que serà de l'Estat altra vegada. Hem tornat a fer un pas endarrere, senyor conseller. No en van estar reclamant tota la gestió? L'han rebuda i ara la retornen. Em penso que els estic donant exemples que segurament ahir estàvem d'una manera perquè podíem reclamar, perquè se'ns va donar, però avui estem pitjor perquè hem retornat a l'Estat, en aquest cas, la gestió del subsidi als aturats.

Escolti'm, si vol una anècdota, un sisè tema. El tema del Teatre Nacional. Ahir van fer una magnífica obra, han construït un magnífic Teatre Nacional, van contractar un magnífic director; avui –avui– li donen la «patada», i avui l'acomien a la francesa. Avui al vespre hi haurà un acte de comiat del senyor Flotats. Fins a París, senyor president –fins a París, senyor president. (*Remor de veus.*) Ahir van fer una cosa, avui en fan una altra que no és el camí per anar a aquest demà que vostès ens prometen. Ara, per mi, ja no és demà. Per mi és una altra cosa.

Un setè tema. El tema sanitari, senyor conseller, el seu. Ha fet un model de la sanitat catalana que és un model europeu; hi estem d'acord. Un magnífic model d'assistència primària; perfecte. Un excellent sistema d'atenció hospitalària; sí senyor. I ho reconeixem, senyor conseller. Però aquest model ha entrat en crisi. Pilon i pilons de pàgines de diari ens estan dient: «Al model sanitari català, que és perfecte, entra en crisi.»

La Llei del català; la pacten amb els socialistes, amb Esquerra, amb Iniciativa, amb altres grups i llavors el seu desplegament no es fa com s'havia previst. Podríem parlar del Mapa escolar. Podríem parlar de les depuradores: 45 depuradores que haurien d'estar acabades aquest any i que ara ens diuen que començaran a contractar l'any 98. A Aitona, a Alcarràs, a Alfarràs, a Alguaire esperen aquestes depuradores que estaven compromeses des de l'any 95 i que deien que l'any 98 estarien fetes. O, si volen, senyor conseller, i ja vaig

acabant, el tema del Pla del Delta. Ahir van acordar amb Borrell i amb Maragall totes les obres del Pla Delta. Dos anys esperant que aquestes obres del Pla Delta tiressin endavant; el Partit Popular dubtant; el tema s'ha encallat; ara sembla que alguna cosa es comença a desencallar. Però tenim tretze temes en els quals jo demostr que l'ahir potser era més esperançador que l'avui i que aquest avui no ens porta cap al demà que tots voldríem.

Senyor conseller, acabo. A vostès els falta empena, els falta illusió i ni amb Viagra recuperaran l'empena i la illusió que aquest país necessita.

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies. Silenci, si us plau. Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Honorable president, senyores i senyors diputats. He de reconèixer que aquesta interpellació ha anat per uns camins absolutament diferents als que jo em podia imaginar. La veritat és que jo em creia que vostè faria algun tipus de crítica a coses reals, i vostè ha fet un plantejament d'una cosa que jo li asseguro que vostè explica això al carrer i ningú s'ho creu. Ningú es creu que avui dia a Catalunya les coses vagin d'aquesta manera catastrofista que planteja vostè, i jo espero i desitjo que el dia de demà la gent estigui convençuda que el demà és un demà diferent del que vostè suposo que voldria, no?

La veritat és que tenim un país que funciona, una situació econòmica que va molt millor de l'esperat, amb una situació d'atur baixa a Catalunya, molt més baixa, a més, que a la resta de l'Estat, amb una situació en què a Catalunya es crea riquesa, les coses funcionen, que funcionen a Catalunya i funcionen a la resta de l'Estat, que vostè diu tot un conjunt de punts i en pot dir molts més, i que no és veritat que l'ahir estava molt bé, l'avui està malament i el demà serà pitjor. Això no és veritat. Primer, l'ahir era bo, és veritat. L'avui és millor –l'avui és millor. Vostè diu que no, però, escolti, vostè dirà el que vulgui però hi ha coses... A més, vostè ha dit coses tan clares que l'avui és millor! Una altra cosa és si és suficient el d'avui, i si el demà ha de ser encara millor. Però, per exemple, vostè la primera que ha dit és el finançament. El finançament és millor avui que ahir; és veritat. (*Veus de fons.*) No, no, l'endeutament és una altra cosa. Però jo li dic: el finançament, avui –avui– és millor que no pas el d'ahir. I, evidentment, el que sí que esperem és que el dia de demà sigui molt millor.

Escolti, nosaltres continuarem amb aquesta línia positiva de treball i de fer les coses que jo crec que és la bona línia i, a més, el que demana la gent, que és una tasca seriosa de fer una acció de govern que vostè hi pot estar d'acord o no d'acord, però amb la qual es van aconseguint coses de diferent tipus: coses de tipus autonòmic, ningú podrà dir que no hi ha una millora autonòmica, que no s'han aconseguit coses; s'han aconseguit anteriorment amb el Govern socialista, s'han aconseguit avui dia amb el Govern del PP. Ningú no

podrà dir que no s'ha aconseguit una fita importantíssima avui, que és l'entrada a la Unió Monetària Europea, i hi havia molta gent escèptica, molta gent que estava convençuda que això no aniria endavant i ha anat endavant.

Tenim una situació, vostè podrà dir amb dificultats, però millor avui que ahir. Vostè ha dit una cosa, diu, l'ensenyament... Escolti, l'ensenyament –jo crec que és important que siguem capaços de dir-ho tots–, l'ensenyament avui està molt millor que ahir, i està millor perquè hi ha més equitat i no hi ha una acció d'exclusió, no? I, per tant, l'aposta per la LOGSE, que genera uns problemes i unes dificultats, jo crec que és una aposta important i que jo crec que és absolutament equivocada plantejar el tema dient: «Escolti'm, ahir era millor.» No, ahir no era millor. Avui és millor i demà ha de ser *molt* millor. I aquest jo crec que és l'esforç que hem d'intentar fer entre tots.

El tema sanitari, escolti, el que és veritat és que avui és millor la situació sanitària dels catalans que la d'ahir. Una altra cosa és que vostè em podrà dir: «Escolti, econòmicament es podrà mantenir aquesta situació?» Jo dic: escolti, no ho sé, jo crec que sí que és podrà mantenir i hem de fer un esforç per mantenir aquesta situació i millorar-la. Però, evidentment, si tenim una situació de dificultat econòmica amb la sanitat... Si vol un dia li faré una conferència perquè sàpiga vostè d'on ve aquesta dificultat econòmica, perquè jo crec que això seria molt entenedor, explicar d'on vénen les dificultats econòmiques de sanitat perquè tinguem quatre idees clares sobre el tema de la sanitat, que em sembla que no tothom les té prou clares, no?

Escolti, la Llei del català. És que vostè creu que estem pitjor avui que ahir? És evident que avui amb la nova Llei del català, amb la nova Llei de política lingüística avui estem millor que ahir, i segur que estarem millor el dia de demà.

Per tant, sincerament, els seus plantejaments jo crec que són equivocats. Vostè diu: «Escolti, reclamo un canvi, reclamo un canvi.» Escolti, la veritat és que nosaltres no volem canviar, volem continuar fent la feina que fem, volem continuar treballant. Vostè diu: «Escolti'm, estem en període preelectoral.» La pregunta i la direcció de la seva intervenció, evidentment, ha sigut absolutament preelectoral. Jo l'únic que li puc dir és que nosaltres continuarem treballant per tot el país intentant fer les coses ben fetes i intentant que aquest avui cada dia sigui millor i que, evidentment, això ens doni un demà més positiu.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Senyor conseller, jo he dit que l'avui en alguns casos pot ser millor que l'ahir, però que l'ahir ens portava a un avui que estem més bé, però que l'avui ja no ens porta a un demà millor. Hi ha un

poema de Machado que diu: «Hoy es siempre todavía», potser avui encara estem en això. Encara estem amb aquest Govern que no veu que ha perdut aquesta il·lusió, aquesta empena, aquesta manca de projecte que jo els he volgut exemplificar en algunes coses. Sí que han fet, senyor conseller, no ho nego, i molt; però deixin pas a uns que vinguin amb més ganes i amb més il·lusió.

Miri, estem en campanya preelectoral, hi ha un formigueig de consellers per tot el territori. Jo tinc aquí una convocatòria d'una visita del conseller de Política Territorial ahir a les comarques de Girona –l'hi llegiré, perquè, escolti'm, senyor conseller...–, a l'Escala: «visita als terrenys de la futura estació d'autobusos». Visita uns terrenys de la futura estació! No hi ha ni projecte, eh? No hi ha ni projecte, senyor conseller! No hi ha projecte, els estic dient. Hissada la bandera blava. Llavors: «visita al lloc de canalització de la riera de les Reïmeres». Escolti'm, abans posaven primeres pedres, però ara van a veure allò que potser algun dia faran. O que farem. (*Remor de veus.*) I tercer, Sant Martí d'Empúries: «visita a la futura rotonda». (*Rialles.*) Escolti'm, ni primeres pedres, ni primeres inauguracions de petits trossos; ara ja van a veure el que potser algun dia faran. No hi ha projecte, senyor conseller. Vostè creu que el conseller de Política Territorial ha de perdre dues hores i mitja anant a veure possibles coses que farà en el futur? Doncs, escolti'm, senyor conseller, això és una mostra que –ho repeteixo– han perdut empena, han perdut il·lusió, no tenen projecte de futur. Deixin a aquells que tenim projecte de futur que fem allò que vostès, en aquests moments, ja no tenen la il·lusió per tirar endavant.

Vostè diu: el tema sanitari. Escolti'm, jo no sé que passarà amb el tema sanitari, de veritat, però que està en crisi el finançament, no ho negarà, i que avui hi ha unes cues per a determinades intervencions de cataractes, o d'intervencions de malucs, no m'ho negarà, que hi ha dos anys d'espera de la gent, com a mínim, en aquests temes. Per tant, hem entrat en un model sanitari que, ho repeteixo, senyor conseller..., i el va dissenyar en gran part vostè, i li ho reconeixem: un bon model, però que ha entrat en crisi. Pílons i pílons de diaris ho estan dient, que aquest model està entrant en crisi. I, per tant, nosaltres diem: cal reconduir... I vostè, que n'és l'inventor, potser ja no és la persona adequada per tirar-lo endavant en el futur.

En el tema de l'ensenyament, escolti'm, hi va haver un acord per a un pla d'inversions escolars entre els socialistes i Convergència i Unió. Aquest acord no s'ha complert; estem de l'ordre de 15.000 milions de pessetes que no han executat. I ara ens anuncien a nosaltres que faran... De les quals jo voldria recordar que, del conjunt d'obres que ens anuncien, n'hi ha unes quantes que tampoc tenen projecte i que, per tant, no podran iniciar-se aquest any, com vostès diuen: a Argentona, a Vilanova, a Sant Andreu de la Barca, a Pallemà, a Sabadell, a Banyoles, a la Bisbal, a Lleida, a Rosselló, a Constantí i als Pallaresos.

Jo estic dient, senyor conseller, que han perdut empena, que han perdut il·lusió, que allò que vostès feien fa un temps, ara ja no ho fan, i que el seu Govern deixa bastant a desitjar. Senyor conseller, en aquests mo-

5952

ments, jo crec que els falta aquesta illusió que jo voldria per al país, que vull per a Catalunya, que volem els socialistes per a Catalunya.

Miri –i deixi'm acabar, senyor conseller–, jo llegia aquests dies un llibre en el qual hi ha una reflexió sobre els exercicis espirituals de Sant Ignasi de Loiola (*rialles*), i, després d'explicar-nos allò que tots coneixem, aquells que hem tingut una formació cristiana –que són gairebé tots els que som aquí–, explica l'infern, no sé què..., i acaba i explica el Judici Final. Diu: «Baixa l'arcàngel sant Miquel tocant la trompeta que anuncia el Judici Final. Toca el primer toc, toca el segon toc i, en el tercer toc de trompeta» –diu– «el temps era, el temps fou, el temps és, però el temps ja no serà mai més.» A vostès, senyor conseller, els està arribant el tercer toc de trompeta. Vostès eren Govern, vostès són Govern i vostès no seran Govern.

(*Crits de «Molt bé!». Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Silenci, si us plau. Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Escolti, si vol li explico una dels pastorets, però no crec que sigui necessària, no?, (*rialles*), perquè la veritat és que aquest final m'ha deixat corprès. Ja m'ha deixat corprès el de l'anterior intervenció, però aquest, la veritat és que el felicito perquè no podia trobar una cosa més original. La veritat és que jo he anat als jesuïtes, és a dir que em conec bé el que són els exercicis espirituals i la por aquesta, i jo crec que avui dia l'educació i la formació de la gent no està sota aquests plantejaments de por, de pànic, sinó sota uns plantejaments de llibertat i de diferents plantejaments.

I això és el que nosaltres oferim, vam oferir ahir, oferim avui i oferirem demà, que és un país millor, intentar fer les coses millor. La gent coneix la nostra trajectòria, sap quina és la nostra acció de govern, sap com són els nostres plantejaments i, si vostè mira i agafa i es mira les enquestes que surten, doncs, em sembla que la gent no li dóna la raó a vostè, sinó que ens la dóna a nosaltres, i espero i desitjo que per molts anys. I, per tant, jo espero i desitjo que aquest plantejament que vostè fa, que diu: «Escolti, un canvi, un canvi...» Bé, escolti, vol sopa? Doncs, dues tasses, i vostè tindrà la tercera tassa de sopa, i ho sento per vostè, però em sembla que hauran de tenir paciència.

Perquè vostè diu: «No tenen empenta, no tenen illusió...» No és cert –no és cert–, i vostè sap que no és així. Vostè, això que diu que tenim una gran activitat, no és veritat que la tinguem ara, perquè és període preelectoral, que vostè diu. Vull dir que, escolti, nosaltres, els consellers de la Generalitat, tenim una gran activitat, com la té el president, perquè, és veritat, tenim illusió, tenim desig de fer les coses ben fetes, ens trobarà a tots llocs, a tots els punts... Bé, i escolti'm, i això és la nostra manera de fer i d'actuar, i a través d'aquesta manera de fer i d'actuar és com hem aconseguit, jo crec, sincerament, un cert prestigi com a Govern i un cert prestigi de fer les coses ben fetes.

Escolti, vostè fa referència a un conjunt de punts i de coses... Jo ja no sóc conseller de sanitat; el conseller de Sanitat és el conseller Rius, i, per tant, és una mica ridícul que digui: «Escolti, vostè ja no serà conseller...» No, jo ja jo en sóc, ja fa molt temps que no en sóc. Sí que és veritat que, quan es parla de sanitat, em crea un impacte, perquè tothom sap que és una de les meves aficions, i em crea un cert impacte que vostè es cregui que avui hi han cues i que ahir no n'hi havien. És a dir que això seria com una espècie de miracle, no? I tothom que parla de cues i de llistes d'espera..., jo dic sempre: la trampa més grossa en què pot caure l'oposició, si pensa algun dia governar, és parlar de llistes d'espera, perquè totes fan el ridícul. El van fer el PP al seu dia, el fan els socialistes... És a dir, jo crec que parlar de llistes d'espera és una de les coses amb què un pot fer el ridícul d'una manera summament espectacular.

(*El vicepresident primer es reincorpora al seu lloc.*)

Jo el que sí que li asseguro –i seré molt breu– és que nosaltres continuarem tenint moltes ganes, més ganes que ningú, més ganes de continuar governant, hi continuarem posant molta illusió, i sabem el que volem, i tenim una acció de govern que ens avala, tenim... A vostè, si vol, li enviarem tots els programes que hem anat fent, tant Convergència com Unió, i Convergència i Unió, sobre l'activitat de govern. I sabem una cosa que és molt important: nosaltres sabem de quins partits som –això ho sabem–, sabem quins projectes tenim –no haurem d'anar pel carrer a preguntar a tothom quins projectes hem de fer–, parlarem amb la gent i parlarem amb la societat civil, però sabem quins projectes tenim, i, evidentment, no haurem d'inventar, ni avui ni demà..., la gent ens coneix, i, per tant, el que oferirem és un plantejament que jo crec que serà coherent i que els ciutadans de Catalunya sabran que és un programa complible. Tampoc inventarem un partit nou ni una coalició nova. (*Remor de veus.*) Tenim Convergència i Unió, i espero que la tinguem per molts anys.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Volen fer el favor de guardar silenci? Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el programa Instrument financer d'orientació pesquera

Interpellació al Consell Executiu sobre el programa Instrument financer d'orientació pesquera. L'ha presentada el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per substanciar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Roig.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, efectivament, aquesta serà una interpellació constructiva. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el passat dia 29 d'abril

substanciàvem al Ple d'aquesta cambra una interpellació sobre les competències de les capitanies marítimes. Dèiem en aquella ocasió que Catalunya no acaba en la zona costera i que existeix un altre espai, l'espai marítim, que també s'ha de considerar Catalunya. Avui, amb aquesta iniciativa parlamentària, pretenem impulsar l'acció del Govern en relació amb una activitat, la pesquera, que, tot i que pugui parèixer per a algú que no és important amb relació a la població activa que s'hi dedica, és vital per a Catalunya i forma part indivisible i genuïna d'aquest espai marítim del nostre país.

El Parlament de Catalunya va aprovar al seu dia la creació d'una Comissió d'Estudi sobre la Pesca a casa nostra. El cert és que, tot i que la dita Comissió no ha acabat encara el seu treball, sí que en podem extreure ja algunes conclusions: la tecnologia ha avançat extraordinàriament també en el sector pesquer; la capacitat de captures de les embarcacions ha augmentat considerablement; existeix un gran perill d'esgotament dels mateixos recursos pesquers, i tot això obliga a una reconversió del sector i, en conseqüència, a la reducció de la flota pesquera a casa nostra, i també a la resta d'Europa. La nostra obligació és, per tant, cercar sortides raonables per als pescadors que decideixen abandonar l'activitat, i per això l'IFOP, l'Instrument financer d'orientació pesquera, és una eina imprescindible perquè el Govern de la Generalitat impulsi aquesta política de reconversió del sector.

Avui no plantejarem, en aquesta interpellació, la necessitat de modificar els criteris d'atorgament d'ajudes IFOP en relació amb els distints territoris, i que és clarament discriminatòria per a Euskadi, per a les Illes i per a Catalunya. Recentment, en una moció que presentàvem al Senat conjuntament amb el PNB, reclamàvem precisament que les ajudes europees derivades de l'IFOP tinguessen un caràcter igualitari i horitzontal a tot el territori europeu. No ens pareix raonable que aquestes ajudes estiguessin vinculades als diferents objectius de la Unió europea i que un pescador de Catalunya que s'aculli a alguna de les modalitats del programa IFOP rebi fins a un 40% d'ajuda pública, mentre un pescador del País Valencià, Andalusia o Galícia pugui rebre fins a un 60%. No pot ser que un pescador de Sant Carles de la Ràpita o d'Alcanar pugui rebre fins a un 40% d'ajudes i un pescador de Vinaròs, situat a vint o vint-i-cinc quilòmetres d'Alcanar, en rebi fins a un 60%. El cert és que l'activitat pesquera és produeix precisament al mar, a la mar comuna, amb les mateixes condicions, els mateixos recursos, les mateixes espècies i els mateixos mercats. Caldria, per tant, en una altra ocasió, impulsar una estratègia que permeti que, dintre de l'Agenda 2000, que s'està discutint en aquests moments, hi han propostes damunt de la taula, es contempli l'horitzontalitat de les ajudes pesqueres; tema que no és precisament fàcil, perquè hi han opinions en sentit contrari.

Ara, senyor conseller, tenim una bona oportunitat a Catalunya per incrementar els recursos provinents de l'IFOP, que ens permeti adaptar i modernitzar la nostra flota, ajudar el desenvolupament de l'aqüicultura marina i continental, protegir els recursos marins de les

zones costaneres, millorar els nostres horts i ajudar aquells pescadors que decideixin abandonar l'activitat pesquera. En definitiva, es tracta de racionalitzar i millorar la competitivitat del nostre sector pesquer.

Si s'aconsegueix accelerar l'execució del Programa, que ara ja té un bon nivell, aquí a Catalunya, de compliment –fruit de l'acció que s'ha fet des de la Conselleria d'Agricultura i des de la Direcció General de Pesca–, i es fa una gestió eficaç, podrem participar en el 35% dels fons retinguts l'any 1994 pel Ministeri d'Agricultura, i que precisament es redistribueixen en funció d'aquest grau d'execució del Programa. Així mateix, el conveni signat entre la Direcció General d'Estructures y Mercados Pesqueros, del MAPA, i la Direcció General de Pesca Marítima, de la Generalitat, ha de permetre disposar els anys 1998 i 1999 de nous fons IFOP, que han de fer possible atendre les sol·licituds de paralització definitiva, en la modalitat d'arrossegament, de fins a trenta embarcacions a tot Catalunya.

En definitiva, conseller, es tracta, en esta Interpellació, de demanar al Govern que expliqui quina és la situació de l'actual IFOP, que faci un nou esforç incrementant los fons –els fons de l'IFOP, em refereixo–, a fi de donar resposta a les necessitats del sector, i, paral·lelament, demanar al mateix sector, el sector beneficiari, el sector pesquer dels fons, que acceleri l'execució del Programa, dugui a terme la realització dels projectes i la presentació dels justificants de la inversió, per procedir al seu pagament.

Gràcies, senyor president; gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en la resposta formal i en l'explicació de com està en aquest moment el programa IFOP, sí que sumar-me a la seva petició quant que el tractament al llarg de tota la zona costanera espanyola hauria de ser un tractament, diguem-ne, horitzontal. En aquest moment hi ha greus diferències de tractament entre les zones objectiu 1 i les zones que no són objectiu 1. I suposo que això és especialment rellevant, a més, a la mateixa comarca on vostè resideix, diputat, on els veïns, a escasses milles marines –utilitzant la mateixa terminologia marinera–..., fa que els ajuts siguin molt importants.

En això he de dir que, a més, fins i tot té una repercussió força negativa sobre les nostres drassanes, donat que la tendència natural és que puguem tenir un ajut més important, i, en permetre una mobilitat entre ports de les diferents flotes, aquestes flotes, doncs, alguna persona que prevegi en un futur no massa llunyà fer modificacions..., demanar el canvi de port base. No diré que aquesta sigui una situació freqüent, però sí que, en tot cas, n'hi ha alguna de documentada, i això no és positiu.

5954

Ja sé que no és objecte de la interpellació que em fa avui, però jo crec que és bo mencionar-ho, i mencionar-ho davant de la cambra, perquè entre tots els grups polítics puguem fer la suficient mentalització a nivell de l'Estat espanyol i de la mateixa Comunitat Econòmica Europea, a fi i efecte que aquestes diferències que sobre el territori poden ser comprensibles en funció que les explotacions agrícoles estan ubicades físicament en un determinat lloc i no es mouen d'allí, i aquell lloc té uns determinats condicionants que poden fer entendre o poden fer necessari aplicar una diferenciació de tractament, en el cas del mar no és així, perquè la flota de Vinaròs pesca davant de Sant Carles, i la de Sant Carles, doncs, pesca davant de Vinaròs.

Sí dir-li, en aquest sentit, que sembla una opinió..., aquesta opinió, evidentment, no sé si és compartida per tots els consellers autonòmics; sospito que tots els consellers que ens veiem afectats per la reducció, per dir-ho d'alguna manera, hi estem d'acord; sospito que els que estan dintre de l'objectiu 1, en tot cas, el que demanaran és que estiguem al mateix nivell, o en tot cas suposo que difícilment acceptaran un tractament lineal, però sí que semblava que l'opinió de la ministra, almenys mencionada personalment a mi mateix, era..., compartia aquesta afirmació que l'IFOP hauria de ser aplicat igual en el conjunt de la costa, donat que les característiques i els *caladeros*, doncs, les característiques són similars i els *caladeros*, compartits.

El programa IFOP, bàsicament, només a tall de recordar-ho, té diferents objectius –bàsicament en té nou–, i jo els citaré d'una manera molt succinta, però, perquè crec que pot fer més entenedora l'explicació posterior, que és molt àrida quant a xifres.

El primer apartat –i nosaltres considerem que el més important i al que des d'aquí hem dirigit més recursos– és ajut a la suspensió definitiva de tota activitat pesquera d'un buc mitjançant el desguàs o l'enfonsament, o l'assignació a finalitats de caràcter ornamental, o bé també s'inclou aquí dintre l'exportació, quan aquesta exportació es faci a un país no pertanyent a la Unió Europea. Jo, per anar-ho lligant en aquest sentit, en cada punt els explicaria el resum del que hi hem destinat: en aquest primer punt, a Catalunya, en aquest moment, aprovats i pagats, o sigui, liquidats, hi ha 39 expedients, que han significat un ajut de 1.681 milions de pessetes.

El segon apartat és l'apartat destinat a construcció, és despeses derivades de la renovació de la flota pesquera mitjançant la construcció de noves unitats. Això pot semblar un cert contrasentit als senyors diputats, de dir, per una banda, la Comunitat paga, i paga fins i tot amb certa generositat, el desguàs de vaixells, i per una altra banda –i sobretot quan els digui les xifres els pot sorprendre– dir: «Ecolti, nosaltres hem ajudat 53 expedients de nova construcció»... Em diran: «Conseller, si fa un balanç, no és positiu, perquè, de 39 que n'ha desguassat, 53...: hem augmentat la flota». Això no és així en absolut, sinó que aquests 53 vaixells obeeixen o bé a vaixells que s'han donat de baixa i, per tant, que no han rebut remuneració, però que s'han hagut de donar de baixa, o bé a llicències adquirides que, al seu moment, no necessàriament a la comunitat de Catalunya, sinó en qualsevol comunitat espanyola, s'han donat de

baixa. En aquest apartat s'han destinat 821 milions de pessetes.

El tercer apartat és despeses derivades de la modernització d'embarcacions de pesca. És l'altre gran objectiu de l'IFOP. Aquí hi ha hagut 146 expedients, amb un suport econòmic de pràcticament 545 milions de pessetes.

El quart és construcció i modernització d'establiments de cultius marins. Al llarg d'aquests últims anys hem tingut 30 expedients, amb un ajut de pràcticament 195 milions de pessetes.

El següent és les actuacions en zones costaneres, o sigui, adequació de la franja mitjançant la construcció d'esculls artificials, que també saben vostès que és una política que hem seguit, molt activa, donat que hem vist un efecte absolutament positiu, no solament pel que significa de protecció... (*Adreçant-se a la Mesa.*) Disculpi, però si em parla al darrere em distrec, ho sento molt.

El vicepresident primer

Té tota la raó, senyor conseller. Li demano disculpes.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. A aquests esculls se'ls ha donat també força importància, donat que tenen un efecte, dient-ho d'una forma ramadera, doncs, de «granja». La zona protegida té un doble efecte: primer, que no s'hi pesca, però, segon, que l'escull artificial, sobretot tenint en compte que s'aplica a zones sorrenques, el fet que hi hagi aquest escull propicia la reproducció. En aquest cas s'hi han destinat..., s'han fet exactament set projectes, als quals s'han destinat 143 milions de pessetes.

El següent és el de ports pesquers. En el cas dels ports pesquers, són quatre projectes, amb un import de 87 milions de pessetes.

El següent és la comercialització i la transformació de productes. Aquest és un apartat molt important, donat que el nostre sector de la pesca tradicionalment s'ha preocupat força poc d'aquest tema. En general, el pescador, el que desitja és sortir a mar, fer una bona pesca i veure si a la llotja els preus són interessants, però normalment no hi ha hagut un esperit..., bé de continuar, o sigui de treballar també en els aspectes posteriors al que és la captura, entrar en aspectes de comercialització, o bé de transformació. Aquí hem de dir que hi ha hagut vuit projectes, i a aquests vuit projectes se'ls ha ajudat amb 222 milions de pessetes.

Hi ha una línia, també, d'assistència tècnica. Aquesta línia ve adreçada a la implementació..., o sigui, bàsicament és per a la mateixa Administració, és per donar suport a tot aquest programa de l'IFOP. Aquí el que s'hi ha destinat és una quantitat relativament més modesta, que és de 103 milions.

Abans m'he oblidat de dir una cosa, quan he parlat de vuit projectes –eren d'industrialització– que he dit 222 milions, però hi ha hagut 63 projectes de comercialització i transformació, amb un ajut de 733 milions de pessetes.

I, finalment, hi ha una línia que és de caràcter socioeconòmic, que va destinada als ajuts als mariners afectats per un ajustament estructural de la flota, bé per paralització definitiva o bé per l'exportació d'aquest vaixell a un país tercer. Bàsicament, és un complement de la primera línia, que era donar de baixa vaixells de pesca, i en aquest cas les persones afectades també tenen ajut. Això ha significat 39 expedients, amb un ajut de 55 milions de pessetes.

Globalment, en el període 95-98, que és el que els acabo d'explicar jo ara, l'IFOP ha significat per a Catalunya una aportació de recursos, de cara al sector, de 4.586 milions de pessetes. De totes maneres, nosaltres estem força satisfets del desenvolupament d'aquest Programa, però vull dir que hi ha tres o quatre coses –algunes d'elles, vostè les ha citat– que caldria aconseguir. Per una banda, ens aniria molt bé que el sector agilités al màxim els expedients que estan en tràmit, perquè aquest és un sector que es mou amb una certa lentitud. Això ens afavoriria, sobretot tenint en compte que estem observant que una bona part dels recursos destinats a altres zones de l'Estat espanyol presumiblement no es cobriran. La nostra aspiració seria, a través de poder avançar al màxim les nostres demandes, demostrar la necessitat i captar part d'aquests recursos.

I, després, un altre tema en el qual hem aconseguit una part és que, com vostè sap, l'Estat espanyol es reserva per a la seva gestió directa el 35% pels recursos de l'IFOP: nosaltres...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

D'acord. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. Per fer la rèplica a la intervenció del conseller, té la paraula el diputat senyor Roig.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, en primer lloc per agrair al conseller la informació que ens ha donat sobre l'IFOP. De totes formes, hi ha una part de la interpellació que el que plantejava era l'alternativa, quines eren les propostes del Govern. Crec que el conseller ha fet una exposició del que representa l'IFOP per a Catalunya. Jo, en tot cas, li faria una reflexió i li demanaria una qüestió més: en primer lloc, que ens poguéssim aprofundir una mica quines són les opcions de l'IFOP per als exercicis 1998 i 1999, que suposo que estava al tall de la seva explicació quan s'ha esgotat el temps, i després, també, plantejar a la cambra que, a més d'aquesta interpellació que s'ha fet –lògicament, ja ho haurem de fer en el proper període de sessions–, des de Convergència i Unió presentarem una iniciativa en la línia precisament d'incentivar la realització d'aquest programa IFOP.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Roig. El senyor Marimon pot contestar la rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, primer... Abans s'ha tallat la intervenció –m'he allargat excessivament–; en tot cas, la continuaré ara.

De fet, el programa d'ordenament, aquest Pla financer d'ordenació del sector pesquer, la veritat és que ha tingut una gran acollida a Catalunya, i en aquest moment, doncs, tenim força demandes. Nosaltres, la previsió que nosaltres tenim des del Departament, és que ens faria falta un increment força important.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dels fons que teníem assignats inicialment, darrerament hem aconseguit, el 31 del V del 98 –o sigui, fa escassos dies–, vam aconseguir un augment de 124 milions d'ecus. Això significa... Aquí porto el conveni: va ser un conveni signat entre el director general i el director general d'Estructures i Mercat Pesquer, força positiu, el qual ens permet atendre quelcom més del que ens faria falta. Ara, les aspiracions del Departament és poder augmentar aquesta quantitat, i més tenint en compte, com li he explicat abans, la situació en què estan a les altres comunitats autònomes, i que veiem la possibilitat que, abans que l'Estat espanyol perdi recursos en aquest sentit, alguns poguessin ser traspassats a nosaltres, sobretot perquè l'IFOP afecta un seguit de comarques, també, que no tenen costa, i la veritat és que fins i tot potser tenen dificultats, alguna d'aquestes comarques, a aplicar aquests fons.

Nosaltres preveiem que durant el 98 i el 99 al Departament podrem disposar de noves participacions a compte de les retencions de fons que va efectuar el Ministeri, el MAPA, en el moment inicial, o sigui, el 35%. Ara, nosaltres, per disposar d'aquests recursos, cal que assolim un alt nivell de compliment del programa IFOP, tant en l'apartat d'expedients aprovats com d'expedients liquidats, i per això jo feia aquella crida que el sector sigui amatent en aquest sentit. Nosaltres prioritzarem per als propers anys, de forma especial, el que és la retirada de flota. Jo aquí tinc unes dades que són força significatives, que són que l'any 92 nosaltres teníem 1.843 vaixells, i aquest any 98 en tenim 1.616. Això és absolutament necessari, i aquest és un sector que manté un nivell de captures pràcticament idèntic, amb petites variacions –ens movem al voltant de 60.000, una mica més de 60.000 tones de pesca a l'any, una miqueta amunt, una miqueta avall–, i, en tot cas, la reducció de vaixells no significa una reducció, en principi, de l'esforç pesquer. I per això, a més, fem vedes biològiques. Les noves tècniques, des de tots els temes de modernització de vaixells, o les noves aplicacions, tant en zones, radars, plòters, etcètera, avenços que en aquest moment estan absolutament instal·lats en totes les barques, fan que el nivell de captures s'hagi incrementat.

Vostè abans m'ha preguntat a veure quines són les nostres perspectives. Nosaltres pensem que, per part del

Ministeri i per part de la Comunitat, doncs, se'ns atorguen els fons necessaris, nosaltres podríem duplicar perfectament, d'aquí a l'any 99, el programa que hem executat del 95 al 98. O sigui, demandes potencials del sector, hi són, i la nostra voluntat seria tendent a aconseguir aquest objectiu: que en el període que resta del 98-99, si aconseguíssim que de l'Estat ens fos retornat aquest 35%, si ens fos retornat, creiem que podríem obtenir algun recurs suplementari a l'Estat espanyol, i nosaltres faríem l'esforç necessari, aquí a Catalunya també, per aconseguir veure realitzar en aquests dos anys que ens queden, pràcticament, el mateix programa que hem realitzat en els dos anys i mig anteriors.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans. Presentada pel Grup Popular, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Sanitat, el Grup Parlamentari Popular presenta aquesta interpellació sobre el capteniment del Govern envers els nous fàrmacs que han sortit al mercat.

Si comencem parlant del Donetefilo, que és un derivat piperidínic inhibidor, reversible i no competitiu de l'enzim acetilcolinesterasa, que és a la vegada la responsable de la hidròlisi... –esperin-se, esperin-se, que després ve l'interessant–, de la hidròlisi de l'acetilcolina, i que podria ser una millora per als malalts de l'Alzheimer, resulta que trobem una petita nota, amb molta sort, al suplement de medicina d'algun diari.

Continuem i parlem de la naltrexona i la camprosato... Tothom pensa que per a alguna cosa deu servir, perquè els metges ho recepten, però no saben que és el nou tractament que ofereix la sanitat pública catalana als alcohòlics, i això, honorable conseller, li haig de dir que és un èxit per a la Conselleria, així com també els estudis realitzats per la unitat d'alcoholisme de l'hospital Clínic amb relació al tractament amb disulfiram, que, com vostè molt bé sap, aconsegueix disminuir a la meitat la ingesta alcohòlica en bevedors abusius.

Si anem a un altre camp, podríem parlar de l'erceptina, que a la gent els pot sonar com a mínim a xinès i que pot ser un dels avenços més importants en el camp de la genètica per curar el càncer de mama, quan aquest sigui causat per l'alteració del gen HER2NEU. Així podríem estar parlant durant molt de temps però convertiríem l'hemicicle en un fòrum mèdic.

Tot això que hem parlat fins ara té molt valor terapèutic, però la gent no fa corredisses per conèixer el mecanisme d'acció i, per descomptat, la Conselleria no diu res, i fins a cert punt no ens sembla malament. Però, de cop i volta, surt als mitjans de comunicació que als Estats Units d'Amèrica es posa a la venda una píndola, que és el sildenafil. Dit així, continuem sense donar-li més importància, però quan diem que aquest fàrmac és el Viagra a molta gent se li estiren les orelles i a la millor alguna altra cosa. El sildenafil serveix per al tractament de la disfunció erèctil. Des dels temps més llunyans de l'antiguitat tenim un culte cap a la sexualitat, el déu de l'amor, Eros, el de la potència, Priapos, que donada la seva constant erecció ha donat nom a una malaltia el priapisme i al somni de molts impotents.

Ara comencem a centrar el tema, senyor conseller, a parlar del perquè d'aquesta interpellació. No es preocupi, senyor conseller, que aquesta vegada la intervenció del nostre Grup no li costarà diners, perquè no li preguntarem sobre si pensa finançar aquests fàrmacs la Seguretat Social; això estem segurs que ja ho faran altres grups i en aquell moment el nostre Grup prendrà la decisió més adient. No farem demagògia ara, ni la farem després.

L'aparició del sildenafil ha fet despertar la societat resignada a la impotència i els que pensen que així seran més feliços, i els diaris i revistes ràpidament han començat a cantar les excel·lències d'aquest fàrmac. Aquelles tertúlies radiofòniques que sempre parlen de temes tot sovint avorrits i que dogmatitzen com si estiguessin protegits per l'Esperit Sant, també han tractat el tema amb una frivolitat que els que modestament entenem una mica en el tema ens ha deixat esglaiats. Com no podia ser menys –i per no perdre quota de pantalla– també les televisions ens han donat el seu parer i han fet equilibris per parlar d'aquesta nova droga de la felicitat.

Per acabar d'arreglar el tema, els sempre llestos comerciants d'un país ben a prop nostre i al qual fins ara anàvem a comprar colònies i algun que altre formatge el posen a la venda i si vols te l'envien a casa amb un paquet ben discret perquè no se n'assabenti la senyora. Les cues per comprar aquest fàrmac han estat èpiques, s'han esgotat les mercaderies i les cues recordaven aquelles peregrinacions que es feien a Perpinyà per veure *L'últim tango a París*.

I on anem a parar nosaltres? Doncs a dir-li que la Conselleria no ha estat a l'alçada. Quan hi ha un fet que genera alarma social –i permetin-me que ho digui així– i tinc motius per explicar el perquè, ho dic així, el Govern no pot quedar-se al marge. El Departament de Sanitat hauria d'haver sortit als diaris per donar informació acurada als ciutadans, per dir que no és la droga de la felicitat –sexual, s'entén– i posar en marxa els estudis pertinents per tal d'aclarir quins són els efectes reals del fàrmac. Arreu del món ja ha costat diverses vides i, si em permet –suposo que vostè també ho deu haver llegit–, en el dia d'avui surten dos articles al diari dient que «els morts després de consumir el Viagra als Estats Units ja en són trenta» i fa tot un seguit d'explicacions del tema.

Si no donem les explicacions necessàries, senyor conseller, també tindrem, si no en tenim ja, algun mort sobre la taula. El senyor conseller sap que tot el que es mou al voltant del sexe és motiu d'un gran consum, i si no, que ho preguntin a un gran pastisser, que sota el nom de Visagra, ha tret una xocolatina amb menta que fa furor, i no sé si això de la menta va amb segones o no.

El sildenafil no s'ha de prendre com un afrodisíac, i això és el que pensen molts dels que fan aquests viatges per comprar-ho. Només s'ha de prendre en aquells casos d'impotència amb líbido conservada i després d'un estudi molt seriós de quina és la causa que origina la seva impotència. Ha estat la Societat Espanyola d'Urologia conjuntament amb la Societat Espanyola d'Andrologia les que han començat un estudi molt ampli i seriós per determinar a quin tipus de gent els pot anar bé el sildenafil. En el nostre país el nombre de consultes als serveis i consultes externes d'urologia han augmentat per demanar informació i, per descomptat, la recepta pertinent per anar a comprar el Viagra, i tot això ha generat un seguit d'angoixes perquè la Conselleria, al nostre parer, no ha estat llesta. Davant el fenomen social, l'única referència de la Conselleria que jo he sabut trobar –i si estic equivocat, li agrairé que m'ho digui– ha estat que el finançament del Viagra trencarà el nou sistema del finançament de la sanitat.

Honorable conseller, l'economia és molt important, però també ho és donar la cara i la informació necessària perquè la gent del nostre país sàpiga què és i per a què serveix aquest fàrmac. La Conselleria hauria d'haver donat informació i hauria d'haver pres la senyera de la investigació, i no estar a l'espera de resultats que només faran una lleugera referència a la malaltia al nostre país; aquí la Conselleria ha perdut una bona ocasió de demostrar que el model català és quelcom més que estructures i reformes en la primària que mai s'acaben. Ara sembla que les coses s'han refredat, però un dia s'aprovarà la seva comercialització, i aleshores també tindrà sobre la taula el problema del finançament.

Si vostè o algú del seu Departament –no li demano que surti vostè, sempre queda molt bé allò de dir: «fonts del Departament»– haguessin sortit a explicar que aquest fàrmac encara està en investigació en el nostre país, que no sabem molt bé quines seran les seves indicacions –no oblidem que les causes poden ser les impotències pures orgàniques, poden ser les psicològiques pures, poden ser les mixtes, i a més a més aquelles altres que poden ser causades per malalties cardiovasculars o unes altres i fins i tot pels tractaments de moltes d'aquestes malalties–, pensem des del nostre Grup que estarien molt més tranquils aquells que, per desgràcia, pateixen aquesta malaltia. Per això, senyor conseller, li demanem que expliqui de veritat i amb rotunditat els efectes, les contraindicacions i els efectes secundaris per a aquells que amb la seva llibertat surten de les nostres fronteres per anar a comprar Viagra. Posi en marxa comissions d'experts, estudis o el que cregui convenient, però faci alguna cosa, senyor conseller; no es quedi com fins ara esperant que la indústria farmacèutica li solucioni el problema. La societat catalana li ho agrairà.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyor Bonet, no hi ha dubte que la introducció del sildenafil, el primer d'una nova família de fàrmacs en el tractament de la disfunció erèctil que actua sobre la via metabòlica de l'òxid nítric, ha causat un gran impacte social i mediàtic, probablement un dels impactes més grans que un medicament ha provocat en els darrers anys, i que recorda el ressò que l'any 1957 va tenir la píndola anticonceptiva o la popularitat, per exemple, del Valium en els anys seixanta, i que ha fet que els esdeveniments hagin anat per davant de la reacció de les mateixes autoritats sanitàries.

Com vostè sap, en aquests moments, aquest medicament està pendent de l'autorització de l'Agència Europea del Medicament, i naturalment de l'autorització per part del Ministeri de Sanitat i Consum, que és qui té la competència d'autoritzar aquest medicament a l'Estat espanyol, competència exclusiva per fer-ho. La Conselleria ha seguit de prop tot l'allau d'informacions, declaracions, manifestacions que hi ha hagut al voltant del sildenafil, i hem intervingut quan així se'ns ha demanat o quan ho hem cregut convenient.

Davant, per exemple, de les informacions, i que vostè ha citat, que el fàrmac s'estava venent en un país veí, jo mateix vaig fer unes declaracions per recomanar a la població que no s'adquirís el medicament sense consulta prèvia, ja fos amb el metge de capçalera o ja fos amb l'especialista, fet que hauria de passar, evidentment, amb tots els altres medicaments o amb tots els altres tractaments.

Així mateix hem anat mantenint contactes amb diferents especialistes, per conèixer la reacció dels pacients i la situació de diferents estudis o assaigs clínics. La informació prèvia relativa a les indicacions, a les contraindicacions, als efectes adversos, etcètera, de qualsevol nou fàrmac i que vostè esmentava, la tenen els investigadors, la tenen els diferents grups de recerca, la tenen els metges especialistes i les diferents societats científiques pels canals habituals, les revistes, les bases de dades científiques, la bibliografia mèdica, etcètera, molt abans, fins i tot, que la pugui tenir l'Administració. L'Administració és qui ha de vetllar per la informació i la correcta prescripció del fàrmac un cop aquest hagi estat autoritzat. Aquesta informació, a més a més, és necessària per a qualsevol registre del fàrmac, és a dir: no és necessari iniciar un estudi per si l'hem de registrar, perquè no es registraria si no es presenten aquests estudis. I, per tant, tota aquesta informació que vostè esmentava –no cal dedicar recursos per fer necessària aquesta autorització, aquest registre–, la té en

aquests moments l'Agència Europea del Medicament i suposo que la té el Govern central, que és qui té, com he dit abans, la responsabilitat sobre l'autorització o no d'aquest medicament. Val a dir que en data 23 de juny, el representant dels laboratoris Pfizer ens ha demanat hora de visita amb la finalitat d'informar-nos també sobre aquest nou medicament.

Atès aquest condicionant –és a dir: que el medicament encara no està comercialitzat a l'Estat espanyol–, les accions informatives que es puguin realitzar des del Departament de Sanitat i Seguretat Social, ja siguin dirigides als ciutadans o als professionals sanitaris, estan fortament condicionades pel contingut final de la fitxa tècnica del medicament, on hi haurà d'haver les indicacions específiques, on hi haurà d'haver les contraindicacions, les interaccions, els efectes adversos, les precaucions, etcètera, en el moment que s'autoritzi al nostre país. I mentrestant, per tant, hem cregut convenient actuar amb prudència per no afavorir la desinformació deguda a una informació poc acurada.

En relació amb la informació adreçada al ciutadà considerem, tant en aquesta fase com posteriorment, que la principal via d'informació ha de ser per mitjà dels professionals sanitaris, i en aquest cas, probablement, en el cas d'aquest medicament, probablement de mans dels uròlegs i dels andròlegs.

Quant a la informació adreçada als professionals sanitaris, el Servei Català de la Salut té previst de publicar en un proper número del seu butlletí d'informació terapèutica, adreçada als professionals sanitaris, tant en l'àmbit de l'atenció primària, especialitzada i hospitalària, un informe sobre aquest medicament amb explicacions sobre el seu mecanisme d'acció, característiques farmacològiques, dosificació, contraindicacions, eficàcia, efectes adversos, etcètera, i explicitant en el seu cas la seva manca d'autorització actual a l'Estat espanyol.

En qualsevol cas, senyor diputat, vostè sap que el debat real no s'ha centrat en aquest cas en la informació sobre la bondat o no d'aquest fàrmac, sinó si aquest seria finançat pel sistema sanitari públic, i en aquest sentit tota la informació, tota la pressió informativa sobre el Departament ha anat dirigida en aquest sentit. Val a dir que en aquest cas el Ministeri de Sanitat es va avançar fent unes declaracions que ja són prou conegudes sobre el finançament d'aquest medicament i que varen aixecar una certa polseguera quan encara no s'havia acabat la polèmica del *medicamentazo*.

Dit això, m'agradaria repassar quines són les actuacions que fa el Departament de Sanitat i Seguretat Social, un cop s'ha autoritzat un nou fàrmac. En primer lloc, difondre informació objectiva, basada en l'evidència sobre els nous medicaments, als professionals sanitaris a través dels serveis farmacèutics d'atenció primària, als butlletins d'informació terapèutica, als centres d'informació de medicaments, etcètera.

En segon lloc, l'establiment de criteris d'efectivitat i eficiència en la seva utilització. Com vostè sap, quan parlem de l'impacte sobre la salut dels medicaments, no parlem només d'eficàcia i seguretat sinó també d'efectivitat. La característica d'elevada eficàcia dels

nous medicaments ha de traduir-se en efectes sobre la salut en condicions generals d'utilització, és a dir, l'efectivitat.

L'efectivitat d'un medicament en la pràctica real no només depèn de la seva eficàcia intrínseca, sinó també de múltiples factors lligats al seu ús, com l'habilitat diagnòstica del prescriptor, l'adequació, indicació, prescripció, el consell mèdic i farmacèutic al pacient sobre la utilització del fàrmac, les característiques específiques del pacient i el seu entorn, el grau de compliment terapèutic, etcètera. I tot això comporta, per tant, tot un seguit d'actuacions dirigides a potenciar el compliment terapèutic, a estimular els processos de selecció de medicaments i elaboració de guies farmacoterapèutiques, a establir consells assessors sobre la utilització de medicaments, com s'ha fet amb l'interferó, com s'ha fet amb l'eritropoetina, com s'ha fet per la malaltia d'Alzheimer, amb un dels medicaments que vostè ha citat. Sí que s'han fet coses, s'ha fet una Comissió assessora pel tractament d'aquests malalts, com fomentar l'elaboració de guies per a la pràctica clínica.

En tercer lloc –hi insisteixo–, un cop autoritzat un nou medicament, i amb la finalitat d'avaluar la utilització dels nous fàrmacs, es duu a terme un seguiment i valoració dels indicadors sobre la qualitat de la prescripció; informació que després és facilitada als professionals sanitaris.

En quart lloc, també, es duu a terme un seguiment dels mecanismes de farmacovigilància, per tal de garantir la seguretat dels medicaments. Sense oblidar, per últim, la realització de campanyes d'educació sanitària sobre la utilització racional dels medicaments, especialment en l'àmbit de l'atenció primària, i el foment de les activitats del consell mèdic i terapèutic dirigit al pacient. Actualment, i crec que és important destacar-ho, tenim coneixement –la divisió d'atenció farmacèutica i prestacions complementàries del Servei Català de la Salut en té coneixement– que s'estan realitzant ja aquí, a Catalunya, en diferents centres hospitalaris diversos estudis dels efectes d'aquests fàrmacs sobre determinades malalties.

Pel que fa referència, per exemple, als pacients diabètics, s'estan utilitzant, s'estan realitzant assaigs en els serveis d'endocrinologia de l'Hospital Clínic i de l'Hospital Germans Trias i Pujol. Pel que fa referència a malalts amb patologia urològica s'estan comparant els efectes de la prostadil i el sildenafil a l'Hospital Germans Trias i Pujol. Pels malalts que tenen una depressió s'està veient quin és l'efecte del sildenafil a l'Hospital Clínic, o pacients també amb disfunció erèctil vascular..., és un projecte que està pendent d'aprovació i que es realitzarà, doncs, a l'Institut Dexeus i a l'Hospital Prínceps d'Espanya.

Voldria destacar que, generalment, els nous medicaments, els que van sortint, es caracteritzen per ser d'un elevat valor farmacològic intrínsec, és a dir, d'una eficàcia contrastada, en base als resultats d'assaigs clínics controlats, una bona qualitat que ve garantida per la seva elaboració sota estricta compliment de les bones pràctiques de fabricació, i una seguretat, una seguretat rigorosament avaluada a partir de diversos assaigs i que

un cop comercialitzat el medicament és seguida, minuciosament, a través dels sistemes de farmacovigilància.

En aquests moments el sildenafil es troba, per exemple, en aquesta fase de supervisió, en aquesta fase de *surveillance*, als Estats Units. I, per tant, és el moment en el qual s'estan recollint tots aquests efectes secundaris, alguns dels quals –i, per cert, dramàtics– vostè ha associat, i que més que amb la utilització del medicament, sembla que estan relacionats amb malalts amb altres malalties, en general, malalties amb compromís cardiovasculars; però d'altres també podrien ser atribuïdes a interaccions farmacològiques, especialment, amb vasodilatadors i que, per tant, s'hauran de tenir en compte, i les haurà de tenir en compte el Ministeri de Sanitat i Seguretat Social en el moment que, definitivament, decideixi autoritzar aquest medicament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per rèplica, té la paraula el diputat senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller, hem parlat de dues vies diferents. Jo he parlat d'una cosa i vostè m'ha contestat amb una altra. Perquè..., jo, fonamentalment, la meua interpellació anava per demanar que el Govern de la Generalitat expliqui, precisament en aquest cas, en aquest cas que ha generat alarma social, i és veritat que ho ha fet, perquè sinó..., sinó, tots els seguits de retalls de diari –i no els porto tots, perquè seria realment horrorós si els començo a llegir tots, i vostè ja els sap, ja els coneix–, tot el que ha sortit, tot el de les tertúlies, els programes de televisió que s'han arribat a fer, no s'haurien produït. No es van produir, no es van produir quan el prostadil va sortir al mercat, senyor conseller. I per què no va sortir el prostadil amb aquest tema? Com vostè molt bé sap, el prostadil és un tractament per a la disfunció erèctil, igual que el sildenafil, però que té una cosa, que és per via injectable i l'altre és per via oral.

Evidentment, la quantitat de gent que està pensant a punxar-se en un cert lloc per tenir una relació sexual, això ja els dona tanta «grima» que diuen: «Mira, ja ho farem demà.» Mentre que prendre's la pastilleta els pot ser molt més fàcil. I aquí és on vinc jo. Vinc que la informació que jo li estic demanant que doni a la societat catalana..., perquè no tinguin males intencions, i no vagin a Internet a comprar-ho. Perquè, és evident, es pot comprar per Internet, també, aquí. I quan vostè em parla de la fitxa tècnica, que estan esperant la fitxa tècnica, senyor conseller, la fitxa tècnica del medicament està aquí, és evident, vostè ja ho sap, això. Amb la qual cosa, no em digui que estan esperant la fitxa tècnica per poder dir quelcom de coses. La fitxa tècnica està aquí. Si la vol... (*Veus de fons.*) La té, perfecte, doncs, me n'alegro molt.

Després jo li deia, doncs, evidentment, que el sildenafil ha provocat alguna sèrie de problemes, problemes malauradament importants, com és la mort d'algunes persones. És evident que, possiblement, la píndola no pro-

voca la mort d'aquestes persones; jo n'estic convençut, com a professional del tema, i perdoni'm que li ho digui. Estic segur que no ho fa d'una forma directa, però el que està clar és que molta gent es pot arribar a prendre la píndola perquè ningú l'ha informat que les altres malalties que pateix i els altres medicaments que està prenent amb una interacció li poden donar això, fins i tot, a veure blau com si fossis un barrufet. (*Rialles.*) Perquè també passa. Aleshores, continuo insistint, senyor conseller, què és el que nosaltres li demanem? El nostre Grup li demana, únicament i exclusivament, informació. No es tracta que s'esperi a tindre totes les dades al seu abast. No es tracta de tot això. Es tracta que hi ha moltíssima gent, i que vostè ho sap molt bé, que han anat a comprar aquest medicament a fora, i que vénen d'Estats Units, escolti'm, com si fossin els reis mags, eh?, porten la maleta plena. Diu: «Abans es compraven texans, *dos por uno*. Ara es compra Viagra.» I es porta aquí. Sé que exagero, ja ho sé, però no tan lluny de la realitat. I l'únic que nosaltres li demanem és informar la societat. Fixi's si és poca cosa el que li demanem. No li costarà tants diners posar en marxa un estudi. L'estudi ja està posat en marxa, i vostè ja ho sap.

Aquí tenim també un altre..., un altre fulletó, que és una campanya d'informació al pacient amb impotència sexual. Per qui està patrocinat? Per l'Associació Espanyola d'Urologia i l'Associació Espanyola d'Andrologia. Jo només li demano que informin la societat de la realitat, del que està passant i del que pot passar, que s'ho prenguin amb calma, que no facin corredisses, que no vagin de pressa a buscar les coses, només li demanem això, senyor conseller. No li demanem res més, que expliqui a la societat quins són els efectes. I això avui ja ho saben, no han d'esperar a demà per dir-ho.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Bonet, com vostè comprendrà, jo no em puc negar a explicar a la societat quelcom que avui jo crec que està més i més informada, i, per tant... (*Veus de fons.*) Sí, sí, que ho està, perquè no ha fet... (*persisteixen les veus de fons*), un moment, no ha fet, precisament, en aquest cas, el conseller de Sanitat..., no és un tema que, probablement, el conseller de Sanitat, doncs, hagi de fer des d'un punt de vista de la mateixa Administració. Ho han fet especialistes molt competents del nostre país. Ho han fet, ho han explicat, jo ho he seguit, ho he pogut seguir, fins i tot, per televisió o en els diaris. I ells han parlat molt millor que el que pugui fer el conseller, perquè són especialistes, perquè ho han fet ells i han explicat les indicacions, les contraindicacions d'aquest medicament. Han explicat en tota la seva extensió que era necessari sotmetre's a una sèrie de proves, a una història clínica, etcètera, per determinar si eres tributari o no d'aquest medicament. I això s'ha fet. I la gent i els ciutadans són persones adultes, i, en tot

5960

cas, són persones que poden entendre aquest missatge. Perquè probablement si surt el conseller a dir: «Escolti, no s'ho prengui», potser no s'ho creuran. Però si surt un determinat especialista de renom, segur que s'ho creuran –segur que s'ho creuran. Si surt el conseller es pensaran que dic que no perquè no ho vull finançar.

Per tant, hi ha hagut un gran debat; hi ha un debat sobre un medicament. Però un debat –un debat–..., o sigui que resultarà que ara en aquest medicament que ve dels Estats Units, ara en aquest medicament hi hem de posar tota una sèrie d'estudis, i quan ve un altre medicament l'autoritzem cuita-corrents. O és que hem de ser diferents amb aquest medicament que amb un altre? Perquè quan arriba un medicament dels Estats Units, quan han arribat tots els medicaments, per exemple, els antiretrovirals, no han fet estudis, s'han autoritzat cuita-corrents. Aquest medicament quan arribi al nostre país, quan s'autoritzi, vindrà avalat per tot un seguit d'estudis, no pels que hagi fet la Conselleria de Sanitat de Catalunya, que els pot fer, que els està fent. Que els està fent, els està fent en els seus hospitals per a indicacions com poden ser altres malalties. Però aquest medicament..., necessitarem ara nosaltres fer un estudi per demostrar si realment és efectiu per a la disfunció erèctil o no? Si això està més que demostrat. Per cert, això està més que demostrat, i per autoritzar aquest medicament –per autoritzar aquest medicament–, evidentment, el Ministeri de Sanitat haurà de tenir aquests estudis; no me'ls demanarà a veure si els hauré fet jo, els tindran. Una altra cosa és després tot allò altre..., què és el debat? I no ens enganyem.

Per tant, la societat, avui, ha pogut..., perquè hi ha un tema, hi ha tota una sèrie de coses que lliguen amb aquest medicament i que han fet que se'n parli molt més que altres, però, s'ha fet? Les societats científiques, congressos que hi ha hagut... Hi ha hagut suficient informació, hi ha suficient informació, però, evidentment, no podem evitar..., perquè no surti jo explicant per..., quina és la indicació, si és per una impotència primària o secundària..., què se'm creurà la gent? Però sí jo puc –i ho faré, i si es creu convenient, i després, doncs, ho negociarem amb la Moció– encarregar a la Societat Catalana d'Urologia, doncs, que faci una explicació. Però l'han feta, eh?, l'han fet; sí, sí, que l'han fet, sí que l'han fet –l'han fet. I una altra cosa és que, evidentment, per molt que ho digui el conseller, no aconseguiré que si algú vol anar a un país veí o vol anar als Estats Units a comprar el Viagra, com en un altre moment a comprar, no hi vagin. Per tant, el que hem de fer nosaltres i que es fa, i ho fan els seus professionals..., perquè ningú hi ha d'anar, a Estats Units, no a comprar el Viagra, ni a comprar el Valium, li ho ha d'haver receptat el seu metge, i per tant, que li consulti al seu metge. I això ja ho hem dit, però no pel Viagra, ho hem dit per tots els medicaments. Per tant, ningú pot anar i comprar en una farmàcia un medicament sense que li hagin..., no, no el conseller, el conseller no li farà la prescripció, la hi farà el seu metge. I aquest metge té la informació, com vostè tenia, perquè això vostè ho ha tret de l'Internet. Per tant, tots els metges ho poden fer, i tots el que tenen..., doncs, que ens ho demanin.

Ara bé, jo crec que hem de considerar que la societat és més adulta del que a vegades nosaltres ens pensem. Que hi ha hagut aquí informació, que, a més a més, hi ha hagut un debat que, evidentment, és perquè és un medicament que és per al que és, i, per tant, home!, segons quines coses, la Conselleria les pot fer. Però jo crec molt més important que el debat, en aquest cas, o les indicacions d'aquest medicament les portin a terme els professionals sanitaris, que són els qui realment han de transmetre, i nosaltres, en tot cas, quan ja el tinguem autoritzat al nostre país..., perquè això és molt important, parlar d'un medicament al qual la gent que no pot anar a Andorra o que no pot anar als Estats Units no hi tindria accés, no sé fins a quin punt m'és vàlid. En el moment en què estigui aquest medicament autoritzat haurem de parlar molt més d'aquest medicament. Ara no està a l'accés dels ciutadans, ara no hi és, l'haurien d'anar a comprar fora. Per tant, jo crec que aquest és un element que també compta, en aquest moment. I això és el que està en aquest moment, no, no..., encara per molt que expliquéssim, qui l'aniria a buscar? Si no el podem donar.

En el moment que hi hagi l'autorització, i vingui avalada per tots aquests estudis, per tots aquests estudis que s'estan fent, i que els exigirà el Ministeri –em consta que els exigirà–, llavors, potser, podrem parlar de moltes més coses. Per ara, en aquest moment, jo crec que, a més a més, afegim i encara fem molta més propaganda a aquest medicament que no hi ha cap dubte que al laboratori li ha sortit rodó, doncs, la campanya publicitària del Viagra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica a Catalunya

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica a Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, diuen que hi havia una vegada un país tan diferent als altres, que un dia que el president del país va voler anar a veure una pel·lícula es va trobar que del centenar llarg de sales d'exhibició que hi havia a la capital només una oferia una pel·lícula en la llengua pròpia del país. Diuen també que va córrer a explicar-ho per carta al vicepresident d'un govern més gran d'un país més gran.

Aquesta faula, com totes les faules, explica només una part de la realitat. Quan el president Pujol es va trobar fa poques setmanes que a Barcelona només una sala oferia una pel·lícula parlada en català, hauria d'haver-se

adonat, més enllà de la constatació de la situació de la nostra llengua en el món de l'exhibició cinematogràfica, del fet que ell és el president d'un govern que, en gairebé divuit anys, ha estat incapaç de portar el català al cinema. I encara s'hauria d'haver adonat d'una altra cosa: aquesta única pel·lícula parlada en català era doblada. Vull dir, no hi havia cap pel·lícula de producció catalana a les cartelleres de Barcelona, i d'això també en deu tenir alguna culpa o alguna responsabilitat el senyor Pujol.

Aquest és realment un govern de profundes i arrelades conviccions. En aquest cas, es mou entre el maniqueisme i el fatalisme. Primer, el maniqueisme; el nostre Govern manté l'axioma que els dolents són els altres: directors, exhibidors, productors, públic, Govern de Madrid. Segon, el fatalisme; l'opinió que aquí no es fa bon cinema. I ja és curiós que aquí es faci bon teatre, amb bona producció, bona direcció, bons textos, bons actors i actrius, bons tècnics, i que aquí es facin bons productes audiovisuals per a la ficció televisiva i per a la publicitat, un altre cop amb bona producció, etcètera, però que, en canvi, no se sàpiga fer —diuen— bon cinema. Perquè, a veure, si el material humà i el context tècnic és el mateix, per què la nostra gent serveix per al teatre, la televisió i la publicitat i no per al cinema? No serà que tenim indústria teatral, tenim indústria audiovisual televisiva, tenim indústria publicitària, però no en tenim de cinematogràfica? O millor: no serà que des del Govern i des de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió s'han sabut crear condicions de generació o de suport a aquestes indústries i en canvi no per al cinema?

En aquesta legislatura, des del Grup d'Esquerra Republicana, hem insistit en la necessitat d'activar o reactivar polítiques culturals i d'indústries de la cultura, perquè en aquest futur de l'Europa unida les indústries de la cultura tindran un paper clau en el manteniment dels trets nacionals, evidentment, però en la generació de molts nous llocs de treball, fonamentalment; i si el futur de la llengua catalana té en el món del cinema un dels seus paràmetres, el futur de la nostra cultura, de la qual la llengua és part bàsica però no el tot, també. Vull dir, pel·lícules doblades al català, evidentment; pel·lícules produïdes a Catalunya, també. I la indústria cinematogràfica catalana està en franca regressió. De fet, es pot ser més taxatiu i afirmar que no existeix, ara i aquí, la indústria cinematogràfica.

És el que va fer el ponent del Grup de Convergència i Unió a la Comissió de Política Cultural en debatre una proposició no de llei del Grup d'Iniciativa - Els Verds el propassat 20 de novembre. Deia l'illustre diputat que «la primera cosa que jo voldria que quedés fixada és que a Catalunya no hi ha indústria cinematogràfica». I afegia: «Mirin, em consta en una llista que els anys 94, 95, 96, de productores adscrites a l'ACPCA amb zero pel·lícules produïdes en tres anys, n'hi ha vint-i-vuit.» O sigui, vint-i-vuit productores donades d'alta amb zero pel·lícules; amb una pel·lícula feta en tres anys, n'hi ha quinze; amb dues pel·lícules, n'hi ha vuit, i de productores no adscrites a aquesta associació, amb dues pel·lícules, solament n'hi ha dues. I reblava el clau en concloure: «Evidentment, senyors, potser aquí sí que

havia existit fa uns anys una indústria cinematogràfica, però aquesta indústria cinematogràfica en aquest moment no existeix.»

Arribats a aquest punt, em permetran que els doni alguna altra dada. El 1992 es van produir a Catalunya 21 pel·lícules; el 93, 20; el 94, 17; el 95, 16; el 96, 10; el 97, 9. Si ens ho mirem des d'una altra vessant, la situació és igualment desoladora: el 92, de les 1.383 pel·lícules que es van exhibir en estrena o reestrena a Catalunya, el 4,3 eren pel·lícules produïdes a Catalunya. Però és que el 95, que és l'últim any que tenim dades completes en aquest sentit, les xifres van ser pitjors: de les 1.148 pel·lícules visionades, només l'1,6 eren produïdes a Catalunya. Si tenim, doncs, potencial humà i tècnic però no tenim indústria, alguna cosa hi deu tenir a veure el Govern, perquè precisament estem parlant d'indústries culturals, un aspecte on l'intervencionisme del Govern és acceptat arreu.

Des de la mateixa Unió Europea fins a la majoria dels estats del continent, tothom té clar que no es pot deixar la cultura en mans del lliure mercat i que els governs han d'intervenir en favor de les indústries nacionals i de les expressions diverses. El 1997, segons dades de la Federació Estatal de Productores Cinematogràfiques, entre ajudes públiques i finançament de les televisions, a l'Estat espanyol es van invertir poc més de 8.000 milions de pessetes; a França, més de 39.000; a Alemanya, més de 25.000; al Regne Unit, més de 18.000, i a Itàlia, gairebé 26.000. L'Estat espanyol, doncs, menys de la meitat que el Regne Unit, menys de la tercera part que Alemanya i Itàlia, i una cinquena part que França. I si els parlo de les ajudes estatals és per dos motius: primer, perquè els traspassos en matèria de cinema no s'han realitzat a la Generalitat —de fet, ni s'han demanat—; segon, perquè dins la migradesa estatal les ajudes dedicades al cinema per la Generalitat són encara més migrades. La totalitat de diners invertits pel Departament de Cultura en llargmetratges, festivals i premis va arribar el 1996 a 315 milions, mentre que l'ICAA, l'organisme estatal de cinema, en va dedicar més de 3.000 només en la producció independent de cinema.

Ja ho veuen. Catalunya no és un motor d'Europa pel que fa a la indústria cinematogràfica, és una germana pobra. Mentre vostès dedicaven aquests 315 milions a l'ajuda de produccions cinematogràfiques, festivals i premis, a Escòcia dos organismes públics, l'Arts Council of Scotland i el Glasgow Film Fund, en dedicaven més de mil exclusivament al suport públic de les produccions independents. Això, 315 nosaltres, amb premis i festivals inclosos, mil a Escòcia, només cinema, això que a Escòcia no passen per ser cap motor europeu ni tenen una tradició cinematogràfica massa més arrelada que la nostra. No hi ha indústria cinematogràfica, certament, perquè no hi deu haver política real de suport d'aquesta indústria.

I ara em permetrà que li plantegi una sèrie d'interrogants. Per què no s'han concretat els traspassos en política de suport al cinema? Per què ni tan sols no s'han demanat aquests traspassos? Per què per Ordre de 6 de març del 96 el seu Departament, senyor conseller, va suprimir el programa d'ajuts a la indústria del cinema, que havien creat encara no feia un any i dos mesos?

Quina política té avui el Departament en suport de la indústria cinematogràfica? Com pensa concretar el Departament el Pla de suport a la indústria audiovisual, que en la Comissió de Política Cultural es va aprovar fa poques sessions i que reclamava un pla amb la participació del Departament de Cultura, del Departament d'Indústria i de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Ara estem en un moment clau per donar alternatives concretes, per decidir si volem recuperar la potència de la nostra indústria cinematogràfica o ens n'oblidem definitivament; per decidir la implicació amb força del Govern i la Corporació amb la nostra producció independent. Perquè aquí no val el voluntarisme; aquí estem lluitant contra una potent indústria cinematogràfica internacional i multinacional, i aquí també ens hi juguem la llengua.

I em permetrà que en la segona part de la meua intervenció, a banda de contradir allò que pugui contradir de la seva intervenció, parli també un moment de l'altre aspecte de la nostra llengua en el cinema, que és l'aspecte del doblatge, però que em sembla, en tot cas, que per a nosaltres són també molt important les pel·lícules parlades en català i que estiguin produïdes a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller. Té la paraula per a la resposta el conseller senyor Joan Maria Pujals, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Bargalló, les indústries culturals en general incideixen d'una manera fonamental en la consolidació dels sectors culturals mitjançant la creació de les infraestructures necessàries, la creació de llocs de treball i molts altres factors. Segons totes les dades que disposem a nivell europeu, la indústria audiovisual és la que té garantit un major creixement a llarg termini.

Fonamentalment per aquests motius, d'ençà de l'any 86, que és el període al qual em referiré en aquesta intervenció, el Govern de la Generalitat va iniciar una política específica de suport al cinema. En aquella primera etapa els ajuts establerts contemplaven un ampli ventall de possibilitats: des de films d'autor a productes amb neta vocació comercial en sintonia amb els criteris que aleshores també s'aplicaven a nivell del Govern espanyol. Si bé aquesta política va contribuir a incrementar el nombre de petites empreses de producció de cinema, dissortadament no va poder evitar la crisi de modernització i de manca de competitivitat que aleshores afectà les productores catalanes. Precisament per aquesta situació, l'any 93 el Departament de Cultura va convocar unes jornades de debat amb diversos productors catalans amb l'objectiu de debatre la situació en què es trobava la cinematografia a Catalunya. Les conclusions d'aquest debat foren prou clares: calia un teixit industrial consolidat per acollir i potenciar la creativitat dels professionals catalans, i en aquest sentit el Departament hauria de reorientar les diferents fòr-

mules de col·laboració amb el sector de la producció prioritzant la consolidació industrial.

Arran d'aquest fet, el Govern va iniciar l'any 1995 l'aplicació d'una sèrie de mesures emmarcades en l'anomenat Programa d'ajuts a la indústria del cinema, que incloïa línies complementàries a les adoptades per l'Administració espanyola i que en el seu conjunt preveu les següents: primer, ajuts a la preparació de projectes cinematogràfics; segon, crèdits garantits i subvencions d'interessos destinats a la finalització de treballs de produccions industrialment catalanes; tercer, subvencions automàtiques en funció de la recaptació a llargmetratges distribuïts en versió original catalana; quart, ajuts a la distribució de pel·lícules en versió original catalana; cinquè, ajuts per a la despesa de publicitat a la versió original catalana; sisè, ajuts als realitzadors, i setè, ajuts a la producció de curtmetratges. A més a més, es van adoptar mesures específiques per estimular les cadenes de televisió a coproduir llargmetratges i sèries de ficció en associació amb els productors catalans.

El passat 17 de juny, conjuntament amb Televisió de Catalunya, vàrem acordar destinar 1.300 milions de pessetes al finançament de dues sèries i cinc llargmetratges de televisió en català a realitzar per productores independents. Des de l'any 1989, que fou iniciada la col·laboració del Departament de Cultura amb empreses de televisió per tal de fomentar iniciatives de producció audiovisual en català, el Departament de Cultura ha aportat 4.657 milions de pessetes per a la realització de trenta telesèries i divuit *TV movies*.

Mitjançant aquesta política de suport han estat concedits durant el període 1995-1997 ajuts pels imports i conceptes que ara li diré. Ajuts televisió. Llargmetratges i sèries de televisió. Període 95-97, 873.966.000 pessetes; previsió per a l'any 98, 265.950.000 pessetes. Per a festivals de cinema, 138.000.000 pessetes pel període 95-97 i 47 milions com a previsió per a l'any 98. El fons de garantia en aquest moment, 300 milions de pessetes. Subvencions a producció, distribució i exhibició per al període 95-97, 387 milions, i les previsions per a l'any 98 són 194 milions. Altres ajuts, beques, entitats, etcètera, per al període 95-97, 65 milions de pessetes; per a l'any 98 la previsió són 17.700.000. En total, el període 95-97 per tots aquests conceptes han estat 1.764 milions i les previsions per a l'any 98, 524.983.000 pessetes.

Tot el sector valora positivament i com a decisiu el paper de les empreses de televisió en el redreçament i consolidació d'una indústria audiovisual que, segons tots els indicadors, es troba en una situació de demanda creixent, tant pel que fa a les hores de programació per a televisió com per l'assistència d'espectadors a sales de cinema. Així, l'any 1997, les 508 sales de cinema de Catalunya van tenir un total de 23.659.000 espectadors amb una recaptació de 15.625 milions de pessetes. I des de l'any 94, el nombre de sales ha experimentat un procés de creixement continuat, amb l'obertura de més de cent sales noves. Recentment, una important distribuïdora va anunciar una ampliació del seu nombre de sales amb una inversió de l'ordre del 6.000 milions de pessetes a Catalunya.

Amb tot, i malgrat els bons resultats de l'exhibició cinematogràfica al nostre país, la quota de cinema fet a Catalunya és encara molt reduïda. L'any 1997, l'exhibició de cinema produït originàriament en català s'ha limitat a 26 títols, són llargmetratges, dels quals 17 van ser estrenats el 1997, i si bé aquesta xifra representa un increment de cinc títols respecte al 1996, és encara molt baixa si tenim present el nombre total de pel·lícules que durant aquest any varen passar per les cartelleres cinematogràfiques a Catalunya. Al marge dels dits 26 títols produïts en català, l'any passat se'n varen doblar o subtitular uns altres 36 en aquesta llengua. És a dir, vàrem tenir a les cartelleres de Catalunya 70 pel·lícules en català enfront de les 1.131 que hi va haver en castellà, tot i que s'ha constatat que, proporcionalment, tenen més públic les doblades al català que les doblades al castellà per cada nombre de còpia, pel nombre d'espectadors i còpia. Aquesta oferta s'equilibrarà, tanmateix, en un futur ben immediat, mitjançant l'aprovació del Decret que el Govern està elaborant d'acord amb les previsions de l'actual Llei de política lingüística aprovada per aquest Parlament, l'article 28.3 de la qual el faculta a establir quotes de pantalla i distribució per tal de garantir una presència significativa de la llengua catalana en l'oferta cinematogràfica. El Govern ha lliurat un primer esborrany del text que ha estat elaborat per procedir a aquesta regulació als diferents partits polítics amb representació parlamentària i també als representants dels productors, distribuïdors i exhibidors de cinema amb la voluntat d'obrir un període de diàleg i de concertació dels continguts definitius d'aquesta disposició.

Tornant a la producció de cinema en català, durant els darrers tres anys el Govern de la Generalitat ha orientat la seva política d'ajuts a la consolidació d'una indústria estable més que a la creativitat, a fi d'aconseguir que els productes audiovisuals siguin el resultat d'una convicció empresarial i de la positiva resposta dels espectadors. Amb aquest plantejament, els productors reben la subvenció a partir d'un determinat nivell de recaptació per taquilla, la qual cosa constitueix una mesura estimuladora molt eficaç. D'altra banda, l'experiència pràctica d'aquests tres anys permet valorar el resultat de manera positiva pel que fa a la qualitat de les pel·lícules, a la professionalitat i al interès de les propostes, tot i que hagi minvat el nombre de pel·lícules produïdes, disminució que es pot atribuir a la necessitat que han tingut les productores de reestructurar la seva capacitat d'obtenció de recursos. Tanmateix, per aconseguir un cinema català de prestigi és necessària una indústria forta i consolidada que connecti tots els agents que configuren el sector, especialment les televisions i el sector privat. L'audiovisual és un tot, i s'hi ha d'actuar de manera coordinada, perquè els conceptes que abans delimitaven les obres cinematogràfiques de les televisions estan desapareixent cada cop més, i també perquè sorgeixen del llenguatge audiovisual promogudes per les noves tècniques de difusió de les imatges.

Per tots aquest motius, ha de ser una eina fonamental el Pla d'acció conjunt entre el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i el Departament de Cultura que el Govern té previst elaborar en compliment de la resolució 633/V

aprovada el dia 11 de juny passat per la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament. I en l'esmentat sentit també obre unes noves possibilitats que hem de saber aprofitar convenientment el nou marc de televisió digital. Degut als positius efectes que pot tenir, la Corporació va organitzar, en col·laboració amb aquest Parlament, unes jornades de reflexió i, allò que és més important, la seva integració a Via Digital permetrà aconseguir que un 25% de l'oferta d'aquesta plataforma sigui en català i que hi hagi aquest mateix percentatge de canals produïts i empaquetats a Catalunya, la qual cosa fomentarà i dinamitzarà la nostra indústria audiovisual.

En aquest mateix sentit cal destacar l'aprovació per part del Govern del Decret 125/98...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Cultura

... pel qual es crea el Comissionat per a la Societat de la Informació...

El president

Té el torn de rèplica...

El conseller de Cultura

Acabo la frase, senyor president.

El president

Molt bé. D'acord.

El conseller de Cultura

Simplement em referia a la creació d'aquest Comissionat per la Societat de la Informació, amb la finalitat de promocionar el sector de la indústria audiovisual a Catalunya.

En tot cas, senyor president, en el torn de rèplica ja acabariem de donar la informació que tenia prevista. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Bargalló, per un temps màxim de cinc minuts.

El senyor Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, algú de vostès haurà vist que entre les dades donades pel nostre Grup Parlamentari i pel conseller no hi ha hagut coincidència. Jo ho he avisat: ambdues dades provenen totes de fonts oficials; les del nostre Grup provenen de la pàgina *web* de l'Institut d'Estadística de Catalunya ahir mateix a la nit, com a última font d'informació. I en tot cas els avisaré que els motius de no coincidència són objectius. Per un cantó, el nostre Grup no compta curtmetratges i migmetratges en el llistat de les produccions independents, i només llargmetratges,

i per tant, el resultat final és diferent. I per l'altre, el nostre Grup tampoc computa a l'hora de parlar dels ajuts públics a la producció cinematogràfica ni les tele-sèries ni les *TV movies* perquè són productes que no acaben exhibint-se a les sales d'exhibició comercial. Per tant, les xifres que donàvem eren només s'aquells productes que, essent llargmetratges, s'acaben exhibint en sales comercials. Per això hi havia aquesta diferència de dades; en tot cas, per això ho havíem volgut distingir entre la producció audiovisual que és el tot i la part estricta de la producció cinematogràfica que va a sales d'exhibició comercial en format tradicional.

He dit que, a banda d'això, en aquest segon torn intentaria relligar el que deia també en el tema del doblatge. I fa..., com tots vostès saben, fa uns quants dies que s'ha fet públic l'avantprojecte de decret sobre mesures de foment de l'oferta cinematogràfica doblada i subtitulada en llengua catalana. Ja hem dit des del nostre Grup que, a grans trets, hi estem d'acord. De fet, hi veiem paral·lelismes amb el contingut d'esmenes a la Llei de política lingüística que ens van ser rebutjades, i també paral·lelismes amb el contingut de proposicions no de llei sobre el tema que encara més recentment també ens van ser rebutjades. Però amb la voluntat de clarificar quina és la posició del Grup respecte a aquest tema, a banda d'aquesta coincidència, a grans trets, amb el contingut que apareix, voldríem deixar damunt la taula uns aspectes que ens preocupen de l'avantprojecte.

Primer, si l'avantprojecte ajudarà a la distribució de pel·lícules catalanes en català o farà que encara siguin més difícils d'estrenar i exhibir, i aquí sí que ens agradaria que quedessin més clares, a l'avantprojecte, propostes de mesures de suport a les pel·lícules parlades en català originalment, per a la distribució de pel·lícules parlades en català, no fos que la voluntat de doblar ens retragués la voluntat de filmar. En segon lloc, el que podríem dir el control de qualitat –també s'hi va referir fa poc el diputat senyor Ignasi Riera–, que els doblatges i els subtitulats es facin de manera acurada, que no siguin fets a corre-cuita, de qualsevol manera, per complir l'expedient, que no resulti que el doblatge en llengua castellana estigui ben fet i el doblatge en llengua catalana s'assembli a aquells doblatges que fa trenta anys o vint anys havíem de patir provinents de Sud-amèrica, que eren fets a corre-cuita i a tota pressa. No fos que la llengua catalana fos el vehicle dels doblatges de segona. I per tant, creiem que hi hauria d'haver uns mesures de control de qualitat per a impedir això. En tercer lloc, que es preveïessin mesures de suport als distribuïdors i als exhibidors, de bon començament, tenint en compte que ara Televisió de Catalunya acaba doblant totes aquelles pel·lícules que passen en castellà pels cinemes, i qui paga el doblatge a Catalunya de la gran majoria de pel·lícules, que acaben sent doblades perquè per TV3 sí que passen en català, és TV3, Televisió de Catalunya; i que per tant, en l'inici del procés no aniria malament un acord entre Televisió de Catalunya, els exhibidors i distribuïdors, perquè la feina que ja estan fent ara uns l'acabin fent tots. I també ens preocuparia que el Decret final fos el resultat de l'aigualliment de l'avantprojecte, que no resultés –com va passar amb alguns aspectes de la Llei de política lingüís-

tica– que el text inicial no s'assemblés al text final. Al text final, nosaltres voldríem veure-hi el text inicial amb algunes altres coses que li he comentat, perquè, senyor conseller, vostès governen, vostès són el Govern de la Generalitat: parlin amb el sector, amb els sectors, dialoguin, expliquin, fomentin, però governin. Els decrets són de la competència del Govern; per tant, siguin competents i decretin.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, vostè ja sap que jo tinc una discrepància forta amb vostè en relació a les seves dues darreres afirmacions. En primer lloc, la Llei de política lingüística tenia incorporacions superiors en el seu resultat final que les del text inicial, i això fins i tot tenint en compte les renúncies que hi va haver, fruit de la necessitat del consens i del diàleg; i el meu més profund convenciment és que és una gran llei i un gran instrument per promoure la normalització lingüística en aquest país, encara que hi haguessin formacions que per raons, segurament, ben legítimes, però que, en tot cas, jo no puc compartir, no hi donessin el seu suport. En segon lloc, escolti'm, el Decret li fa por que es pugui igualar; miri, espero que no, sincerament; crec que el Decret és un pas mesurat, raonable i equilibrat que ha de permetre precisament aconseguir els objectius que la mateixa Llei havia fixat. Nosaltres d'aquest tema n'hem parlat amb el sector i hem tingut contactes amb els exhibidors, amb els productors i amb els distribuïdors, i concretament hi hem tingut reunions els dies 22 d'abril, el 8, el 18 i el 28 de maig. Nosaltres volem tenir una actitud oberta i de diàleg amb els representants del sectors, però, sobretot, el Govern ha de vetllar per un interès molt més general, que és el dels espectadors. Per tant, intentarem incorporar totes aquelles aportacions que se'ns puguin fer tant pels representats del sector com també per les diverses forces polítiques parlamentàries; i molt especialment per aquelles que van donar suport a la Llei.

Per la resta, nosaltres estem convençuts que el Decret afavorirà també els llargmetratges que tenen la versió original en llengua catalana. Vull dir, en aquest sentit, jo crec que el Decret, en el seu conjunt, afavoreix precisament les pel·lícules produïdes a Catalunya; crec que les mesures de control de qualitat dels doblatges han de ser idèntiques a les que es puguin prendre per les pel·lícules que es veuran en llengua castellana a Catalunya. En aquest sentit, primer, disposem d'una bona indústria de doblatge a Catalunya; en segon lloc, crec que en aquest sentit no hi ha d'haver cap mena de dificultat perquè aquestes garanties quedin ben recollides en el Decret. I crec, també, que, sincerament, des del Govern podem propiciar –almenys ho intentarem– un acord amb Televisió de Catalunya en el sentit que reclamava en la seva intervenció. I confio finalment que el Decret

es pugui aprovar aviat i que finalment, a partir del gener vinent, els ciutadans de Catalunya puguin exercir la llibertat d'elecció a l'hora d'anar a veure una pel·lícula i veure-la en català o en castellà. Al capdavant, és l'objectiu darrer que el Govern es planteja amb l'aprovació d'aquest Decret.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

La darrera interpellació que substanciarem aquest vespre és el dotzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Intentaré no allargar-me ni avorrir els diputats i diputades que queden a la sala, perquè tampoc és hora per avorrir ningú. Per tant, intentaré centrar bé les idees i ser el més ràpid possible.

La intenció era, d'alguna manera, des d'aquesta interpellació, centrar el debat sobre el moviment «okupa». Hem fets diferents debats en aquest Parlament. I el que d'alguna manera volíem des del Partit dels Comunistes era fer algunes reflexions entorn al document que ha presentat la Secretaria General de Joventut i intentar situar alguns elements, algunes mesures concretes, per tal d'impulsar, o intentar que..., creiem que la passivitat que avui hi ha des del Govern..., intentar incentivar algun tipus d'actuació des del Govern de la Generalitat. Valorem positiu que s'hagi elaborat l'informe. No estem d'acord amb moltes de les conclusions i amb les dinàmiques posteriors a l'informe. I sí que vull fer notar que localitzem o notem que hi ha una bona receptivitat, per part de la Secretaria General de Joventut, del diàleg. I això ho valorem positivament.

Vull fer cinc reflexions, cinc qüestions concretes. La primera qüestió és que de l'informe es pot interpretar que el problema, que la situació concreta a resoldre és el mateix moviment «okupa»; que l'objectiu és buscar fórmules d'integració, d'integrar el moviment «okupa» a la societat, o que els col·lectius de joves «okupes» no es marginin. Aquesta ja és una òptica diferent a l'òptica que tenim nosaltres. El moviment «okupa» no és causa, és conseqüència. No és causa de problemes socials, sinó que és conseqüència i resposta d'un sector de joves a unes condicions de vida, a unes condicions socioeconòmiques desfavorables. Per tant, aquest..., són les condicions, les que han de ser resoltes i, per tant, el problema no és el moviment «okupa» —el problema no és el moviment «okupa».

La segona qüestió. Pensem que no cal buscar fórmules d'integració. Aquesta, des del nostre punt de vista, és una posició equivocada. Creiem que es tracta de con-

viure i, per tant, per principi, valorar que el moviment «okupa», que els centres socials autogestionats són part, són una riquesa, ja, de la societat civil catalana. I una riquesa, un moviment associatiu no formal que entronca, també, amb tradicions de l'associacionisme català —en concret, des de principis de segle: les cooperatives, els ateneus obrers, els ateneus populars— i, per tant, no és un moviment associatiu que sigui aliè a la realitat i a l'associacionisme que ha existit a Catalunya.

Una tercera qüestió, i aquesta per a nosaltres és molt important. Creiem que l'error..., i des del meu punt de vista, des de l'anàlisi que hem fet des del Partit dels Comunistes, estem convençuts que és voluntari i que, per tant, no és cap error, i és la criminalització del moviment. Criminalització que s'ha produït, primer, amb la penalització de l'ocupació pacífica d'immobles al Codi penal i, segon, amb actuacions de les forces policials desmesurades, de tal manera que han passat, innecessàriament, centenars de joves per les comissaries. L'argument per a la penalització és que el procediment a través del dret civil és d'una enorme lentitud i, per tant, el sentit comú orientaria a fer les reformes per agilitar el procediment civil, però no convertir en delinqüents aquests col·lectius de joves. I jo he dit que és voluntari, que penso que no és cap error, sinó que és una decisió de caràcter polític. Polític, perquè els elements positius que planteja aquest moviment vénen a expressar les problemàtiques de caràcter polític, econòmic, social; caràcter de retrocés del programa neoliberal que la dreta està portant a terme i que, de forma conseqüent, cal complicar, cal ofegar el moviment «okupa», igual que hi ha altres moviments —que no és exclusiu del moviment «okupa»; n'hi ha d'altres— que expressen una realitat ben diferent a la realitat de «España va bien y Cataluña, también».

La quarta reflexió que fem és que la riquesa del moviment «okupa» és que expressa una problemàtica, la problemàtica dels joves, que no és una problemàtica tan sols dels joves, sinó que és una problemàtica de tota la societat. Hi ha tres missatges clars que es poden traduir del que expressa el moviment «okupa». El primer és que avui no hi ha un reconeixement pràctic de drets elementals que avui són constitucionals, i que haurien de ser característiques d'un estat social i una condició imprescindible per a un estat democràtic: el reconeixement del dret a l'habitatge, al treball, a la universalització sense límits de les prestacions socials; i tot això amb un principi innegociable: que amb els drets de les persones no es pot negociar. Un segon missatge d'aquest moviment és la necessitat de totes les mesures per a la lliure participació, creativa integració de la joventut al món adult, qüestió que avui és contradictòria amb les polítiques econòmiques i socials que des de programes neoliberals es porten a terme: la incorporació al treball, la impossibilitat de sortir del nucli familiar, la impossibilitat d'entrada de noves generacions al món econòmic, fins i tot, al món polític. És una realitat i és un segon missatge que expressa el moviment «okupa». I un tercer missatge és que la propietat privada també ha d'estar subordinada als interessos col·lectius i socials. I aquest moviment es mou en la contradicció entre propietat privada i l'exercici del dret a l'habitatge i a la participació, i a la possibilitat de participació de la jo-

5966

venut en la societat. I tot això, el moviment «okupa» ho fa amb valors antimilitaristes, solidaris, de respecte a les persones, amb valors de cooperació. I, per tant, amb aquests tres missatges no és d'estranyar que aquest moviment tingui un ampli suport, tingui un suport important entre molts sectors socials.

La cinquena qüestió que volia situar és que és important assenyalar, localitzar, que aquest moviment no és un moviment de caràcter reivindicatiu. És un moviment que expressa problemàtiques, però que després amb les seves activitats cobreixen dèficits socials que avui hi ha a localitats i a barris de Catalunya. I si passem al concret, m'agradaria posar l'exemple de la ciutat de Barcelona. A la ciutat de Barcelona, de l'any 80 al 92 van funcionar trenta casals de joves, amb un model de gestió per part d'entitats o empreses d'equipaments municipals, on la joventut anava a aquests centres a ser usuaris, a consumir serveis. Aquest model, per dues raons —per falta de finançament i perquè el model en si ha entrat en crisi—, aquests centres, aquests casals de joves han desaparegut, i avui, l'any 98, d'aquests casals de joves municipals, de l'Ajuntament, institucionals, n'hi ha set, a Barcelona. En canvi, de centres socials autogestionats pels mateixos joves a Barcelona en aquest moment n'hi ha vint-i-quatre. Per tant, un dèficit, una demanda que des de les administracions haurien de garantir. La societat civil, col·lectius de joves tenen la capacitat, sense finançament, de suplir aquest dèficit i de garantir que a molts barris de Barcelona ciutat la gent jove tingui un lloc on fer activitats lliurement i de gaudir d'un temps lliure no consumista i amb valors positius.

Per tant...

El president

Senyor diputat, ha consumit el seu temps. Tindrà temps de rèplica.

El Sr. Lora i Lillo

D'acord, senyor president. Gràcies.

El president

Moltes gràcies. L'honorable senyor conseller té la paraula per respondre aquesta interpellació. Deu minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Lora, en primer lloc em sembla convenient deixar clar que hi ha unes qüestions que interessin d'una manera general, però sobretot d'una manera preferent, a tots els joves catalans. En primer lloc, l'accés al treball, l'accés a l'habitatge i disposar d'unes possibilitats efectives, reals, d'assolir una formació de qualitat. Precisament en aquests aspectes es va fonamentar la intervenció de la secretària general de Joventut a la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament el passat dia 21 de maig. Dit això, no tinc cap mena d'inconvenient a centrar aquesta intervenció d'avui en aquell aspecte específic pel qual s'ha interessat el senyor Lora, és a dir, el moviment «okupa».

Segons les darreres dades de què disposem, corresponents a l'any 1997, actualment hi ha a Catalunya cent cinquanta cases ocupades per uns vuit-cents joves. Em sembla convenient destacar que, d'acord amb aquestes xifres, es tracta d'un fenomen en el qual participa un percentatge relativament reduït dels joves catalans. Tot i ser un percentatge reduït en termes relatius, em sembla que és innegable que el moviment «okupa» ha tingut i continua tenint una important repercussió social. És per això que des de la Secretaria General de Joventut s'han portat a terme diverses iniciatives per tal de conèixer aquest moviment amb la profunditat suficient, per tal que les institucions puguem articular una resposta satisfactòria en termes generals.

En aquest sentit, i en compliment d'una resolució aprovada per aquest Parlament —concretament la 308/V—, el Govern de la Generalitat va constituir l'any 1996 una comissió per a l'estudi específic del moviment «okupa», les conclusions de la qual foren lliurades a tots els grups parlamentaris el dia 19 de gener de l'any en què som. Amb la mateixa finalitat, el 14 de març de 1997, la Secretaria General de Joventut va organitzar el Seminari sobre el Moviment «Okupa» a Catalunya i a Europa, per tal de conèixer amb més profunditat aquest moviment, tant a nivell de Catalunya com a partir de l'experiència internacional, i les diverses respostes que hi han donat les institucions públiques d'altres països europeus.

Em sembla que el senyor Lora valorarà positivament aquestes accions perquè, com he dit abans, allò que les diferents administracions hem de fer en primer lloc, abans de prendre mesures, és conèixer a fons els diferents aspectes que hi intervenen, i més en un cas com el moviment «okupa», en tractar-se d'un fenomen amb una problemàtica que podríem qualificar com a polièdrica. En ser canviant la realitat juvenil, hem de dotar-nos dels instruments necessaris per poder conèixer de forma permanent la seva evolució.

Amb aquesta voluntat, el Govern ha creat l'Observatori de la Joventut per estudiar i conèixer la realitat juvenil del nostre país, i que haurà d'esdevenir una eina imprescindible per al disseny i l'execució de les noves polítiques de joventut que s'hauran de portar a terme els propers anys, les quals podran partir d'una base molt més propera i adequada a les necessitats reals dels joves. La primera gran activitat de l'Observatori ja s'està portant a terme en l'actualitat: es tracta del Fòrum Joves del Segle XXI, que serà el punt de partida de les futures polítiques de joventut, que impulsarà el Govern a tots els nivells i, sobretot, en col·laboració molt estreta amb totes les administracions implicades. El Fòrum s'ha realitzat durant els mesos d'abril a juny, i és previst que reprengui els seus treballs a partir del mes de setembre, amb nous seminaris i activitats.

Fet aquest incís, que he considerat convenient, perquè l'Observatori també pot tenir una utilitat molt positiva per analitzar l'evolució del moviment «okupa», tant els resultats i conclusions de l'estudi com el Seminari abans esmentats qualifiquen com a molt heterogeni el moviment «okupa», atès que conjumina la dificultat d'accedir a l'habitatge per part de molts joves amb la demanda de determinats espais per a la realització de

les seves activitats, a banda de qüestionar en molts aspectes la situació política i econòmica de la societat d'avui, de la societat contemporània.

Pel que fa al punt primer, no és una casualitat que la política d'habitatge per a joves sigui un dels eixos centrals en el programa de la Secretaria General de Joventut. I, si el senyor diputat hi està interessat, en el torn de rèplica podem parlar de les diverses accions i iniciatives del Govern en aquesta matèria. Altrament, sembla pertinent que les diferents institucions públiques implicades en política de joventut fem un esforç per posar a disposició dels col·lectius joves nous espais públics o privats, de treball i de relació, un cop s'hagin trobat fórmules que facin possible una major utilització per part dels joves dels centres socials que avui ja existeixen.

El Govern de la Generalitat considera que una premissa bàsica per tractar el fenomen «okupa» és, precisament, fomentar el diàleg i impulsar la intermediació, en el mateix sentit que estableix la Resolució 590/V, mitjançant la qual aquest Parlament va manifestar la conveniència de, primer, prendre consciència de la conveniència de fomentar el diàleg amb el moviment «okupa» en els llocs i els casos en què sigui possible, tot comptant amb els representants dels ens locals; segon, impulsar les vies d'intermediació que facilitin el diàleg esmentat, mitjançant interlocutors que gaudeixin de la credibilitat necessària, segons el criteri de tots els actors implicats; tercer, promoure des de les administracions públiques les actuacions i les condicions necessàries perquè el diàleg pugui fructificar, i cinquè, arbitrar mesures efectives de lluita contra l'especulació, d'acord amb l'article 47 de la Constitució, i molt especialment en allò que fa referència al manteniment d'habitatges buits.

El Govern coincideix totalment en aquest posicionament sobre el tema, el qual està en perfecta sintonia amb les reflexions finals de la Comissió d'estudi del fenomen «okupa», de la Secretaria General de Joventut, que em sembla pertinent de recordar ara. I deia textualment: «El fenomen ocupa és un fenomen complex, inabordable, si no es tenen en compte els diferents vessants que comprèn. Per això, al costat de les mesures per restablir l'ordre públic allà on hagi estat vulnerat i per garantir el respecte inherent a la propietat privada i als drets dels particulars, cal també aprofitar tot allò que té el fenomen de positiu i treballar pel solucionar els dèficits que els «okupes» denuncien. Al capdavant, al marge de la valoració que cadascú faci d'aquest moviment, valoració que dependrà dels principis ideològics de base, la realitat «okupa» és al carrer i cal abordar-la. I cal abordar-la, a més, amb responsabilitat, sense paternalismes ni victimismes, per mitjà d'una acció concertada que impliqui tant els diferents nivells de l'Administració pública com les organitzacions socials i els mateixos «okupes». El treball d'aquesta Comissió d'estudi, constituïda per la Secretaria General de Joventut, ha volgut contribuir a aquest objectiu, i l'informe que en resulta s'ha de considerar no pas un punt final, sinó un pas més en l'assumpció de responsabilitats sobre el tema.»

El diàleg, efectivament, ha de ser el principal instrument de totes les administracions implicades a l'hora d'articular una resposta al moviment «okupa», però no podem oblidar que aquest moviment planteja una doble problemàtica, inherent a la seva existència, i que dificulta les vies de relació: primer, el fet que el moviment «okupa» deixi molt espai a l'autonomia individual i que cada casa ocupada sigui un món diferent i completament autònom, complica indubtablement la interlocució; segon, el fet que en massa ocasions el moviment «okupa» contravé l'ordre social i altera valors tan fonamentals i bàsics com la convivència, la seguretat i la higiene.

Des del Govern practicarem i demanarem a totes les administracions públiques i a la societat civil en el seu conjunt un esforç de comunicació amb el moviment «okupa», encara que moltes vegades sigui difícil, des del moment que els «okupes» qüestionen les mateixes regles del joc. Fins i tot en aquest cas, però, les autoritats públiques han d'utilitzar amb mesura les facultats de què disposen i recórrer, sempre que sigui possible, només el camí del diàleg.

Per la seva banda, aquests grups de joves també haurien de fer un esforç d'organització per definir uns interlocutors vàlids que els representin, amb uns plantejaments mínimament consensuats. Això facilitaria la seva integració en la vida pública a través dels canals de participació establerts i permetria expressar i valorar el seus plantejaments com a aportacions vàlides al debat públic, perquè la democràcia serà més forta i més eficaç en la mesura que sàpiga integrar totes les aportacions que s'hi facin.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Lora; cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Bé, gràcies, senyor president. Avui, abans, volia posar un exemple concret de com és de contradictòria aquesta situació, i és que, com deia aquesta tarda el senyor Curto... —la paraula que ha utilitzat no sé quina era, la de...—, ah!, aquest *pollo* que es va formar a la Via Laietana amb el Cinema Princesa, *tanto pollo* perquè després el Cinema Princesa avui estigui tancat i no s'utilitzi per a res, quan abans era un centre social per on havien passat milers i milers de joves, per aquest centre social, i ara està tancat i no s'ha utilitzat per a res.

En tot cas, el que volíem és analitzar i proposar mesures concretes, i hem fet valoracions positives de la elaboració d'aquest informe, però del que es tracta és que sí que és un fenomen que d'alguna manera afecta molta joventut, perquè expressa un problema col·lectiu de la joventut, i perquè no són els vuit-cents joves que gestionen directament o que viuen directament a les cases, sinó que són milers i milers de joves que van a fer les activitats allà lliurement, milers i milers de joves que passen per aquests centres socials. Per tant, no és tant minimitzar el problema, minimitzar el problema de les

5968

condicions que fan que existeixi aquest moviment, sinó de buscar i d'impulsar mesures concretes.

Nosaltres proposem cinc qüestions concretes que pensem que hi ajudarien, i les elaborarem i presentarem un informe també, des del Partit o bé des d'Esquerra Unida i Alternativa per tal de situar elements que hi ajudin.

La primera és iniciar des de tots els àmbits d'actuació el reconeixement que els centres socials autogestionats i que la seva activitat són uns elements més del moviment associatiu. Per tant, tractar el problema, tractar la situació com una situació normalitzada, com una situació normal del moviment associatiu, com una part més del moviment associatiu.

Després –i aquesta és una proposta que ja des d'Iniciativa - Els Verds i des d'Esquerra Republicana ja s'ha fet en diferents ocasions; des del Partit també–, iniciar els tràmits per a la despenalització de l'ocupació pacífica de béns immobles, perquè ha sigut la penalització la que ha portat conflicte, violència, etcètera.

Tercer, creiem que seria positiu la creació d'una comissió amb participació d'entitats socials, formacions polítiques, institucions, col·legis professionals, les mateixes assemblees d'«okupes», centres socials, Consell Nacional de la Joventut, consells de la joventut locals, per tal de treballar amb un instrument estable amb l'objectiu de consolidar dinàmiques de diàleg que no han de tenir res a veure, des del meu punt de vista, amb processos de negociació o amb la dicotomia d'integració o repressió, perquè avui ens movem en aquesta dicotomia: integració d'aquests centres socials a les normes establertes o, si no, repressió, penalització, joves a les comissaries... Hem de canviar..., jo penso que, en un moviment que té característiques noves, hem de buscar solucions més creatives.

Un quart element és que des de les institucions, des de les administracions, es posin a disposició de col·lectius de joves infraestructures públiques per tal que els mateixos joves puguin gestionar-les. Es tracta que des del Govern de la Generalitat, que des de la Generalitat es pugui impulsar un pla concret de creació de centres socials als barris. Penso que aquesta iniciativa és positiva. Cal finançament, i després cal diàleg amb moviments, amb col·lectius de joves que hi ha als barris, perquè gestionin aquestes centres socials de forma lliure, sense intervenció institucional.

I, per tant, una cinquena idea seria, preveient aquesta situació de cessió a col·lectius no formals, fer aquelles reformes a la Llei d'associacions que puguin reconèixer, que es pugui reconèixer l'associacionisme no formal, que avui és part de les formes d'associació que tenen els joves a Catalunya.

En tot cas, són cinc idees concretes, cinc mesures que jo crec que podríem discutir, i podríem, fins i tot, arribar a acords. El que sí que pensem és que hi ha certa passivitat, i després arriben moments de desallotjament...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyores i senyors diputats, senyor Lora, molt breument, voldria remarcar, primer, que no era el meu propòsit, ans al contrari, minimitzar la realitat ni la dimensió del moviment «okupa». M'he referit estrictament a les dades de l'any 97 i, més concretament encara, només al nombre de joves que, pertanyent al moviment «okupa», estaven..., ocupaven aquestes cent cinquanta cases; vull dir, per tant, no volia ni minimitzar ni limitar la dimensió real del moviment «okupa» a Catalunya, ans al contrari: eren unes dades ben concretes, que se cenyien a una situació molt concreta.

He escoltat molt atentament les seves propostes, i crec que l'únic que em pertoca de dir ara és que valorarem i estudiarem aquestes propostes, i que m'imagino que vostè deurà presentar una moció i que, per tant, doncs, veurem què podem recolzar d'aquesta moció que presentarà, però que les propostes que he escoltat són d'una naturalesa molt diversa. En tot cas, el que farem és això, estudiar-les, valorar-les i, en allò que sigui possible, incorporar-les, perquè, en darrer terme, del que es tracta és de donar respostes positives a la creació..., a la situació que avui té el moviment «okupa» a Catalunya. Em sembla que ignorar-ne la transcendència o la importància no ens ajudarà gens ni mica a resoldre el problema.

Per tant, l'únic que voldria fer, senyor president, és oferir-me per tal de, en el moment que sigui presentada la moció, veure quines qüestions concretes podem començar a partir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Agrair a tots els diputats que ens acompanyen en aquest moment en l'hemicicle, i suspendre la sessió, que reprendrem demà, a dos quarts de deu.

Es suspèn la sessió fins demà, a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i catorze minuts.